

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞK DOĞUNCA

Demir

Y E D İ G Ü N
Matbaasında basılmıştır.
İ s t a n b u l

HÜRRİYET KÜTÜPHANESİ

PETER ORDWAY

**AŞK
DOĞUNCA**

Çeviren :
Gönül SUVEREN

Hürriyet
KÜTÜPHANESİ

Gazetesi Neşriyatıdır.

İkinci Kaptan Casey, somurtkan bir tavırla salona baktı. Sonra da içini çekerek, yanında bekleyen baş kamarota, "Bu havada ziyafete geleceklerini pek sanmıyorum," dedi.

— Öyle..

— Şimdiye kadar hiç böyle sallanmamıştık. Aldığımız hava raporlarına göre fırtına kuzeye doğru çıkacak ve bize de tesir etmeyecekti...

Fakat akşam üzerine doğru fırtına birdenbire istikâmetini değiştirmiş ve "Liberty,, transatlantigini yarı yolda yalamıştı.

Şiddetli yağmur dolayısıyla yarım milden ilerisi gözükmüyor, koca gemi, iskele tarafından çarpan dağ gibi dalgaların tesiriyle iyice yalpalıyordu. Emniyetin rahatlıktan daha mühim olduğunu düşünen kaptan sürati keserek, Liberty'nin dalgalarla sallanmasına göz yummaktan başka çare bulamamıştı.

Gemideki ziyafet ve baloları, bu kendi işi olmamakla beraber, büyük bir şevk ve hevesle hazırlayan ikinci kaptan Casey hiddetle homurdandı, "Fırtınaya tam zamanında yalandık.., Ziyafet ve balolarda zevkli menüler ve enteresan dekorlarla sanat kabiliyetini ortaya koymaktan hoşlanan genç adam, bu fırtınayı âdeta şahsına yapılmış bir hakaret addediyordu. "Bu gece dekorun da ehemmiyeti yok artık... Ne çiçekler, ne de kâğıt süsler yerinde durur.... Hoş, mucize kabilinden yerlerinden düşmeseler bile, yolcular dekordan çok, kendilerini düşünecek, muvazenelerini kaybetmemeğe çalışmaktan, etraflarına bakınmağa fırsat bulamayacaklar...., İçini çekti, "Mark'a söyle, balonları bağlamayıp salıversin... Havada uçuşmaları daha hoş olur. Yarın kaç yolcu kaybediyorsun?,,

Transatlantik ertesi günü ilk iskele olan Algeciras'a uğrayacaktı. Baş kamarot elindeki listeye bakarak, "On altı,, dedi. "Yirmi iki kişi Cannes'da inecek, geri kalanlar da Cenova'da,,

Casey başını salladı. "Ya.. Yolcuların bu vaziyette gece elbisesi giyeceklerini pek sanmıyorum. Fakat hiç belli olmaz. Tuvaletli kadınların masalarına birer orkide koymalı.. Ziyafete gelen yolcuların hepsine de şampanya vermeli. Cesaretlerini ne kadar takdir ettiğimizi göstermemiz lâzım,,

Fakat o gece şampanya bile yolcuları neşelendiremedi. Saat sekize doğru gemi artık otuz derece yalpa yapmağa başlamış, deniz tutmıyan yolcular bile ihtiyatlı davranmağa karar vererek kamaralarından çıkmamışlardı. Şimdi salonda ancak birkaç yolcu vardı. Bunlar kaptanın masasında oturuyor ve adamın zoraki bir tebessümle anlattıklarını dinlemeye çalışıyordu.

Gece bir kabusu andırıyordu, âdeta. Servis yapmak hem zor ve hem de tehlikeliydi. Masanın etrafına takılmış olan tahta çerçeveye rağmen, tabaklar çılgınca bir süratle kayıyor, bardak ve kadehler en umulmadık anda kırılıp parça, parça oluyordu. Artık cümleler yarıda kalmakta, çehrelerdeki sahte tebessümler de sönüvermekteydi. Sonunda kaptanın ziyafetindeki yolcular hem rahatsız ve hem de sıkılmış oldukları için iyice içmeğe başladılar.

Hope Daniels da öyle tabî.

Genç kız durmadan içiyor ve, "Beni adam yerine koyan, benimle alâkadar olan bir tek kişi bile yok,, diye düşünüyordu. "Üç gün sonra da o müthiş felâket beni çelik pençeleriyle kısıkrak yakalıyacak,,

Bir ara, üvey babası Adrian'ın yardımıyla annesini kararından caydırabileceğini ummuştu. Belki o zaman annesi, Edwina onun istediği gibi yaşamasına, istikbalini kendi kendisinin tayin etmesine razı olacaktı. Fakat, Adrian zayıf iradeli bir erkekti. Üvey kızına yardım da edememişti. Bilâkis... Onun bu hali Hope'a vaziyetin ne kadar ümitsiz olduğunu iyice göstermişti.

Genç kız, deli gibi "Allahım!,, diye düşündü. "Ben çıldırıyorum galiba,, Yanındaki yaşlı, çirkin yolcu durmadan bir şeyler anlatıyor, fakat Hope onun söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyordu. Masanın diğer tarafında oturan

üvey babası Adrian bir an genç kıza baktı. Fakat yüzünde sanki Hopu'u şimdiye kadar hiç görmemiş, onu tanımıyor-muş gibi, bir ifade belirmişti. Sonra da lâkayt bir tavırla dönerek, kadehine tekrar şarap doldurdu.

Hope ise, gözleriyle etrafta annesini arıyordu. Belki Edwina'nın âşına çehresi bu korkunç düşüncelerden, hayallerden kurtulmasına yardım edecekti. Genç kız yavaşça içini çekti. Annesi o gece kamarasından çıkmamağa karar vermiş, Kaptanın ziyafetine de gelmemişti.

Etraftakilerin cırlak sesleri kulaklarını tırmalıyordu. İçkiyle başı pek hoş olmıyan genç kızın şakakları zonk-lamağa, kulakları uğuldamağa başlamıştı. Salondaki asâp bo-zucu gürültüyü duymamağa çalışıyordu. Fakat bunun imkân-sız olduğunu da pekâlâ biliyordu. Bu kulak tırmalıyan cırlak seslerden kurtulamıyacaktı.. Hiçbir şeyden kurtulamı-yacaktı zaten... Evet, vaziyeti çok ümitsizdi..

Genç adam kızın geldiğini görmedi bile.

Zamana ehemmiyet vermiyordu, artık. Maamafih bir saatten beri fırtınayı seyrettiğinin farkındaydı. Hattâ belki de daha fazla olmuştu. Çelik bölmeyeyle parmaklığın arasına sıkışmış olduğu için, geminin şiddetli yalpalamasına rağmen, yerinde hiç kımlıdamadan duruyor ve dalgın gözlerle de-nize bakıyordu.

Kudurmuş okyanusun vahşi ve korkunç güzelliği bir haftadır hissettiği o garip uyuşukluğu giderivermişti.

Derin derin içini çekti ve ancak o zaman genç kızın farkına vardı.

Kız, birdenbire ortaya çıkıvermişti, âdeta. Bu yüzden de genç adam biran şiddetli rüzgârla yüzüne çarpan tuzlu damlacıkların tesiriyle gözlerinin kendisini aldattığını san-dı. Kız, elli adım kadar ileride, bir filikanın altında hare-ketsiz duruyordu. O anda sadece karanlıklara karışmış bir gölgeydi, işte o kadar. Sonra muvazenesini kaybetmemek için büyük bir dikkatle parmaklığa doğru yürümeğe başladı. Yukarıdan süzülen zayıf ışık kendisini biraz aydınlatmak-taydı. Genç adam, kızı iyice göremiyordu tabii. Fakat o-nun uzun boylu, ince ve sarışın olduğunu farketmişti. Sır-tında da kırmızı bir gece elbisesi vardı. Hareketleri, sanki uykuda yürüyormuş gibi mütereddit ve mihanikiydi.

Sonra genç adam kızın üzüntülü çehresini gördü...

Genç kız biran parmaklığa sıkı sıkı tutunarak durdu. Eğilip denize baktı... Döndü.. Ve muvazenesini kaybetmek için ayaklarını açarak, ıslanıp sırtına iyice yapışmış olan elbisesini çıkarmağa çalıştı. Şiddetli rüzgârda kolayca yapılacak bir şey değildi bu. Fakat kız muvaffak oldu. Elbisesini çıkararak, dikkatle katladı ve bunu filikanın altına bıraktı. Dönüp tekrar parmaklığın yanına geldi. Çıplak vücudu ölgün ışıktaki donuk donuk parlıyordu. Biran parmaklığın yüksekliği kendisini şaşırtmış gibi durakladı. Sonra da dikkatle tırmanmağa başladı.

Genç adam, nihayet kızın maksadını anlamıştı. Lüks kamaraların balkonlarını, gezinti güvertesinden ayıran çelik bölmenin üstünden çabucak atladı. Bir, iki saniye, pek kıymetli bir, iki saniye kazanabilmek ümidiyle az kalsın haykırıyordu da. Fakat kendini tuttu. Çılgıncasına esen rüzgârın homurtusu arasında sesini duyurması imkânsız gibiydi. Sonra kız bağırıldığını işitse bile, bu âni haykırıştan şaşırıp muvazenesini de kaybedebilirdi.

Genç adam, ümitsizliğin verdiği bir çeviklikle ileri atıldı ve kızı... Havada yakaladı. Zavallı, denize düşerken o buz gibi suların vücuduna şiddetle çarpacağını biliyor ve bu darbenin tesirini azaltmak istiyormuş gibi ellerini yukarı kaldırmıştı... İşte şimdi genç adam da kızı kollarından yakalamış, tekrar güverteye çekmeğe uğraşıyordu. Fakat bu ıslak, kaygan ve birdenbire ağırlaşveren vücut, neredeyse ellerinden kurtuluverecekti. Genç adamın parmakları tekallüs etmişti, âdeti. Bilekleri sızlıyordu. "Gidiyor..., diye düşünüyordu. "Gidiyor,, Fakat gemi bu tehlikeli anda ona yardım etmek istiyormuş gibi birdenbire öbür tarafa doğru yatıverdi ve genç adam da son bir gayretle kızı yukarı çekip, parmaklığın üzerinden güverteye aldı. Kız artık yerde hiç kımıldamadan yatıyordu.

Derin derin soluyan genç adam da onun yanına oturdu. Kız, evvelâ zannettiği gibi çırpıplak değildi. Nedense son dakikada utanmış, dantelli beyaz sütyenini ve kilotunu çıkarmamıştı. Alnında oldukça büyük bir şiş vardı. Belki bu yüzden bayılmıştı. Neticede genç adam, onu güverteye çekmeğe çalışırken başını bir yere vurmuş olabilirdi. Maa-fih, zavallının geçirdiği hissi buhran yüzünden kendin-

den geçmiş olması da ihtimal dahilindeydi. Kendini toplamış olan genç adam, ayağa kalkarak, kızı kucasına aldı.

— 2 —

Bir ses, “İç şunu,, diye emretti.

Hope Danials kendine gelmek istemiyor, hattâ bunun için mücadele etmeğe de çalışıyordu. Fakat emirlere itaate öylesine alışmıştı ki sonunda ağzını açtı Dudaklarının arasına bir kadeh dayandı ve içki boğazını alev alev yakarak indi. Genç kız irkilde ve öksürmeğe başladı. Sonra da derin derin nefes aldı.

— Pekalâ.. Biraz daha iç bakalım.

Bu defaki içki, Hope’a o kadar berbat gelmedi. Fakat fena halde üşümeğe başlamıştı artık. Tir tir titriyor, dişleri birbirine vuruyordu.

Birdenbire suda olduğunu hissetti. Hafızasında bir ışıık yandı, söndü... Denizdeydi işte. Biraz sonra ölecekti. Fakat hafif bir hareket oldu. Artık ona suda yüzüyormuş gibi de gelmiyordu. Bilâkis iyice ısınmıştı. Her tarafı sıcacıktı. Hem sıcak ve hem de çok rahat. Sonra hiçbir şey hissetmez oldu.

Hope’u, kapanan bir kapının çıkardığı hafif ses uyanırdı. Genç kız gözlerini, ağır ağır açtı. Etrafı iyice göremiyordu. Hoş zaten görmeği istediği de yoktu ya. Üstelik hakikatleri bir türlü kabul edememekteydi. Evet. Başka bir kamaradaydı, bunu biliyordu. Yattığı yatak da kendisinin değildi. Sonra... Kapının önünde de biri vardı. Bir erkek! Hiç kıınıldamadan duruyor ve kendisini dikkatle süzüyordu. Genç kız birdenbire kalın battaniyesinin altında çıırçılak olduğunu da farkettti.

Genç adam ağır ağır yürüyerek Hope’un yanına geldi ve yatağın kenarına oturdu. Müşfik, fakat ciddî bir tavırla kızın sol kolunu battaniyenin altından çıkardı. Uzun parmakları, Hope’un nabzını aradı. Şimdi yabancı, gözü kolumdaki saatte, genç kızın nabzını sayıyordu.

Nihayet Hope’un elini bırakarak, memnun bir tavırla

başını salladı. “Neyse.. Demin nabzınız o kadar hafifti ki doktoru çağırmağa mecbur olacağımı düşünerek bayağı korktum., İngilizceyi hafif bir aksanla konuşuyordu. Tatlı bir Fransız aksanıyla... “Nabzınız oldukça normal artık.,”

Hope, kendi kulağına bile yabancı gelen bir sesle, “Siz kimsiniz?,, diye sordu.

— Paul de l’Abris:

Genç kız, tekrar kabus görüyormuş gibi bir hisse kapıldı. Liberty’nin yolcu listesini tetkik etmişti, birinci mevkide Fransız yolcu olmadığını biliyordu. Halbuki şimdi lüks kamaralardan birindeydi işte. Telaşla. “Neredeyiz?,, dedi.

— Şimdi bunları izah etmenin sırası değil.

Hope Danials gözlerinin yaşlarla doluverdiğini hissediyor ve bu zayıflığına da kızıyordu. “Siz doktor musunuz?,,

Paul de l’Abris, hafifçe, fakat neşesiz bir tavırla güldü. “Hayır.,”

İnce, uzun boylu, geniş omuzlu, esmer bir adamdı. Sık siyah saçları hafifçe kırlaşmağa başlamıştı. Çehresi tam mânasıyla muntazam sayılamazdı. Fakat siyah, çekik gözleri, şakaklarına doğru yükselen kalın kara kaşları ve hafifçe kemerli burnuyla hakikaten alâkayı çekecek bir erkekti. Onda, genç kıızı hem cezbeden ve hem de korkutan bir şeyler, gizli bir cazibe de vardı.

Hope Danials battaniyeyi omuzuna doğru çekerek, yaktan doğruldu. “Benim bir şeyim yok.. Nerede olduğumu buraya nasıl geldiğimi söylerseniz, içim rahat edecek.,”

— O halde intihara teşebbüs ettiğinizi söyliyerek başlayayım.

Ani bir hiddet genç kızın sesini boğuklaştırıvermişti, “Ve siz beni kurtardınız.,”

— Evet. Fırtınayı seyrediyordum. Sonra başımı çevirdim ve... Sizi gördüm.

— Bu sizin üstünüze vazife değildi.

Paul de l’Abris, “Evet,, diye itiraf etti. “Üstüme vazife değildi,,

— O halde.... Neden?

Genç adam, cevap vermeden eğilerek, karyolanın başucundaki komottan bir paket sigara aldı. “Doğrusunu söyleyeyim mi? Sizi neden kurtardığımı ben de bilmiyorum..”

Paketi açarak bir sigara aldı ve bunu ağır ağır yaktı. "Belki de yüzünüzü gördüm..,"

Hope, hayretle Paul de l'Abris'e baktı, "Yüzümü mü.. gördünüz?,"

— Evet. Sizi kurtarmama yüzünüz sebep oldu. Bu izah tarzı kendisini tatmin etmişti, anlaşılan. "Yüzünüzün güzelliği, gençliğiniz beni sizi kurtarmağa zorladı. Belki bu sizce gayet karışık bir izah... Halbuki aslında hiç de öyle değil. Dünyada güzel şey o kadar az ki. Sizinki gibi şahane bir çehreyi bilerek, isteyerek tahrib etmek, affedilmez bir şey olurdu. O anda içimden geldi ve sizi kurtardım. Maamafih, kendinizi tekrar öldürmeğe kalkarsanız, bu defa hiç karışmaz, bir tarafta durup sizi seyredirim..,"

— Neden? Beni yakından görünce o kadar güzel olmadığımı mı karar verdiniz? Genç kızın gözlerindeki ciddî ifade, onun bu sualı, kendisine iltifat edilsin diye sormadığını ortaya koyuyordu.

Paul de l'Abris, "Hayır,, dedi. "Sadece intihar etmeniz için ortada birtakım ciddi sebepler olabileceğini düşündüm de ondan... Şimdi sıra bende.. Siz kimsiniz?,"

— Hope Daniels.

— Kaç yaşındasınız, Matmazel? Evli misiniz?

Genç kız yavaş yavaş vaziyetin ne kadar garip olduğunu anlamağa başlıyordu. Gece yarısı, yabancı bir yatakta, çırpıplak yatıyor ve sanki bir kokteyl partideymiş gibi tanımadığı, bilmediği esrarengiz bir adamla kibar kibar konuşuyordu. Fakat başka türlü hareket edecek halde de değildi.

— Yirmi bir yaşındayım. dedi. "Yakında yirmi ikisine basacağım. Evli de değilim..,"

— Yirmi bir sene gibi kısa bir müddet sonunda dünyanın yaşanmağa değer bir yer olmadığına karar verdiniz demek.

— Öyle... Genç kız artık mahcubiyetini saklıyacak halde değildi. "Siz.. Siz.. Beni soydunuz herhalde.. Bana birara suya girmişim gibi de geldi.. Banyo mu yaptırdınız?,"

Genç adam müstehzi bir tavırla, "Bayıldığınız sırada etrafta kadın kamarot yoktu.,, Diye cevap verdi.

Kendisine mürebbiyelik eden ihtiyar kızlar, manastır-daki rahibeler ve nihayet annesinin küçükken seçtiği elbi-

selerle çamaşırlar, Hope'un haddinden fazla mahcup ve utanış olmasına sebebiyet vermişti. Yavaşça, "Beni geminin revirine götürebilirdiniz,, dedi.

— Bunu düşünmedim değil. Fakat sonradan vazgeçtim. Denize atlamağa kalkmadan evvel tuvaletinizi çıkarmış olduğunuzu unuttunuz galiba? Bunun sebebinin anılamadım. Neyse... Sizi o halde büyük salonun önünden geçirip, revire götüremezdim. Fırtınaya rağmen, bu manzara diğer yolcuların alâkasını çekmedi. Sonra o anda saniyeler bile kıymetliydi...

Hope inatla, "Fakat hemen telefonu açıp, doktoru çağırabilirdiniz,, diye ısrar etti. "O gelinceye kadar da beni battaniyeyle örtebilirdiniz...,,

Genç adam kahkalarla gülmeğe başladı. Sonra da birdenbire durarak, "Eski zaman romanlarındaki iffetli genç kızlar gibi hareket etmekten vazgeçerseniz de,, dedi. "Doğru dürüst konuşsak,,

Hope birdenbire utanıvermişti. Yavaşça, "Bu elimde değil ki,, diye mırıldandı.

Genç adam sesinde hafif bir hiddetle, "Hakikaten çok garip bir kızsınız, Matmazel Danials,, dedi. "Normal bir kadının sizinki gibi güzel bir vücudu teşhir etmek için türlü bahaneler arardı. Omuzlarınız nefis... Göğüsleriniz, Avrupa ölçülerine göre, biraz küçük olmakla beraber fevkalade... Bacaklarınız ise hakikaten şaheser,,

Annesinden başka hiç kimse şimdiye kadar Hope'a güzelliklerinden bu şekilde bahsetmemişti. Genç adamın bakışları kızın mahcubiyetini arttırıyordu. Buna rağmen garip bir şekilde de sevinmekte, hattâ heyecanlanmaktaydı.

Paul de l'Abris, "Şimdi ne olacak?,, diye sordu.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Ayağa kalkar kalkmaz kendinizi tekrar denize atacak mısınız? Yoksa bu defa bol miktarda uyku hâpı mı içeceksiniz? Eğer öyleyse, istikbal hakkında plân yapmağa değmez.

Hope gözlerini kapayarak düşündü. Hiçbir şey değişmemişti ki... Bu işin yine tek hal çaresi vardı.

Nihayet, "Belki hemen bir şey yapmam,, diye mırıldandı.

— Fakat intihar etmek hususunda verdiğiniz karar kati... Genç adamın sesinde müstehzi bir ifade vardı .

— Evet... Bu işi Cenova'ya gelmeden önce bitirmeliyim.

— O halde biz anlık meselelerle meşgul olalım daha iyi. İlerisini düşünmenin faydası yok. Bu akşam kamaranıza dönmeniz şart mı?

Genç kız onun ne demek istediğini anlamıştı. Hafifçe güldü, "Yani,, dedi. "Birkaç gün sonra öleceğime göre, dedikodudan da korkmamam lâzım. Öyle değil mi?,,

— İntihara karar verenler, bazan son dakikada bundan vazgeçiverirler... Fakat benim düşündüğüm bu değildi. Yalnız seyahat ediyorsanız, gemide arkadaşınız yoksa, geceyi kendi kamaranızda geçirmemenizin bir zararı olamaz.

Hope istemiye istemiye, "Üvey babamla, annem de gemideler,, diye itiraf etti.

— İnşallah anneniz o geniş fikirli, müsamahakâr, modern kadınlardandır.

Genç kız sadece, "Onun hiçbir şeyi duymaması lâzım,, dedi. Annesi Edwina dedikodudan çok korkan, daima "başkaları ne der,, diye düşünen kadınlardandı. Muhakkak ki Hope'un, şartları ne olursa olsun, geceyi kendi kamarasında geçirmemesini, affedilemeyecek bir günâh sayacaktı. "Bu o kadar güç bir iş değil. Sırtıma elbisemi giyip, buradan çıkar ve kamarama giderim. Tuvaletim herhalde berbat oldu. Fakat zararı yok. Fırtınayı seyretmek için güverteye çıktığımı ve orada ıslandığımı söylerim, olur biter.,,

Paul de l'Abris başını salladı. "Maalesef tuvaletinizi giyemeyeceksiniz.,,

Genç kız atıldı. "Neden giyemeyecek mişim? Ben onu güvertede, filikanın altına koydum.,,

Adam sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi bir tavırla, "Biliyorum,, dedi. "Sizi yatırdıktan sonra tuvaleti almak için güverteye çıktım. Fakat rüzgâr benden evvel davranmış, anlaşılan. Elbiseniz uçmuş.,,

Hope, gitgide artan endişesini yenmeğe çalışıyordu. "Fakat bütün geceyi burada geçirmem imkânsız! Kamaronu gönderip kamaramdan elbise de aldıraram! Annemin uykusu çok hafiftir. Muhakkak duyar.,,

— Anneniz sabahları geç mi kalkar? Biliyorsunuz, gemideki mağazalar saat dokuzda açılıyor. Oradan bir elbise

alırsınız. Herhalde anneniz yeni bir etek ve kazaktan fazla şüphelenmez.

— Annem nerede olursa olsun, saat kaçta yatarsa yat-sın, muhakkak sabahları sekizde kalkıp çayını içer. Sonra..., Hope'un sesinden duyduğu müthiş korkuyu anlamak kabildi. "Benim kamarama girmem de kabil değil artık! Anahtarım yok.,,

Paul de l'Abris, müşfik tebessümüyle, kızın korkusu-nu yatıştıрмаğa çalıştı. "Çıplaklığınız bir mesele değil.. Zira insan fırtınayı bir kazak ve bir pantolonla da seyredebilir. Anahtara gelince..., Kapının yanındaki sandalyeye giderek, elinde kırmızı satenden bir gece çantasıyla döndü. "Bunu kurtarabildim. Vaziyet korktuğunuz kadar fena değil.,,

Hope, çantasını karıştırarak, kamaranın anahtarını bul-du. Yüzünde de sanki bu kendisine uğur getirecek müthiş bir tılsımmış gibi bir ifade belirmişti. "Artık kamarama gi-debilirim.,,

Genç adam saatine baktı, "Maalesef hemen gidemiye-ceksiniz Koridorda gece kamarotunun masası var. Orada daima bir nöbetçi bulunuyor.,,

— E? Ne yapacağım öyleyse?

Paul de l'Abris hafifçe güldü. "Nöbetçi her gece saat ikide, içeriye kahve içmeğe gider, on, on iki dakika kalır. Onun için biraz daha beklemeniz lâzım.,,

Genç adamla bir müddet daha başbaşa kalacaktı demek. Bu Hope'u hem rahatsız etmiş, hem de heyecandırmıştı. Fakat yapacak başka bir şey de yoktu.

— O halde, diye mırıldandı, "Kazakla pantolonu ver-menizi rica edeyim. Hazır olur. vakit gelince de çıkar gi-derim.,,

Paul de l'Abris lâkayt bir tavırla omuzunu silkerek, Hope'un istediklerini getirdi. Genç kız bir an bunlara mü-tereddit bir tavırla baktıktan sonra usulca, "Arkanızı dö-nerseniz, memnun olurum.,, dedi. Genç adam müstehzi bir tavırla tebessüm etti, "Bunu istemeye istemeye yapacağım, Matmazel.,,

Paul de l'Abris'in sözleri, Hope'un kızarıvermesine se-bep olmuştu. Bütün vücudu alev alev yanıyordu artık. Fa-kat genç adamın kendisini beğenmesi, hattâ arzu etmesi, onu sıkı sıkı sarmış olan utanç, ciddiyet ve çekingenlik bağ-

larından kurtarmağa kâfi değildi. Üstelik Hope başka bir şey daha hissediyordu: İtimatsızlık. Kendine veya bu esrarengiz tavırlı genç adama karşı değil de, kaderine karşı. Zira genç kız, kaderin kendisine saadeti daima çok gördüğünü biliyordu.

Hope banyodan müteredit bir tavırla çıktı. Saçlarını taramış, dudaklarını da boyamıştı. Genç adam onu, uzun uzun sürdürdükten sonra, "Fırtına durmak üzere,, dedi. "Artık yolcular uyuyabilecekler. Bu arada size ancak konyak veya ılık şampanya ikram edebilirim... Maamafih bunların hiçbirini tavsiye etmiyeceğim.,,

— Ben bir şey istemiyorum.

Hope, genç adamın kendisini müthiş surette cézbetmeğe başladığını düşünüyordu. Paul de l'Abris de farketttiği tezatlar alâkasını uyandırmıştı. Meselâ... Elleri son derece de müşfikti. Buna karşılık sesi gayet lâkayt... Dudaklarının kenarlarındaki kıvrımdan onun müstehzi ve hattâ neşeli bir insan olduğunu anlamak kabildi. Fakat yüzündeki âni bir ifade değişikliği, genç adamın ağzına zalim bir mânâ da veriyordu. Hope, Paul de l'Abris'in canını çok sıktığının farkındaydı. Buna rağmen, genç adamın onu beğendiği, hattâ arzu ettiği de aşıkârdı. Kız, birdenbire garip bir memnuniyet, hattâ minnet hissetti...

Paul de l'Abris, sakın bir tavırla, "Bana olanları anlatmağı ister misiniz?,, diye sordu.

Genç kız bir an, kenarında durduğu o karanlık ve derin uçurumu unutmuştu. Adamın sözleriyle kendine geldi. Şimdi gözlerinde yalvarış dolu bir ifadeyle Paul de l'Abris'e bakıyordu. Fakat genç adam ısrar etti, "Ben de zaman zaman intihar etmeği arzulamadım değil. Fakat sonradan vazgeçtim. İyice düşününce vaziyetimin zannettiğim kadar ümitsiz olmadığını anladım.,,

— Herhalde sizin vâziyetiniz hakikaten ümitsiz değildi.

— Düşünüldüğü zaman hiçbir şeyin tamamiyle ümitsiz olmadığı, olamayacağı anlaşılıyor.

Hope ifadesiz bir sesle, "Bir hafta sonra Roma'da evleneceğim...,, dedi. Müstakbel kocamdan o kadar nefret ediyorum ki! Hissettiklerimi anlatmama kelimeler kâfi değil.,,

Her zaman olduğu gibi, John Cogswell'i düşünür düşünmez, âdeta, midesi bulanmağa başlamıştı. Adamın yumuşak, terli ellerini, ince, kadınca sesini hatırlıyarak titredii...

Paul de l'Abris kaşlarını çatmıştı, "İstemiyorsanız, kendisiyle neden evleniyor sunuz?,,

Genç kız, acı acı "İşte bunu kimse anlayamaz,, diye düşündü. Sonra da, "Evlenmek zorundayım,, dedi.

— Sizi kimse istemediğiniz biriyle evlenineğe zorlayamaz, küçüğüm. Evet ısrar ederler, şunu bunu söylerler... Fakat bunu size zorla yaptıramazlar.

— Elimden bir şey gelmiyor ki. Eğer, gelecek hafta bu gün hayattaysam, John Cogswell'le evleneceğim. Annem ondan nefret ettiğimi biliyor tabii. Fakat buna rağmen kendisiyle evlenmemi istiyor. John Cogswell'le mesut olacağıma kâni. Zaten şimdiye kadar annemi hiç memnun edemedim. Bâri seçtiği adamla evleneyim de biraz memnun olsun,,

— Bu sözünüz çocukça bile değil... Tam budalalara yakışacak bir lâf bu.

Genç adam, kızın arkasına geçmiş duruyordu. Lâkayt ve sakın sesi, Hope'u, hiç âdeti olmadığı halde, her şeyi itirafa teşvik ediyordu.

— Belki hakikaten öyle. dedi. "Fakat bu vaziyeti değiştirmeyiz ki. Bu da bir nevi korkaklık her halde. Tâ küçüklüğümden beri ya annem, ya da mürebbiyelerim hakkımda karar verirler, ben de itiraz edip kafa tutacağıma, uslu uslu istenileni yapardım. Büyüdüğüm zaman, fazla yumuşak başlılığın hiç de iyi olmadığını anladım tabii. Fakat artık çok geç kalmıştım. Değişmem de imkânsızdı. Bir keresinde aile doktorumuz bana, "Daha iradeli olmamı, istediğimi yapmamı,, söylemişti. Biran durup, sinirli sinirli, masanın üstündeki sigara tablasıyla oynadı. "Fakat maalesef bunu nasıl yapacağımı bana anlatmadı... Bence bu bir nevi eksiklik... Kimisinin kolu bacağı yoktur, benim de iradem yok,,

Paul de l'Abris, birdenbire mevzuu değiştiriverdi. "Biraz da şu evleneceğiniz adamdan bahsedin,,

— John Cogswell, annemin eski ahbablarından. Bir hayli de yaşlı. Şimdi elli üçünde zannederim. Herkes artık onun hiçbir zaman evlenmeyeceğini düşünürdü.

— Ne iş yapar?

— Hiçbir şey yapmaz. Yok bu da doğru değil. kendisine 'Profesyonel kavalye' diyebilirsiniz. Zenginseniz, hafta sonunu malikânenizde geçirmek, yatınıza binmek, sizi operaya götürmek ve kazanması şartıyla briç, poker veya tavla oynamak tenezzülünde bulunur.

— Zengin midir?

— Biri kendisine bilet hediye etmediği zaman, seyahate çıkabilecek parası, New-York'da bir apartmanı ve bir de Juan adlı Filipinli bir uçağı var. Fakat zengin sayılmaz.

Paul de l'Abris yavaşça sordu, "Peki ya Juan?,"

Genç kız titredii, "Korkunç bir adamdır. Zaten uşak mı, yoksa efendisi mi daha ahlâksız bilmiyorum.,,

Adam, kızın hassas çehresindeki ifadeden, vaziyeti anlamıştı. "Peki, bunları birine.. Meselâ annenize neden anlatmadınız?,"

— Anlatmağa çalıştım, fakat bana inanmadı. Senelerden beri ona John Cogswell'in hem ahlâksız ve hem zalim bir insan olduğunu söyleyip duruyorum. Beni dinlemiyor bile. Sözlerime inanması imkânsız. Zira, John çok zekidir. Herkesin yanında da dünyanın en nazik, en hoş erkeğı olup çıkar. Onun iç yüzünü yalnız ben biliyorum.,,

— Peki, sizinle neden evlenmek istedi?

— Bunun sebebini iyi bilmiyorum, fakat tahmın güç değil... John, sosyeteye mensup kimselerle ahabplık ediyor, fakat kendisini aralarına almıyorlar. Halbuki John'un bütün arzusu da bu. Üstelik yaşı da ilerledi. Edwina'nın damadının her yere girebileceğini, istediğini yapacağını biliyor tabii.

Genç adam uzun müddet konuşmadı. Galiba bu acaip izdivacı anlamağa çalışıyordu. Nihayet, "Bu evlilik sadece John Cogswell'i memnun edecek bir şey,, dedi. "Yoksa bu izdivacın ne size ne de annenize bir faydası var... Yalnız şunu anlıyamadım: Anneniz onunla evlenmenizi neden istiyor?,,

— Annem kibar bir damada dünden razı. İnsanın dizinin dibinden ayrılmıyan koskoçaman bir kız pek de hoş gidecek bir şey olmasa gerek.

— Belki... Fakat ille de Mösyö Cogswell'le evlenmeniz şart değil ya.

— Fakat, beni başka isteyen de yok.

Paul de l'Abris âdeta hiddetle, "İşte bu imkânsız,, de-
ip

— Bilâkis... Benim yetiştirilme tarzımı düşünecek olursanız, o zaman bunu hiç de imkânsız bulmazsınız. Başka başka mektepler, dadılar sonra mürebbiyeler. Hiçbir zaman bir yerde arkadaşlar, dostlar edinecek kadar fazla oturmadım.

— Olsun... Amerikan erkekleri de kör değil ya! Muhakkak ki siz küçükken de harikûlâde güzeldiniz.

Genç kız, bir hayli üzüntülü olmasına rağmen, bu iltifata yine de haddinden fazla sevindi. "Bilâkis... Çocukken hiç de güzel değildim.. Çok zayıftım.. Saçlarımı sınıksız örерlerdi. Üstelik annem daima benim sınıftakilerden daha küçük gözükmememe sebep olacak birtakım acaip elbiseler alırdı. Evet, birkaç çocukla tanıştım, fakat onlar da benimle fazla alâkadar olmadı. Ve günün birinde de farkettim ki hiçbir erkek arkadaşım, sevgilim veya talibim yok.. John evlenme teklif edince, annemin zoruyla buna razı oldum.

Bana başka çare yok gibi gelmişti. Ne çılgınlık değil mi?,, Sabırsız bir tavırla genç adama baktı, "Vakit gelmedi mi?,,

Paul del'Abris saatine bir göz attı, "Birkaç dakika daha bekliyeceksiniz... Halbuki bu meseleyi başka bir yoldan da halledebilirsiniz,,

— Bunu düşünmedim mi sanıyorsunuz? Fakat başka çare bulamadım.

Genç adam sabırlı bir tavırla "Bilâkis..., dedi. "Başka çare var. Fakat bunu yapmak da pek kolay olmasa gerek,,

— Yani?

— Her şeyi geride bırakıp, hayata yeniden başlamak.. Hope sözünü kesmeğe kalkınca, genç kıızı omuzlarından tuttu. "Ben çaresini buldum... Plânım gayet basit fakat biraz acaip,,

Paul de l'Abris'in sakin sesi Hope'un sabırsızlığını giderivermişti. Merakla bekledi.

Genç adam, "Plânım şu,, diye devam etti. "Mösyö Cogswell yerine benimle evlenin,,

Hope evvelâ onun ne demek istediğini anlıyamadı bile.

Sonra da şaşkınlığının yerini müthiş bir hiddet ve üzüntü aldı, “Benimle alay mı ediyorsunuz?,,

Paul de l’Abris hafifçe güldü, “Biliyorum, benimki pek romantik bir teklif değil. Fakat şu anda sizin derdinize çare arıyoruz. Romantik sahneler peşinde değiliz,,

Genç kızın muhafazakârlığı tutmuştu yine, “Fakat teklifiniz pek saçma. Ben sizi tanımıyorum bile. Hakkınızda hiçbir şey de bilmiyorum,,

— Ben de sizin hakkınızda, Matmazel. Paul, Hope’a şöyle bir baktı. “Fakat size yardıma hazırım,,

— İmkânsız! Böyle bir evliliğin sonu olamaz ki!

Genç adam Fransızlara has o müstehzi tavırla omuzunu silkti. “Şu anda evlenmemizin ellinci senesini nasıl kutluycayacağımızı düşündüğüm yok, küçüğüm. Zaten, başlangıçta hangi evliliğin sonu olduğunu temin edebilirsiniz ki?

Hope, bütün muhafazakârlık ve çekingenliğine rağmen genç adamın teklifini beğenmişti. Onun için de kendi kendine “Pekalâ makul bir plân,, diye kandırıyordu... Ashında onu ikna eden Paul de l’Abris’in büyüleyici sesi, anlaşılmaz cazibesiydi. Tabii genç kız usulca, “Peki,, dedi. “Teklifinizi kabul ediyorum,,

Adam, onun cevabını hemen hemen lâkaydiye yakın bir sükûnetle dinlemişti. Bir kadehe konyak doldurarak, kaldırdı. “Müstakbel karımın şerefine... İnşallah lâıyk olduğu saadete erişir,, Gözlerinde müstehzi bir pırıltı belirmiş olmasına rağmen, sesi gayet soğuktu. Konyağı çabucak içerek, kadehi masaya bıraktı. “Vapurdan Cenova’dan evvel inmemiz doğru olur,,

— Ya?

— Rüştünüzü ispat ettiğinize göre, dilediğinizle de evlenebilirsiniz. Fakat annenizin çok inatçı ve sert bir kadın olduğu anlaşılıyor. John Cogswell’le evlenmekten vazgeçtiğinizi, kendisine sormadan fikrinizi değiştirdiğinizi öğrenirse, herhalde fena halde kızar. Hattâ size mâni olmağa bile kalkar.

Annesinin kızması ihtimali, Hope’u her zaman titretirdi. Fakat o anda, Paul de l’Abris’in kendisine himaye edeceğine öylesine inanmıştı ki hafifçe tebessüm etti.

Genç adam da takdirkâr bir tavırla güldü, “Aferin.... Bir hayli cesursunuz... Şimdi beni dinleyin. Yarın akşam ü-

zeri Algeciras da inmemiz doğru olur. Fazla eşyanız var mı?,,

— Hem de nasıl.

— Kimseye belli etmeden bir tek bavula lüzumlu şeyleri yerleştirin, Sizi sıcak tutacak şeyler almanız doğru olur. Meselâ, kazaklar, yünlü elbiseler, kısa topuklu ayakkabılar. Gideceğimiz yerde havaların ısınmış olacağını pek sanmıyorum.. Ben, Fransa'nın güney batısında, Dordogne vadisinde otururum. Evim oradadır.,, Sesinde bir sevinç veya heyecan yoktu. Bilâkis kalınca, tatlı sesi birdenbire ifadesizleşivermişti. Bir an sustu, sonra da yine sakın bir tavırla, "Gemiden kaçmak kolay,, diye devam etti. "Ben yarın sabah baş kamarota, Algeciras'da ineceğimi haber veririm. Sizin son dakikaya kadar beklemeniz daha doğru olur.,,

Hope endişeyle, "Benim ne yapmam lâzım?,, diye sordu.

— Muhaceret dairesine ait motorün gemiye yanaşmasını bekleyin. Sonra bavulunuzu, Algeciras'a çıkacak olan diğer yolcuların eşyalarının arasına bırakın... Pasaportunuz yanınızda bulunsun. Muhaceret memurları ya bara, ya da salona giderler. Onlara pasaportunuzu göstererek, çıkış kartınızı istediğinizi söyleyin. Tabîî isminize böyle bir kart hazırlanmış değil. O zaman, gemideki Amerikan memurlarının beceriksizliğine kızmış gibi yapın ve bir hayli de söylenin. Bu İspanyolların pek hoşuna gidecektir. Bilhassa sizin gibi güzel bir kadının sıkıntıya düşmesini hiç istemezler. Çıkış kartı doldurmak için birbirleriyle yarış edeceklerinden eminim... Kartı aldınız mı, ondan ötesi kolay. Karaya çıkmak için motora binen yolcuların arasına karışın ve gemiden iyice uzaklaşuncaya kadar da bir köşeye gizlenin.,,

Genç adamın plânı çabucak yapıvermesi, Hope'un itimadını arttırmıştı. "Daha önce sizi görebilecek miyim?,, diye sordu.

— Hayır. Algeciras'da gümrükten çıkıncaya kadar birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi davranmamız doğru olur. Böylece sonradan peşimize takacakları adamlar, yalnız başına seyahat eden bir kızı ararlar. Bir çifti değil. Saatine baktı, "Nöbetçi kahve içmeğe gitmiştir.,,

Hope, "Ona benimle evlenmeğe neden razı olduğunu sormalıyım,, diye düşünüyordu. Fakat sormadı... Madem Paul de l'Abris bu kabustan mucizevi bir şekilde kurtulmasına yardım edecekti, onun kararlarını, tavsiyelerini hiç su-

al sormadan, itiraz etmeden yerine getirmesi doğru olurdu..

Genç adam kapıyı açtı, "İyi geceler, Hope..., Yüzünde dostça bir tebessüm de belirmişti.

Kız, biran tereddütle Paul de l'Abris'in yanında durdu. Bu uzun boylu, esrarengiz adam yakında kocası olacaktı. Acaba kendisini, eski geleneklere uyarak nikâhta bir kere olsun öpecekmiydi? Hope, birdenbire kalbinin şiddetle çarpmağa başladığını hissederek başını önüne eğdi.

-- Artık gidin... Kamarot neredeyse masasına döner.,,

Genç kız birdenbire fikrini değiştiriverdi, "Size daha başlangıçta sormam lâzım gelen bir suali cevaplandırırsanız, hemen giderim... Neden benimle evlenmek istiyorsunuz?,,

Paul de l'Abris, Hope'a bakmadı bile... Sesi de birdenbire sertleşivermişti, "Belki de,, dedi. "Bunu günün birinde size izah ederim... Fakat şu anda bu suali cevaplandırmak niyetinde değilim.,,

— 3 —

Bahar, sanki Pireneler'e kadar uzanıp, uzanmamakta tereddüt ediyordu. Hope'la, Paul de l'Abris, üç günden beri ikinci mevki kompartımanlarda seyahat etmekteydiler. İz bırakmamak için de birkaç defa tren değiştirmiş, Cebelitarık'tan Sevil'e, Sevil'den Malaga'ya ve oradan da Barselona'ya geçmişlerdi. Hududu kolaylıkla aşmışlar ve sabahın üçünde, Perpignan'a gelmişlerdi. Carcassone'a giderken, güneş bulutların arasında kaybolmuş, Toulouse da ise yağmur yağmağa başlamıştı. Kuzeye doğru çıktıkça soğuk da gitgide artıyor âdeta kemiklerine kadar işliyordu. Bindikleri eski taksinin radyotörü müthiş bir gürültüyle çalışmaktaydı. Fakat arabanın içi yine de buz gibiydi. Hope titremeğe başladı. Paul de l'Abris ise yanında düşünceli bir çehreyle oturuyor, genç kızla meşgul bile olmuyordu. Zaten Algeciras'dan beri pek fazla konuşmamışlardı. Buna rağmen garip bir heyecan ve çocukça bir ümit, Hope'u neşelendirmeğe kâfi gelmişti. Bordo ekspresinden küçük, ıssız bir istasyonda

inip, bu taksiye bindikleri andan beri artık yolculuğun sona ermekte olduğunu düşünüyor ve için için de seviniyordu.

Birdenbire Paul de l'Abris şoföre, "Tepede dur," dedi. Araba, dar ve bozuk yolun kenarında duruncaya kadar bekledi. Sonra da dışarı atlıyarak, Hope'un inmesine yardım etti. "Sol taraftaki yıkık manastırın arkasındaki tepeye bak..., Algeciras'dan ayrılırken, artık senli benli konuşmaların daha doğru olacağını düşünmüşlerdi. Fakat buna rağmen aralarında hiçbir samimiyet yoktu. Paul de l'Abris eliyle işaret etti. "Şu tarafa... İşte evin orası, küçüğüm..., Sesi yine sakindi. Fakat genç kız adamın gözlerinde buz gibi bir ifadenin belirdiğini farketmişti. Bir hayli endişelenmesine rağmen, hiç sesini çıkarmadı. Zira kısa yolculukları esnasında genç adamın sorguya çekilmekten hiç hoşlanmadığını gayet iyi anlamıştı. Başını çevirerek gösterilen tarafa doğru baktı. Eski, yıkık manastırı sislerin arasından kolaylıkla görebiliyordu. Fakat Hope'a bu eğri büğrü ağaçlar, dimdik kayalarla dolu vadide başka bina da yokmuş gibi gelmişti. Sonra birdenbire nehrin arkasındaki tepede yükselen kuleleri farkettti. Nedense titremeğe başlamıştı.

Paul de l'Abris neşesiz bir tavırla gülerek, "Ne şirin yer değil mi?," diye sordu. "Haydi bakalım, gidelim, küçüğüm.,,

Taksi hareket ederken Hope usulca, "Bizi bekliyorlar mı?," dedi. O koskoca şatoya habersizce gidivermek genç kızı nedense fena halde korkutmuştu.

Paul de l'Abris lâkayt bir tavırla cevap verdi. "Ağenden telefon ettim... Fakat merdivenlere kırmızı halılar yayıp, etrafı çiçeklerle süsleyip, süslemeyeceklerini pek bilmiyorum.,,

Tepeden inerek, nehrin üzerindeki köprüden geçtiler ve insanda sanki terkedilmiş gibi bir tesir bırakan küçük bir şehre girdiler.

Genç adam şoföre, "Belediyeye uğrayacağız," dedi.

Kapısında bir bayrak asılı olan, eski boyaları dökük bir binanın önünde durdukları zaman yağmur da iyice şiddetlenmişti artık. Paul de l'Abris, taksiden inerken, "Ben hemen gelirim," dedi. "Dışarı çıkıp da boş yere ıslanma.,, Sonra basamaklardan koşarcasına çıkarak, binanın kapısından içeri girdi.

Genç adamın arkasından dikkatle bakmakta olan şoför,

o gözden kaybolur kaybolmaz hafif bir ıslık çalarak, Hope'a döndü. "Ne aptalım! Onu demin tanımadım! Karım 'İhtiyarlıyorsun,' deyip duruyor. Galiba haklı! Mösyö Paul'u da senelerden beri görmedim, O buradan ayrılalı epey oldu. Hoş, buna rağmen onu tanımam lâzımdı ya...,

Hope, "Paul de l'Abris'i başkalarından öğreneceğim,, diye düşündü. "Onu sevenlerden, hattâ kendisinden nefret edenlerden... Çocukluk arkadaşlarından... Üstelik, onu gayet iyi tanıyormuşum, sanki bana geçmiş yıllarda olup bitenleri anlatmış gibi bir tavır takınmam da lâzım...,

Paul de l'Abris bir iki dakika sonra döndü. Trençkotunun altına birtakım kağıtlar sokmuştu. Bunları genç kıza uzatarak, "Şu işaret ettiğim yerlere imzanı at,, dedi. Hope ismini yazarken o da kızın çantasını açarak içinden pasaportunu aldı.

— Ne olduğunu sorabilir miyim? Hope. şaka ediyormuş gibi bir tavır takınmağa da çalışmıştı.

Genç adam, bir an onun ne demek istediğini anlamamış gibi hayretle yüzüne baktı. Sonra da sabırsız bir tavırla başını sallıyarak, "Evleneceğimizi unuttun galiba,, diye mırıldandı. "Fransa'da evlenme, doğum ve ölüm hiç te basit değildir. İçerideki memurlar her şeyi defterlere kaydederler. Bu da zaman alır tabîî. Burası Amerika'ya benzemez, küçük-güm. Kâğıtlarımızın en aşağı on gün askıda kalması, herkesin Paul de l'Abris'le Hope Bettis Danials'ın evlenmek istediklerini öğrenmesi lâzım.,

Nikâhlanabilmeleri için sıhhat raporu da lâzımdı. Nehrin kenarındaki dar sokaktan ilerliyerek, etrafı yüksek duvarlarla çevrili küçük bir eve gittiler. Kapıyı onlara orta yaşlı, sevimli çehreli küçük bir adam açtı. Sirtında yamalı, fakat son derecede temiz bir gömlek vardı.

— Pauul!. Genç adama sarılarak, şefkatle sırtına vurdu. "Eve döneceğini duymuştum. Fakat buna pek inanamadım. Zira, kaç defa haber gönderdin, sonra da gelmekten vazgeçtin. Ailenin sana ihtiyacı var... Hoş, sen bunu benden daha iyi biliyorsun ya,, Fransızca'yı koyu bir Dordonne lehçesiyle konuşuyordu.

Paul de l'Abris, Hope'u doktorla tanıştırdı. Adam, genç kıızı saklıyamadığı bir merakla süzdükten sonra tekrar Paul'a döndü. "E, anlat bakalım.,,

— Senden sıhhat raporu istiyoruz, Hugot, Hope'la yakında evleneceğiz.

Doktor Hugot'nun yüzünde acaip bir ifade belirmişti. "Evleniyor musun? Yine mi? Bak, bana kimse bundan bahsetmedi.,,

Hope, içinden "Yine mi?,, diye tekrarladı. "Yine mi?,, Paul de l'Abris'in vaktiyle bir kere daha evlenmiş olduğu anlaşılıyordu. Genç kız kalbinin müthiş bir kıskançlıkla burkulduğunu hissederek bayağı şaşaladı. Sonra da kendi kendine, "Fakat bu gayet tabii bir şey,, dedi. "Neticede Paul bebek değil... Otuz beş, otuz altı yaşında var.,, Buna rağmen halâ da bilmediği, ismini bile duymadığı o kadını kıskanıyordu.

Paul, Doktor Hugot'ya, "Bundan evdekilerin de haberi yoktu,, diye cevap verdi. "Onlar da yeni öğrendiler... Agen-den telefon ettiğim zaman.,,

— Peki baban ne dedi.? Kont bir hayli şaşırmıştır..

Hope irkildi. Müstakbel kocasının bir kontun oğlu olduğundan hiç haberi yoktu. "Hoş onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ya...,, Sonra Doktor Hugot'nun kendisine baktığını farkederek lakayt bir tavır takınmağa çalıştı.

Paul de l'Abris, soğuk bir tavırla, "Belki,, dedi. "Neyse... Sen ne lâzımsa yap. Hugot... Biliyorsun Şatodan bekliyorlar.,,

Doktor, Paul de l'Abris'in halini hiç farketmemiş gibi, "Tabii, tabii.,, diye cevap verdi. "O meseleyi bir iki dakika da hallederiz... Fakat muayeneye başlamadan evvel her ikinizi de tebrik edeyim...,,

Sözlerindeki samimiyete rağmen sesi buz gibiydi. Evvelâ Hope'u alarak odasına götürdü. Genç kızı muayene ederken durmadan da konuşuyordu., "Paul'u uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz? Bizim Dordonne'lular son derece sert insanlardır. Müsamaha nedir bilmezler, Matmazel. Çok gururlu ve haindirler. Tabii bu yüzden de yabancılara hiç de iyi muamele etmezler. Onun için evvelâ size pek sokulmazlarsa, sakın üzülmeyin. Zamanla kendinizi onlara sevdirebilirsiniz.,,

Hope'un nabzına baktı, "Benim kızım Normandiyalı bir gençle evlendi. Bu civarda bir şehre yerleştiler... Fakat evlilikleri bir faciayla sona erdi. Karakterleri taban tabana

zıttı çünkü... Bazan, 'Keşke o zamanlar da şimdiki gibi evlenmeden evvel on gün bekleme mecburiyeti olsaydı' diye düşünürüm..., Yan gözle Hope'a baktı. Sonra da dostça bir tavırla, "Tebrik ederim, Matmazel., dedi. "Sıhhatiniz mükemmel. Kanınız tahlil edilecek tabii. Bunun neticesini öğrenir öğrenmez, raporumu yazar ve Belediyeye yollarım.. Daima emrinizdeyim. Yalnız bir doktor olarak değil, aynı zamanda bir dost sıfatıyla de. Paul'u tâ küçüklüğünden beri tanırım...,

Hope, doktorun söylediklerinin hepsini iyice anlıyama-mıştı. Fakat bir şeyin farkındaydı. Adam ona bir ihtarda bulunmak istiyordu. Evet, bu sözlerin altında gizli bir ihtar vardı...

Paul'la birlikte taksiye bindikten sonra, bir ip ucu elde etmek ümidiyle, "Doktor Hugot'nun kızıyla damadına ne oldu?,, diye sordu. "Adam bir felâketten bahsetti de...,

Genç adamın hayretle, "Hugot'nun kızı mı?,, dedi. "Onun çocuğu yok ki! Hugot senelerden beri Madelain'e â-şıktır.,,

Hava kararmağa başlamıştı. Yağmur yüzünden de hiç-bir şey gözükmüyordu artık. Buna rağmen Hope, gitgide artan bir heyecanla arabanın penceresinden dışarıya bak-maktaydı. Genç kız rüyada gibiydi. İleride koskocaman, kur-sunî bir kitle gibi yükselen şato, evi olacaktı... Yanındaki yabancıyla evlenecekti... İnlanılacak şey miydi bunlar?

Taksi, ardına kadar açılmış olan bahçe kapısından gir-di. Farlar bir an kapıcı kulübesinin kırık camlı pencerelerini aydınlattılar. Paul de l'Abris birdenbire, "Sana ailem hakkında biraz malûmat vereyim., dedi. "Bir sürü dayım, amcam, hala kuzenim var tabii. Fakat vaziyetten seni ha-berdar oldukları için henüz şatoya gelememişlerdir. Onlar-la tanışmak şerefine daha sonra nail olacaksın..., Sesi iyice acılaşmıştı. "Şimdiki halde bizi üç kişi karşılayacak. Babam, Louis de l'Abris. Son harbten bir iki ay evvel avda müthiş bir kaza geçirdi ve sakat kaldı. Ömrü artık tekerlekli san-dalyede geçiyor. Sonra üvey annem Madelaine var. Babam-la 1937 de evlendiler. Oğlu Alain, yani üvey kardeşim de şatoda.,,

Hope tebessüm etti. "Akrobalarını birbirine karıştır-mamağa çalışırım.,

Paul gülmedi bile, “Mesele o değil.. Her biri ayrı bir nesle mensup. Onun için de birbirleriyle katiyen anlaşılamazlar. Rahat etmek için daima bitaraf kalmak, işlerine karışmamak lâzım.,,

Nihayet arabanın farları karanlık semaya doğru bir heyula gibi yükselen şatoyu aydınlattı. Kuleler... Mazgallar... Sivri çatılar.. Önde taş döşenmiş sekiz köşeli bir avlu ve kapıya doğru yükselen mermer basamaklar... Taksi durur durmaz, pirinç çivili, ağır meşe kapı, ağır ağır açıldı ve dışarıya sönük bir ışık süzüldü... Şatodakiler onları karşılamaya hazırlandılar.

Paul usulca, “La Croix şatosuna hoş geldin, küçüğüm,, dedi, “Allah seni korusun!,,

— 4 —

Eski ve soluk üniformalı, yaşlı bir uşağın servis yaptığı, biraz da tatsızca bir akşam yemeğinden sonra küçük salona geçtiler. Oda tıklım tıklım eşyaya dolu olmakla beraber hakikaten çok şirindi.

Kont Louis de l’Abris, Hope’a “Gel yanıma otur, yavrum,, dedi. “O budala Hugot artık çocuklar gibi erkenden yatmamı istiyor. Bizimkilerle ben odama çekildikten sonra meşgul olursun.,,

Hope bir koltuğa oturdu, Kont da tekerlekli sandalyesini ona yaklaştırdı. Şöminenin alevleri yaşlı adamın çehresini iyice aydınlatıyordu artık. Hope belli etmeden kayınpederini süzmeğe başladı. Paul, babasına hiç benzemiyordu. doğrusu. Kont’un kırışmış fakat hâlâ muntazam çehresinde, müşfik, kibar ve aynı zamanda filezofca da bir ifade vardı.

Madeline, “Louis,, diye itiraz etti: “Bırak kızcağızı da erkenden yatsın. Görmüyor musun, ne kadar yorgun.,, Uzun boylu, harikulâde güzel, sarışın bir kadındı, Madelaine. Yaşını da hiç belli etmiyor, bir hayli genç duruyordu.

Karısının sözleri, Kont’u mahcup etmişti, Hope’a, “Af-

federsin, yavrum,, dedi. "Ben de çok düşüncesizim. Yorgun olduğumu...,

Hope, "Yorgun değilim,, diye gülümsedi. Paul'un ailesinin kendisini sevgi ve samimiyetle karşılaması genç kızın bütün korkularını gidermişti. Şimdi, tıpkı bir doğum günü partisinden ayrılmak istemiyen bir çocuk gibi, bu mesut dakikaların uzayıp gitmesini arzu ediyordu.'

Konuşmaya karışmayan ve sıkıntılı bir tavırla odada bir aşağı, bir yukarı dolaşmakta olan Paul, büyük büfenin önüne giderek, "Viski var mı?,, diye sordu.

O zamana kadar İngilizce konuşmakta olan üvey kardeşi Alain, Fransızca, "Allaha şükür geldin artık,, dedi. "Bundan sonra viskiyi gizli gizli değil, herkesin önünde içebileceğim.,,

Paul ona tebessüm etti. "Neyse, üniversitede bir şeyler öğrenebilmişsin.,,

Madelaine, Hope'un şaşkın şaşkın bakmakta olduğunu farketmişti. Bir kahkaha attı. "Kocam, şatoya içecek ve yiyecek almak lüzumu olmadığına inanır.,,

Kont sakın bir tavırla, "Tabii,, dedi. "Şarabımızı kendimiz yaparız. Sebze bahçemiz, kümes ve ağılarımız da var.,,

Madelaine, Hope'a gülümsedi. "Fakat şatoda viski imâli imkânsız. Onun için de kocam dünyada böyle bir içki olduğunu kabul etmiyor.,,

Kont da Hope'a dönmüştü. "Seni sorguya çekecek değilim, yavrum. Paul'un seni seçmiş, senin de onun teklifini kabul etmiş olman bizim için kâfi. Yalnız araziyle alâkalı işlerden anlayıp anlamadığını öğrenmek istiyorum.,,

Hope, "Maalesef hiç anlamam,, dedi.

-- Zararı yok. Yakında öğrenirsin.

Oğlu Alain hemen atıldı, "Şart değil. Meselâ ben hiç bir zaman öğrenmedim.,,

Kont, Alain'e şefkatle baktı, "Gençler biraz isyankâr olur. Hepimiz de senin yaşındayken aynı şekilde düşünürdük. Zira, toprak sert ve çetin bir efendidir... Meselâ, Paul'a bak. O da senin gibi isyan etti, ama sonradan dayanamadı.,,

Madelaine, "Paul'un artık bütün bütün döndüğüne inanıyorsun galiba,, dedi. "Paul, hakikaten burada kalacak mısın?,,

Genç adam hafif bir hiddetle, “Bakalım,, diye cevap verdi. “Bu bazı şeylere bağlı...,

Alain şömineye yaklaşmıştı.. Yakışıklı çehresinde büyük bir heyecan ve sevinçle, “Tabii,, dedi. “Tabii kalacak! O ve Kont mucizeler yaratıp, şatoyu eski haline sokacaklar! Artık burada da kalorifer, elektrik ve şık üniformalı uşaklar olacak! Tabii ben de o arada Paris’te bir apartman tutacak ve spor bir araba da alacağım.,

Alain’in sözlerinden çok, haline güldüler. Paul bile tebessüm etmeğe başlamıştı.

Hope birdenbire, “İnsan, Alain’e kolayca âşık olabilir,, diye düşündü. “Madelaine çok genç durduğu için çocuğun yaşını tahmin etmek kolay değil.. Fakat benim kadar zannedirim. Yirmi bir, yirmi iki yaşlarında olmalı..., Alain, Hope’un o zamana kadar gördüğü gençlerin hemen hemen en yakışıklısıydı. Annesi gibi sarışındı o da. Boyu da Paul’un kinden bile uzundu.

Kont müstehzi bir tavırla, “Pariste apartman tutmana daha vakit var, Alain” dedi. “Sen evvelâ askerliğini yap da...,” Sonra genç kıza döndü. “Tabii şatonun şapelinde evleneceksiniz.,”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Paul, “Hayır,, diye cevap verdi. “Bunu konuştuk. Şapelde evlenmemeğe karar verdik.,

Hope şaşkın şaşkın gözlerini kırıpıştırdı. Bu meseleyi Paul’la hiç konuşmamışlardı. Fakat genç adamın babasına bu cevabı vermesinin muhakkak ki sebebi vardı. Hope’un kendisini yalancı çıkarmıyacağını da biliyordu tabii.

Genç adam, kıza yaklaşarak, koltuğun kenarına ilişti ve kolunu, onun omuzuna attı. “Biz çabucak evlenmek istiyoruz. Formaliteler tamamlanır tamamlanmaz Belediyede nikâhlanacağız.,

Genç kız onun rol yaptığını biliyordu. Buna rağmen, Paul’un herkesin önünde kendisine âşıkmiş gibi bir tavır takınması onu büsbütün şaşırtmıştı. Birdenbire dönerek genç adama sarıldı ve yüzünü omuzuna gömdü. Bu, aşk veya arzuyla alâkası olmıyan çocukça bir hareketti. Hope, Paul’un kendisini himaye etmesini istiyordu. İşte o kadar. Fakat birbirlerine o kadar sıkı sıkı sarılmışlardı ki diğerleri bu harekete tamamiyle başka bir mânâ verdiler. Hope,

gözlerini ağır ağır açtığı zaman bunu diğerlerinin yüzlerindeki ifadelerden anladı.

Alain, onları teşvik etmek istermiş gibi memnun, memnun tebessüm ediyordu. Kontun utanmış gibi bir hali vardı. Sadece Madelaine'in güzel çehresi ifadesizdi. Başını eğmiş, dikkatle işini işlemekteydi. Belki iğneyi kumaşa eskisinden daha süratle batırmaktaydı ama, "İşte o kadar...

Nihayet Kont, sıkıcı sessizliği bozdu. "Artık yatsak... Yarın bir hayli işimiz olacak...,

Paul, Hope'un kollarından usulca sıyrıldı. "Neden?," "Muhakkak ki araziye dolaşmak istiyeceksin. "Neden?," vaziyetin seni üzeceğini biliyorum. Gerard tam dokuzda burada olacak. Alain'le hanımlar da balonun hazırlıklarıyla meşgul olurlar.,,

Paul sakın bir tavırla, "Arazinin vaziyeti beni hiç alâkadar etmiyor., dedi. "Balo da verilmiyecek.,

Madelaine buz gibi bir sesle, "Arazi hakkında istediğini düşünebilirsin., diye cevap verdi. "Fakat Hope ailemize giriyor. Onun için kendisini diğerleriyle münasip bir şekilde tanıştırmamız lâzım.,,

— Galiba ben yokken sen bazı şeyleri unuttun, Madelaine. Bizim arazi, tıpkı muhterem komşularımıza benzer. Onun için onlarla da uğraşmaya niyetim yok.

Kont, "Susun artık., diye emretti. Sonra da Hope'a doğru eğilerek daha tatlı bir sesle, "Oğlum katır gibi inatçıdır., dedi. "Fakat belki sen onun aklını başına getirebilirsin yavrum. Bizimki gibi aileler herkese örnek olmak zorundadır. Ailemize girenleri daima resmî bir baloyla akrabalarımıza ve dostlarımıza takdim ederdik. Şimdi böyle bir şey yapmazsak, herkesi darıltırız. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi, yavrum?.,

Hope anlıyordu tabii, fakat Paul'a karşı cephe almak niyetinde de değildi.

— Balo herhalde pek hoş olurdu, dedi. "Fakat ben kararı yine Paul'a bırakıyorum.,

Kont oğlunun kolunu sıktı, "Haydi, haydi aksilik etme. Bak Hope bu balo fikrine bayıldı.,,

— Öyle mi, Hope?

Paul dikkatle ona bakıyordu. Genç kız samimiyetle ce-

vap verdi. "Evet. Ömrümde bir defa baloya gittim, o da sekiz yaşındayken. Fakat o geceyi halâ hatırlıyorum...,

Madelaine birdenbire, "Dünyada balodan hoşlanmıyacak bir tek kadın bile yoktur., dedi.

Paul razı olduğunu belirtmek ister gibi omuzunu silkti. Maamafih mağlubiyeti çabucak kabul etmek niyetinde de değildi. "Hayaller kurmağa başlamadan evvel para meselesini düşünelim. Balo için şampanya, orkestra...,

Kont neşeyle, "İnsan baloya para harcamaz da nereye harcar., diye güldü. "Bu baloyu bizim bir hediyemiz olarak kabul et Paul. Hope'u buraya getirdiğin için hepimiz de sana minnettarız.,

Alain, "Hakikaten öyle., diyerek eğildi ve kibar bir tavırla genç kızın elini öptü.

Hiçbiri de Madelaine'i bakmıyordu, fakat onun da bir jest yapmasını bekledikleri o kadar belliydi ki. Kadın, ağır ağır ayağa kalktı. Uzun boyuyla hakikaten şahaneydi. Şöminenin alevlerinin aksi çehresine vuruyor ve klâsik güzelliğini büsbütün mânâlı bir hale sokuyordu. "Paul'un seni getirmiş olmasına hepsinden çok ben sevindim., dedi. "Şatoda bu kadar erkeğin arasında yapayalnızdım..., Madelaine'in o resmi ve soğuk hali kaybolmuştu. Şimdi gözlerinde rahat ve hattâ biraz da müstehzi bir ifade vardı.

İhtiyar uşak Jules elinde gümüş bir şamdanla merdivenin başında bekliyordu. Hope'la Paul'u halısız, dar koridorlardan geçirdi. Sonra da genç kızın odasının kapısında kibar bir tavırla selâm vererek, yanlarından ayrıldı. İçeride şömine yakılmıştı, oda sıcacıktı. Buz gibi koridorda üşümüş olan, Hope hemen ocağın başına geçerek ellerini ısıtmağa başladı. Paul da onun peşinden geldi.

Genç kız telâşla, "Burası her zaman bu kadar soğuk mu olur?., diye sordu. Nedense birdenbire Paul'dan utanmağa başlamıştı.

Genç adam omuzunu silkti. "Herhalde. Fakat pek iyi hatırlamıyorum. Çocukluğum hariç, kışları burada pek geçirmedi.,

— Peki neredeydin?

— Nerede değildim ki? Evvelâ mektep... Sonra harp... Hindini... Birdenbire mevzuu değiştiriverdi, "E küçüğüm ailemi gördün işte. Onlar hakkındaki fikrin nedir?.,

Pek de konuşkan bir kız olmıyan Hope, hissettiklerini kolayca anlatamıyacağını biliyordu. "Çok nazik, iyi ve samimî insanlar...,

— Öyle, öyle... Hakikaten çok nazik, iyi ve samimîdirler. Gözlerinde alaycı bir pırıltı belirmişti, "Fakat ben bizim halimizi kasetmişim. Halâ iyileşmen için benimle evlenmen lâzım geldiğine inanıyor musun?,"

— Anlamadım.

— Hâlâ evlenmeği istiyor musun?

Hope, genç adam kendisini tokatlamış gibi şiddetle irkildi. Kalbi korkuyla çarpmağa başlamış, âdeta dizlerinin dermanı kesilmişti. "Beni buraya getirdiğine pişman oldu,, diye düşünüyordu. "Buraya getirdiğine, evlenmemizi teklif ettiğine pişman oldu... Şimdi de çıkıp gitmemi istiyor. Haksızlık bu,,

Artık gururunu düşünecek halde de değildi. Çekingen bir tavırla, "Nikâhı tehir edebiliriz,, diye mırıldandı. "Fakat buradan hemen gidemem. Bu biraz tuhaf olur sonra...,

Paul'un sesi sertleşiverdi. "Şatonun tatlı, samimî havası seni çabuk iyileştirecek mi dersin?,"

Genç kız da hiddetle, "Ne bileyim?," dedi. "Nasıl bilebilirim? Belki bu hiçbir zaman olamayacak, fakat ömrümde ilk defa kendi kendime karar vermek istiyorum.,

Hope'un hiddetli hali Paul'u bir an şaşırttı. Sonra da genç adam, tebessüm ederek, "Seni sokağa atan yok ki küçüğüm,, dedi. "Evlenmekten vazgeçmemizi söylerken, ömrümde ilk defa bir iyilik yapmağa çalışıyordum. Sana kaçabilmen için açık kapı bırakmak istemişim. Ben her zaman bu kadar düşünceli olmam.,

— Evlenme teklifini çoktan kabul ettim. Beni, bambaşka bir âleme getirdin. Sana minnetimi göstermek için ömrümün sonuna kadar veya sen istediğin müddetçe burada yaşamağa hazırım.

Paul kapıya doğru yürürken, müstehzi bir tavırla. "Bu kadarı da fazla,, diye mırıldandı. "Bu dünyanın nasıl bir yer olduğunu henüz bilmiyorsun.,

Ertesi sabah Hope kahvaltıya indiği zaman saat ona geliyordu. Alain hâlâ masanın başındaydı. Gazete okumakla meşguldu.

Genç kızı neşeli bir tebessümle karşılıyarak, “Günaydın, Hope,, dedi.

Jules kıza sütlü kahve ve sıcak çörekler getirdi. Sonra da bir kenara çekilerek müşfik bir tavırla onu süzmeğe başladı.

Hope minnetle, “Ne iyi,, diye düşünüyordu. “İnsan yeni bir günc böyle başlamalı işte,, Hava da düzelmişti. Yağmur durmuş, güneş bulutların arasından gülümsemeğe başlamıştı. Artık civardaki tepeler de iyice gözüküyordu.

Hope lakayt bir tavır takınmağa çalışarak, “Paul nerede acaba?,, dedi. “Gidip birkaç elbise almam lâzım. Hiçbir şeyim yok,,

— Paul, annemle ata binmeğe gitti. Babamı da arabayla durağa götürdüm. Otobüse yetişmesi lâzımdı da... Bergerac’da işi varmış. Bana da seni eğlendirme vazifesini verdiler Hope. Kâhyamız Gerard, sürülerin üzerinden geçtiği köprülerden bazılarının yıkılmak üzere olduğuna kâni. Oralara bakma işi de bana düştü, tabii. Benimle gelirsin değil mi?,, Hope’un teklifini kabul edeceğinden emindi anlaşılan. Zira, “Jules’i yukarı göndereyim de yağmurluğunu getirsin,, diye ilâve etti.

Kapının önündeki merdivenlerde yaşlı uşağın gelmesini beklerlerken, Alain bir sigara yakarak, “Şu alış veriş meselesi,, diye mırıldandı. “Korkarım bu pek kolay olmayacak, Hope,,

Genç kız onun ne demek istediğini anlayamamıştı. kaşlarını çattı, “Neden? Bir mağazaya gidip bir iki elbise almak o kadar güç mü?,,

Alain mahcup bir tavırla gülümsemeğe çalıştı, “Annem burada olsaydı da, vaziyeti anlatsaydı. Neyse... Ben sorayım bari. Paran var mı Hope?,,

Genç kızın yanında bir hayli dolar ve NewYork’daki bankalardan birinde de hesabı vardı. “Tabii... Kendime elbise alabilecek kadar zenginim,,

Çocuk rahat bir nefes aldı. “O halde hiçbir mesele yok. Annem fırsat bulduğu zaman Bordo’daki terzilere gider. Fakat onlar da para işine çok ehemmiyet veriyorlar,,

Bu arada Mösyö Gerard da jeeple gelmişti. Kâhya yaşlı, sessiz ve terbiyeli bir adamdı.

Alain genç kıza Fransızca, “Mösyö. Gerard ananelere

sadık kalmaktan pek hoşlanır,, dedi. "Ailesi beş asırdır Şa-
toda çalışıyor.,,

Yaşlı adam hafifçe tebessüm etti. "Oğlum benden akıllı
çıktı. Kendisi şimdi Lyon'da Dişçi mektebinde. İşe evvelâ
benim dişlerimden başlayacak.,,

Alain sakın sakın, "Ama iki oğlun daha var,, diye ce-
vap verdi.

— Öyle, Mösyü Alain. Fakat ben işten çekilinceye ka-
dar oğullarıma bakacak arazi de kalmıyacak.

Alain neşeyle güldü. Fakat yaşlı adamın gözlerindeki
ifadeyi farketmiş olan Hope, onun şaka etmediğini de an-
lamıştı.

Genç kız şehirde büyümüştü. Çiftçilikle hiç alâkası
yoktu, tabii. Buna rağmen l'Abris'lerin arazisinin hiç de ve-
rimli olmadığını ilk bakışta anlayıverdi. Koskoca arazide,
ancak birkaç küçük çiftlik vardı. Diğer taraflar ise bom-
boş uzanıyordu.

Gerard'ın arzusu üzerinde, nehre yakın oldukları için
daimi surette sular altında kalma tehlikesine maruz bulunan
çiftliklere teker teker uğradılar. Çiftçileri uzaklardaki tar-
lalarından çağırtmak zorunda kaldıkları için bu ziyaretler
bir hayli zaman aldı, tabii. Hope, köylülerin Alain'i içeriye,
bir bardak şarap içmeğe dâvet etmemelerine bayağı şaşıtı.

Çocuk onun ne düşündüğünü anlamış gibi, "Allahtan
yanımda sen varsın,, dedi. "Sen olmasaydın, o kümes gibi
evlerine girmek, yeni doğan çocuklarını, şaraplarını ve do-
muzlarını çok beğenmişim gibi bir tavır takınmak zorunda
kalacaktım. Eğer ben ısrar etmesem, Gerard bütün günü
onların yanında geçirir. Nedense köylüler de arazi sahip-
lerinin biraz soğuk davranmalarından hoşlanıyorlar.,,

Bu sırada Gerard'da yanlarına gelmişti. Hiddetle, "Mac-
laudedâ iyice bunamağa başladı,, diye homurdandı. "Fala
bakmış, bu sene nehir taşmıyacakmış. Onun için de bent
yapılmasını istemiyor.,,

Alain gülmemeğe çalışıyordu. Sonra kendisini tutamı-
yarak kahkahalar atmağa başladı. Hope de katılıyordu. Ge-
rard da gayriihtiyarî tebessüm etti.

Jeep'e doluştular. Bu defa direksiyona Alain geçmişti.
Gerard'ın bütün itirazlarına rağmen, yakındaki çiftliğe doğ-
ru gideceği yerde, ilk dört yol ağzında sağa saptı. Beş da-

kika sonra köyümsü, bir yere gelmişlerdi. Burada küçük bir şapel, bir atelye iki ev ve bir de yarısı kahve, yarısı bakkal olan küçük bir bina vardı. Alain dükkânın önünde arabayı durdurarak, bekledi. Bir iki dakika sonra kapıda bir genç kız belirmişti. Mahcup bir tavırla çocuğa tebesüm edip duruyordu.

Alain, Hope'a "Gerard sana arazinin geri kalan kısımlarını gösterir,, diyerek hafifçe göz kırptı. "Eğer babam nerede olduğumu sorarsa, Mösyö Dupliss'le mısır meselesini görüştüğümü söylersin,,

Hope ciddî ciddî, "Bu hakikaten pek mühim bir mesele olmalı, Alain,, diye cevap verdi.

Bakkalın kapısındaki esmer kız Jeep'de bir kadının bulunacağını ummamıştı anlaşılan. Merakı, mahcupiyetini yendi ve kız boncuk perdeyi aralayarak dışarı çıktı. Çok genç ve son derecede de güzeldi.

Gerard şoför mevkiine geçti. Alain kıza doğru yürürken Jeep de müthiş bir gürültüyle hareket etti. Yaşlı adam hoşnutsuz bir tavırla başını sallıyarak, "Alain çıldırdı,, diye mırıldandı. "Evet, Dupliss bu gün pazara gitti. Fakat günün birinde erkenden dönüverecek ve Alain'i de kırbaçla kovalayacak,,

--- Kim o kız?

— Babette. Dupliss'in kızı. Uzaktan size çok benziyor, Matmazel.

Hakikaten Hope'la, Babette aynı boydaydılar. Vücutları da birbirini andırıyordu. Fakat Fransız kız esmer, Hope ise sarışındı. Maamafih bu benzetiş genç kızın bir hayli hoşuna gitti.

Gerard diğer çiftliklere de uğradı. Alain yanlarında olmadığı için o çekingen ve mutî hali de kaybolmuştu. Hope'u çiftçilere, "Müstakbel Kontes de l'Abris,, diye tanıtmakta ısrar etti. Maamafih köylüler bu haberi lâkayt tavırlarla dinlediler.

Şatoya dönerlerken, Gerard artık Hope'la daha samîmî bir şekilde konuşuyordu. Henüz genç kızla dost olmamıştı tabîi. Fakat onu anladığı, ondan hoşlandığı da beliydi.

Hope'a, "Fransa'nın diğer taraflarında yabancılara kimse aldırılmaz,, dedi. "Fakat biz öyle değiliz. Yabancılardan

hemen şüphelenir, yanlarına bile yaklaşmayız. Bir İngiliz, bizden “Yılanlar,, diye bahsetmişti. Maalesef bunda da haklıydı. Hakikaten de yılanı benzeriz. Fakat bir kere de birini aramıza aldık mı, her istediğini yapmağa çalışır, ona, kul köle oluruz. Mösyö Paul’la evleneceğiniz için, sizi de bizden sayacağız, Matmazel. Bundan hiç şüpheniz olmasın,,

Gerard, Jeepi bir tepede durdurarak eliyle vadiyi, sonra da uzakları işaret etti. “Bir zamanlar buralarda l’Abrislerin gümüş yaldızlı kırmızı bayrakları dalgalanırdı,, diye mırıldandı. “Bu mıntıka onlarındı...,

Hope kendi kendine, “Bunu bana neden anlatıyor acaba?,, dedi. “Maksadı nedir?,, Yaşlı adam, genç kızın düşündüklerini gözlerinden anlamıştı galiba. Bir an mahcup bir tavırla durakladı, sonra da azimle, “Bir yeri yalnız yığın ve harp tahrib etmez, Matmazel,, diye başını salladı.. “Alâkasızlık ve nefret de aynı derecede tahripkârdır,, Tekrar eliyle işaret etti. “Şimdi şuraları kaldı... Birinci dünya harbinden evvelki arazinin onda biri... Allah bilir beş on sene sonra ne olacak? Onun için vadidekiler sizin buraya gelmenize çok sevindiler. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?,,

Hope, “Hayır, Mösyö Gerard,, dedi. “Anlıyamadım,,

Adam düşünceli düşünceli mırıldandı. “Demek anlamadınız? O halde anlatmağa çalışayım... Şatoyla l’Abris ailesi bizim için aynı şeydir. Onlara, yabancıların anlıyarmıyacağı bir şekilde bağlıyız. Bir bakıma sembolik bir bağ bu. Fakat asırlardan beri de devam etmiş,,

Genç kızın şaşkınlığı büsbütün artmıştı. “Bu bağın kopmasından mı korkuyorsunuz?,,

Gerard kısaca “Evet,, dedi. “Mösyö Paul ananevi mesuliyetlerini kabul etmediği takdirde öyle de olacak,,

— Neden Mösyö Paul da, başkası değil?

— Çünkü içlerinde yalnız o bu araziye sever. Bu cihetten büyük babasına benzer o. Gerard dalgın dalgın vadiye bakmağa başlamıştı. “Şimdi buna kimse inanmıyor. Fakat ben onun küçüklüğünü hatırlıyorum,,

Hope mütereddit bir tavırla, “Fakat o senelerden beri burada değildi...,

Yaşlı adam omuzunu silkti, “Öyle... Evvelâ harp sonra da evliliği dolayısıyla buradan uzak kaldı... Başka se-

bepler de vardı belki... Fakat bunlar mühim değil artık. Mösyö Paul sizi aldı, buraya getirdi. Bir erkeğin toprağına karşı duyduğu sevgiyi hiçbir şey öldüremez. Fakat ona çok az vakit kaldığını anlatmak lâzım. Bu kadar açık konuştuğum için kusuruma bakmayın, Matmazel. Fakat bu artık sizin mesuliyetiniz de sayılır.,,

Hope içinden, "Normal bir evlilik olsaydı, belki,, dedi. Sonra da elinden bir şey gelmiyeceğini bilmesine rağmen, yaşlı adama samimiyetle söz verdi. "Çalışırım, Mösyö Gerard,, Bir an durdu. Sonra da bütün cesaretini topluyarak, "Paul'un buraya harp, evliliği ve bir de "Başka sebepler,, dolayısıyla gelmediğini söylediniz,, diye başladı. "Bu başka sebeplerden kastiniz nedir?,,

Bu sual aralarındaki samimiyeti bir anda kaldırıvermişti. Gerard terbiyeli bir tavırla, "Matmazel herhalde yanlış anladılar,, dedi. "Biz Dordonne'luların lehçesi o kadar bozuktur ki...,

Yaşlı adamın gözlerinden yalvarmanın, rica etmenin bir faydası olmayacağı da anlaşılıyordu. Hope âni bir korkuyla, "Yılanların yuvasına yabancı giremez,, diye düşündü..

— 5 —

Gerard'la araziye dolaşmağa çıkmış olan Paul hariç, diğerleri kahvaltı etmekteydiler. Güneş, bir gün evvelki vâdini yerine getirmişti. Şimdi masmavi semada pırıl pırıl parlıyordu. Hafif bir rüzgâr da baharı müjdeliyordu âdeta.

Madelaine, güzel gözlerinde anlaşılması güç bir ifadeyle Hope'u bir müddet süzdükten sonra, "İstersen bu gün Bordo'ya gidelim,, dedi. "Yakında daha ince elbiselere ihtiyacın olacak. Sonra balo tuvaletiyle gelinlik de lâzım...,

Alain ciddî bir tavırla, "At elbisesini de unutmayın,, dedi. Hope bir gün evvel ona atlardan korktuğunu itiraf ettiği için, şimdi genç kıza takılmaktaydı.

Hope, "Seni rahatsız etmek istemem,, diye cevap verdi. "Ben Bordo'ya yalnız da gidebilirim, Madelaine,,

Kadın, mütehakkim bir tavırla başını salladı. “İmkân-sız! Ariene hakikaten iyi terzidir, fakat ben yanında olmazsam sana saçma sapan şeyler satmağa kalkar.,,

Hope, Alain’e gülümsedi. “Meselâ bir at elbisesi..., dedi ve bir kahkaha attı.

Madelaine de l’Abris sakın bir tavırla, “Hope da ata binmesini öğrenecek tabii,, dedi. “Burada herkes ata biner..., Genç kıza döndü. “Senden ava gitmeni isteyecek değiliz. Fakat, l’Abris Ailesinin bir ferdi olarak bazı şeyleri yapmak zorundasın. Alain sana ata binmesini öğretir...,

Çocuk, “Teşekkür ederim, anneciğim,, diye mırıldandı.

— Bu iş pek kolay olmayacak, Alain. Atlar benden hiç hoşlanmaz...,

Kont, gazetesini katlıyarak, onlara tebessüm etti. “Böyle güzel bir günde spor değil, hoş şeyler lâzım. Bordo’daki terziler herhalde akşam üzeri de açıktır.,,

Madelaine, “Evet,, dedi.

— O halde bir program yapalım. Bu açık havadan istifade etmeliyiz. Nasıl olsa yakında yeniden fırtına başlar... Ben, Hope’a, Gillian güllerini göstermek istiyorum...,

Alain itiraz edecek oldu, fakat, Madelaine kocasının maksudını anlamıştı. Hemen, “İyi olur,, diye atıldı. “Biz de Alain’le baloya dâvet edileceklerin listesini hazırlarız.,,

Kont, Hope’a aleminyumdan yapılmış olan tekerlekli sandalyesinin nasıl itileceğini öğretti. Birlikte şatonun doğusundaki terasa doğru giderlerken, yaşlı adam da neşeyle bir şeyler anlatıp duruyordu... Genç kız daha ilk görüşte, müstakbel kayınpederine ısınmıştı. Şimdi de Kont’a itimad ettiğini, ona güvendiğini hissediyordu. Evet, ihtiyar adam, onun dostu, hattâ müttefiki olabilirdi.

Birdenbire eğilerek, Kont’u yanağından öptü.

Yaşlı adam şefkatle, “Ne oldu küçüğüm?,, diye sordu.

Fakat genç kızın hissettikleri kolayca anlatılacak gibi değildi. Onun için, “Hiçbir şey olmadı,, demekten başka çare bulamadı. “Bana Gillian güllerini göstermek zahmetine katlandığınız için teşekkür etmek istedim de...,

Kont, muzip muzip gülerek, “Havalar soğuk gittiği için güller henüz açmadı,, dedi. “Daha birkaç hafta ister... Fakat hiç olmazsa bu sayede başbaşa kaldık.,,

Bahçedeki kameriyenin güller açtığı zaman harikulâde

bir hal aldığını tahmin etmek çok kolaydı. Kont, Gillian'ın Şapel'deki mahzene gömülmüş yegâne l'Abris olduğunu anlattı. Genç kadın, çardağın altında yatıyor, orasını kumrular ve tarla kuşlarıyla paylaşıyordu. Adam, "Gillian harikulâde güzelmış,, diye devam etti. "Fakat günün birinde çiçeğe tutulmuş, o şahane yüzü de mahvolmuş tabii. Başkalarının kendisini görüp acımamaları için bu kameriye yaptırmış. Orada oturup, kocası Kont Philippe'in gelmesini beklemiş... Kimse ona kocasının harpte öldüğünü söyleyememiş ve zavallı Gillian da tam kırk sene beklemiş..., Eliyle işaret etti. "İşte, şu da Gillian'ın taburesi.,,

— Oraya oturan oluyor mu?

— Hayır. Herkes oraya oturmağa kalkanın başına büyük bir felâket geleceğine, çünkü Gillian'ın ayın on beşinde kameriye ziyaret ettiğine inanır. Bu vâdi böyle saçma, sapan hikâyeler ve efsanelerle doludur... Maamafih ben gençken, Gillian'ı taburesine oturmuş, beklerken görüm.,,

Hope böyle hikâyelere inanmazdı Buna rağmen, Kont'un sakin ve tabii tavrı kıza fena halde tesir etti. Şimdi ona hava birdenbire soğuyuvermiş gibi geliyordu. Dişlerini sıkarak titrememeğe çalıştı.

Kont ise, kehribar ağızlığına sigara takmakla meşguldu. Sonra, "Bu vâdidekilerden çoğu böyle tabiat üstü hadiselerle karşılaşmışlardır.,, diye mırıldanarak sigarasını yakıtı. "Fakat bunlardan katiyen bahsetmezler.,,

Hope şüpheyle, "Peki, nasıl anlıyorlar?,, diye sordu.

Yaşlı adam omuzunu silkti, "Maalesef bunu anlatmak kolay değil. Bu birçok şekillerde tezahür edebilir.. Korkunç bir fısıltı... İnsanın kendisini tehlikedeymiş gibi hissetmesi... Garip bir sıkıntı... Bir tazyik... Bu birdenbire, herhangi bir yerde de olabilir. Odada... Güneş batarken, kırdan... Ormanda.... Nehrin kıyısında...,,

Genç kıza, güneş bulutların arkasına saklanmış, ufuktaki dağlar da, Kont konuşurken yavaşca değişivermiş gibi geliyordu. Şimdi bunların duruşunda korkunç, tehlikeli bir şeyler var gibiydi.

Adam, "Benim gibi bir ihtiyarın saçmaları seni rahatsız etmesin,, dedi. "Kusuruma bakma, yavrum... Şurada mermer bir sıra var. Orada oturabilirsin...,,

Genç kız, Kont'un sandalyesini kameriyeye doğru itti ve sonra da derin bir nefes alarak sıraya çöktü.

Louis de l'Abris düşünceli bir tavırla, "Sana bir şey sormak istiyorum,, diye mırıldandı. "Terbiyesizlik ve hattâ küstahlığımı affedeceğini umarım. Müstakbel kocan bazı cihetlerden hakikaten enteresan bir adamdır. Bilhassa para işlerinden hiç anlamaz,,

Hope nefesini tutmuş bekliyordu.

Kont usulca, "Paul'a drahoma verecek mısın?,, diye sordu.

— Şey... Biz Paul'la paradan hiç bahsetmedik.

Lauise de l'Abris'in parlak gözlerinde müstehzi bir ifade belirmişti. "Demin ben de bunu söylemek istemiştım... Paul'un aklı böyle işlere hiç ermez. Fakat Alain annesine, paran olduğunu söylemiş,,

— Yanımda bin dolar var... New-York'daki bankada da iki bin.

Kont sessiz sedasız, sigarasının külünü seyrediyordu. Nihayet, "Yazık,, diye mırıldandı. "Çok yazık...,

Hope sordu. "Neden?,,

— Çünkü Paul seni seçmekle La Croix Şatosunun idam fermanını imzalamış oldu. Bir an yüzünde bu fikri pek komik bulmuş gibi neşeli bir ifade de belirdi. Sonra içini çekerek ağır ağır başını salladı.

Genç kız annesinin ne kadar serveti olduğunu pek bilmiyordu. Zaten şimdiye kadar Edwina'ya bu hususta bir şey de sormuş değildi. Maamafih annesinin apartmanları, villâları, arabaları ve mücevherlerinden onun çok zengin olduğu da anlaşılıyordu.

Kont'a, "Bana ileride kaç para kalacağını bilmiyorum,, dedi. "Fakat annem bir hayli zengindir,,

Yaşlı adamın gözleri parlayıvermişti. Tebessüm ederek "Belki Teksas da petrol kuyuları bile vardır,, diye mırıldandı.

Hope da gülmeğe başlamıştı. "Belki...,

— İleride mirasa konacağına göre, bazı kimselerle anlaşmaya varabiliriz. Yani onlardan biraz avans alırız. Bu da drahoma yerine geçer.

Hope, birdenbire kendisini suçlu gibi hissetmeğe başlamıştı. Paul, ona hiçbir şey sormadan evlenme teklif et-

mişti. Fakat şu anda yalnız oğlunu düşünmediğini biliyordu. Genç kız, Mösyö Gerard'ın söylediklerini de hatırlamıştı. Müstakbel Kont de l'Abris'in karısı olarak elinden geleni yapmağa mecburdu.

— Bu mesele zannettiğiniz kadar basit değil, dedi. “Böyle bir şey yapmadan evvel vaziyetimi iyice öğrenmen lâzım. Maamafih annemin avukatı bana bu hususta malumat verebilir...,

— Avukatların ne acaip mahlûklar olduğunu bilirim. Bilhassa müvekkilleri kendilerini gafil avlayınca ne yapacaklarını şaşırırlar. Onun için evvelâ avukatına bir telgraf **çek ve kendisine saat dokuzda telefon edeceğini bildir.,**

Annesinin avukatı, Mr. Bartlett'in ne kadar titiz olduğunu bilen Hope, bu teklifi hemen kabul etti.

Kont, hafif bir tereddütle, “Bir tavsiyem daha var, yavrum,, diye mırıldandı. “Bu meseleden başkalarına şimdilik bahsetmiyelim. Bu, ikimizin arasında kalsın.,” Genç kızın yüzündeki hayret ifadesini farkederek telaşla, “Oğluma emrîvakî yapmak daha doğru olur.,” dedi.

Bu işte Hope'un anlayamadığı bir şeyler vardı. “Paul paradan hoşlanmaz mı?,,

— Paradan hoşlanmıyan var mıdır? Kont neşeyle tebessüm ediyordu. “Fakat oğlum ilk evliliğinden sonra, aramızdan ebediyen ayrılan, Dorothy gibi zengin, fakat cimri Amerikan kadınlarından nefret etmeğe başladı...,” Tekerekli sandalyesini büyük bir maharetle kapağa çevirdi. “Paul şimdi seni beş parasız zannediyor. İleride kendisine bir sürpriz yapar ve drahoma verdiğini söyleriz, olur biter...,

Hope, ayağa kalkarak sandalyeyi itmeğe başladı. Bir taraftan da, “Demek Paul'un ilk karısının ismi Dorothy'miş,, diye düşünüyordu. “Zengin fakat cimri bir Amerika'lıymış... Ve ölmüş...,” Fakat bu kadar malumat genç kızın merakını gidermeğe kâfi değildi...

Avukat Mr. Barlett nihayet saat onda telefon edebildi. Hope'un adamla Kont'un kütüphanesindeki telefonla konuşmasına karar vermişlerdi.

Genç kız, hayret ve hafif bir korkuyla Paul'un kendisine refakat etmek üzere ayağa kalktığını gördü. Herkes genç kızın Amerika'yla konuşmağa çalıştığını ve nihayet Şato'ya telefon edilmesi için haber bıraktığını biliyordu. Fa-

kat kimse fazla bir merak göstermemiş ve sual de sormamıştı. Alain hariç tabii.. O birtakım garip tahminlerde bulunarak herkesi güldürüp durmuştu.

Paul'la birlikte karanlık koridordan Kont'un kütüphanesine doğru gittiler. Genç adam kapıda bir an durarak kız yavaşça kolundan tuttu. "Bu yaptığının doğru olduğundan emin misin, küçüğüm?,"

— Doğru olduğundan mı?

— Annenin izimizi bulabileceğini sanmıyorum. Fakat bu konuşacağın adam, nerede olduğunu annene haber verebilir.

Hope, "Ona itimadım var,, dedi.

Paul, sanki onun meseleyi iyice anlamasını istiyormuş gibi ağır ağır konuşmağa başladı. "Nasil olsa rüştünü ispat etmişsin. Kanunî bakımdan annen hiçbir şey yapamaz. Onun için senin nerede olduğunu da nikâhtan sonra öğrenmesi daha doğru olur. Bazan evlilik insanı birçok tehlikelerden kurtarır,,

Genç kızın içeri girmesi için yana çekildikten sonra kapıyı kapıyarak uzaklaştı.

Mr. Bartlett'in sesinden adamın bir hayli endişeli olduğunu anlaşılıyordu, "Ne var, Hope? Ne oluyor?,"

— Telgrafımı almadınız mı?

Avukat sabırsız sabırsız, "Aldım tabii,, diye cevap verdi. "İstedğin malûmatı sana Edwina da verebilir. O vaziyeti pekâlâ biliyor. Sonra bu meseleyi ben Cogswell'le de konuşmuştum,,

— Mr. Barlett, ben John Cogswell'le evlenmiyorum... Sesinin titrediğini farkederek fena halde sinirlendi. "Başka biriyle evleneceğim... Para meselesinden de haberim yok. Annem ise burada değil, Roma'da,,

Avukat hiddetle homurdandı. "Annen Paris'te. Neredeyse Sefir'i çıldırtacak. Ben seni bulduklarını sanıyordum,,

— Onun beni bulmasını şimdilik istemiyorum, Mr. Bartlett.

— Çok şükür! O John Cogswell denilen serseriyle evlenmekten vazgeçtin demek? İşte buna çok memnun oldum. Mesut damat kim bakalım? Düğün ne zaman?

— Paul de l'Abris. Kendisiyle gemide tanıştım. Bu a-

yın yirmi sekizinde evleniyoruz. Tabii annem işleri karıştırmazsa.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra avukat, "Son günlerde ben çok unutkan oldum,, dedi. "Herhalde bu söylediklerini de hatırlıyamıyacağım. Sen evlenmene bak. O kadar da üzülme.,,

Hope minnetle, "Teşekkür ederim, Mr. Bartlett,, diye cevap verdi.

— Şimdi para meselesine gelelim. Sen neyi öğrenmek istiyorsun, Hope?

Genç kız cevabının çok çocukça olduğunu biliyordu, fakat nedense artık buna aldırmamaktaydı. "Evlendiğime göre, param olup olmadığını öğrenmem doğru olmaz mı?,,

— Babanın vasiyetnamesine göre, evlendiğin gün sana yetmiş beş bin dolar verecek.

Bu bir hayli paraydı tabii. Fakat Hope aldırmadı bile. Sonra da hırs değil de merak saikasıyla, "Hepsi bu kadar mı, Mr. Bartlett?,, diye sordu.

Avukat bir kahkaha attı. "Hayır yavrum, hayır. Baban bu paranın sana düğün hediyesi olarak verilmesini istemişti... Annenin ölümü üzerine büyük babanın serveti de senin olacak. Edwina kanunen esas paraya dokunamaz, sadece bu meblâğın getirdiği faizi harcıyabilir. Kanunî bir mecburiyeti olmamakla beraber, babanın vasiyetnamesi gereğince faizin yüzde onunu da sana vermek zorundadır. Onun şimdiye kadar böyle bir şey yaptığını zannetmiyorum. Fakat merak etme, bunu kendisine hatırlatacağım.,,

Hope, gayriihtiyarî annesini müdafaaya çalıştı. "Babanın bıraktığı parayı alacağım ya başka bir şey istemem. Annemin masrafı çoktur ve....,,

— Annenin senelik geliri vergiler çıktıktan sonra elli bin doları buluyor. Onun için boş yere kendisine acımâ. Evlendikten sonra kocanla Amerika'ya gelirsin herhalde. Günün birinde üç milyon dolarlık servete konacaksın, bunun getireceği mesuliyetlerin neler olduğunu öğrenmen de lâzım. Başka bir arzun var mı, Hope?

— Hayır... Unutkanlığınıza teşekkür ederim. Ben sizi yire ararım .

Avukat telefonu kapadı. Fakat Hope, elinde ahize kı-

mıldamadan duruyor, derin derin bu para meselesini düşünüyordu.

Birdenbire telefonda hafif bir ses geldi ve genç kız irkilerek ahizeyi yerine koydu. Anlaşılan, diğer odalardaki telefonların birinden bu konuşmayı dinlemişlerdi.

— 6 —

Hope, sırtında ince bir sabahlık, aynanın önünde oturmuş saçlarını fırçalıyordu. Kapı hafifçe vuruldu ve içeriye Paul girdi.

Genç adam onu neşeyle süzerek, “Şu anda,, dedi. “Küçükçük bir kıza benziyorsun. Büyümeğe özenen küçük bir kıza...,

Paul’un bakışlarında bariz hayranlık, Hope’un kıpkırmızı kesilmesine sebep oldu. Fakat duyduğu sevince şimdi hafif bir korku da karışmıştı. “Acaba benimle sevişmeğe mi geldi?,, diye düşünüyordu. Sonra da kendi kendine bunun hoşuna gideceğini itiraf etti. Genç adamın müşfik ellerinin temasını halâ hatırlıyordu.

Birdenbire Paul’un gözlerindeki pırıltı sönüverdi. Genç adam soğuk bir tavırla, “Sana mâni olınıyayım,, diye mırıldandı.

Beklenmedik şeyler Hope’u daima şaşırttırdı. Bir an elinde fırçayla kalakaldı. Sonra da meydan okurmuş gibi bir tavırla sarı saçlarını fırçalamaya devam etti. —

— Madelaine, bu sabah babamla uzun uzun konuştuğunuzu söyledi. Neden bahsettiniz?

Paul’un sesindeki heyecan Hope’un hem hoşuna gitti. hem de biraz hayrete düşürdü. Genç adam şimdiye kadar hiçbir şeyi merak etmemiş, ona fazla sual de sormamıştı. Sadece, “Hususi bir meseleden,, dedi.

— Para meselesinden tabii...

— Evet... Bir bakıma öyle. Sen bana drahomam olup olmadığını sormak zahmetine katlanmadın... Fakat baban,

bunu öğrenmek istedi. Annemin avukatıyla konuşmadıkça ona cevap veremezdim, tabii.

Genç adamın yüzündeki ifadeden onun drahoma meselesini hiç aklına getirmemiş olduğu anlaşıyordu. Bir an düşünceli, düşünceli durdu. Sonra da, "Babamın sana er geç paradan bahsedeceğini bilmeliydim,, diye mırıldandı. "Biraz paran olduğunu öğrendiği takdirde senden hemen borç istiyecekti.,,

Hope sakın bir tavırla itiraz etti. "O bu para meselesini, seni düşündüğü için açtı.,,

— Ya? Peki babamın söylediklerini tekrarlıyabilir misin?

— Ancak vereceğim drahoma sayesinde şatoyu mahvolmaktan kurtarabileceğinizi anlattı.

Paul'un sinirli hali birdenbire geçiverdi ve genç adam kahkahalarla gülmeğe başladı.

Hope, "Peki, baban benden niye borç para istesin?,, diye sordu.

Genç adamın yüzündeki ifade hafifçe değişti, "Bu küçük, zararsız bir kusur, yavrum. Bilmemezlikten gelmen de daha doğru olur.,,

Hope âni bir hiddetle, l'Abris Ailesinin de ne çok sırrı var diye düşündü. Sonra da kendini tutamıyarak, "Hepsi de saçma,, dedi. "Zaten daha işin başından öyleydi. Fakat burada yaşayabileceğimi, hayatını paylaşacağımı sanmıştım. Ama imkânsız bu! Bana sanki içinde hayaletlerin dolaştığı bir evde oturuyormuşum gibi geliyor. Hiçbir şeyi anıyamıyorum.,,

— Bunu evlenmeden evvel farkettiğine memnun oldum,, Paul'un sesi gayet sakindi, fakat onun gözlerinde de hiddetli bir ifade belirmişti.

— Bana aptal bir çocuk muamelesi etmene boyun eğeceğimi mi sanmıştın? Bana biraz olsun itimad edemez miydin?

— Sana şartlarımı açıkça söylediğimi sanıyordum.

— Evleneceğim adamı daha iyi tanımak istiyorum. Bu da benim hakkım değil mi?

— Kedileri sevip, köpeklerden hoşlanmamam, Bach'dan nefret edip Beethoven'e bayılmam o kadar mühim mi?

— Benim bunu kasdetmediğimi pekalâ biliyorsun.

— O halde şımarık bir çocuk gibi hareket etmekten vazgeçip neyi kasdettiğini açık açık söyle. İnsanların kafalarından geçenleri okumasını bilmem.

O anâ kadar Hope, merakı dolayısıyla o şekilde hareket ettiğine hakikaten inanıyordu. Sonra birdenbire hakikati anlayıverdi. “Pekalâ... Bana ilk karını anlat öyleyse...,”

Genç adam ifadesiz bir sesle “Dorothy çok güzel, çok zengin ve çok ahlâksız bir kadındı,, dedi. “Öldü.. Jüri onu benim öldürdüğüme inandı. Halbuki ben masumdum...,”

İkisi de kapının usulca açılmış olduğunun farkında değillerdi.

Madelaine’in “Aşıkların kavgasına karışılmaz,, dediğini duydular. “Fakat gürültü babanı rahatsız etmeğe başlamıştı, Paul,, Genç kadının sırtındaki krem rengi dantel sabahlık, olgun vücudunu tamamiyle örtmüyordu. Fakat Madelaine’in buna aldırdığı da yoktu.

Paul, “Hope benimle evlenmekten vazgeçti,, diye homurdandı.

— O halde onun önünde diz çök ve seni affetmesi için yalvar.

Hope’la genç adam bir an hiddetle birbirlerini süzdüler. Sonra Paul’un ifadesi değişiverdi. “Ben bazan çok alıngan oluyorum, Hope. Beni affet,,

Madelaine, “T’Abris Ailesine mensup erkekler çabuk kızarlar,, dedi. “Fakat kinci değillerdir,, Kadının onların barışmalarını çok istediği belliydi.

Hope, kalbinin minnetle dolduğunu hissediyordu. Usulca, “Bazan kocaların, karılarını dövmelelerinin iyi olacağını söylerler,, diye mırıldandı. Bir taraftan da Paul’un bu sözlerindeki gizli mânâyı anlayıp anlamadığını düşünüyordu.

Anlamıştı genç adam. Hope sarılarak onu kendine çekti. “Olanları unutalım, küçüğüm. Her şey düzelecek,, Genç kız memnun memnun içini çekti. Emniyettediydi artık. Senelerce aradığı o şefkatli, ince düşünceli hamiye kavuşmuştu. Madelaine’le Paul odadan çıktıktan sonra da yüzünde mesut bir ifadeyle uzun müddet oturdu. Fakat kalbinin derinliklerinde gizli bir endişe vardı.

Drahoma... Paul bu hususta ona hiçbir şey sormamıştı. Sanki her şeyi öğrenmiş gibi de bir hali vardı.

Ya Madelaine? Kadın güya kavga ettiklerini duyduğu

için yanlarına gelmişti. Halbuki Hope, kalın kapılardan dışarıya hiçbir ses aksetmediğini biliyordu... Madelaine'nin odaya girmesine gürültü değil, daha başka bir şey sebep olmuştu herhalde...

— 7 —

Düğün günü yaklaştıkça, şatoda da faaliyet artıyordu. Madelaine'le, Alain, Hope'u alış veriş için birkaç defa Bord'o'ya götürdüler. Genç kız terzideki hazır gelinliklerden birini seçti. Bu meseleyi kolayca hallettiği için de bayağı seviniyordu. Fakat sıra, balayında giyeceği elbiselere gelince işler karıştı.

Terzi, "Eğer balayınızı Cot d'Azur'de geçirecekseniz,, dedi. "Size Paristen sâde fakat şık kıyafetler getirebilirim.,,

Hope, Paul'la balayı hakkında hiçbir şey konuşmamıştı. Şaşkın şaşkın durakladı. Bir yalan uyduramıyor, gözleri yere dikili öyle oturuyordu. Ne kadar gülünç vaziyette olduğunun da farkındaydı.

Alain'in de yüzü gayet ciddiydi, fakat gözlerinde neşeli bir pırıltıyla terziye, "Bu suali sormamalıydınız,, dedi. "Balayını geçirecekleri yeri kimseye söylemek istemiyorlardı... Fakat madem bunu bilmeniz lâzım, o halde ben söylüyeyim... Kapri'ye gidecekler.,,

Hope başını kaldırıp ona baktı. Eğer Alain kimseye belli etmeden ona göz kırpmasaydı, genç kız Paul'un plânlarını üvey kardeşine açmış olduğuna bayağı bayağı inanacaktı. Hope'un kalbi minnetle dolup taşıtı. Alain, ona yardım etmişti işte.

Madelaine hiddetle, "Balayına çıkacak değiller,, dedi. Kadının güzel yüzü hiddetten morarmıştı âdeta. "Paul buna cüret edemez.,,

Alain hemen annesinin yanına giderek, şefkatle kadının elini tuttu. "Anne...,,

Madelaine hemen kendini topladı fakat bütün o sakin ve kibirli tavrına rağmen, gözlerinin alev alev parlamasından fena halde kızmış olduğu anlaşılıyordu. "Matmazel Da-

nials birkaç spor elbise alsın,, diye mırıldandı. “Nereye giderse gitsin, onları rahatça giyebilir,, Sesindeki sert ve kati ifadeden, artık bu mevzuun kapatılmasını istediği de belliydi.

Bu hadise Hope’u garip bir şekilde sarstı. Eve giderlerken, Madelaine’in veya Alain’in vaziyeti izah etmesini bekledi. Fakat onlar hiçbir şey olmamış gibi neşeli neşeli gülüyor, gevezelik ediyorlardı.

Ertesi günü Paul genç kızı Rahip Victor’a götürdü. Nikâhları Belediyede kıyılacaktı. Fakat buna rağmen Paul, Hope’un rahiple de tanışmasını istiyordu.

Onları Rahip Victor’un yaşlı hizmetçisi Madam Clusaque karşıladı. Kadın Paul’la hem müşfik ve hem de terbiyeli bir tavırla konuştuktan sonra, “Rahip efendi neredeyse gelir,, dedi. “Siz salona buyurun,,

Bir hayli küçük olan salon eski püskü eşyalarla doluydu. Duvarlara da meşhur bisikletçilerin fotoğrafları asılmıştı. Paul, odada dolaşmağa, hasret dolu bir tebessümle resimlere bakmağa başladı. Hatıralar dudaklarının kenarındaki derin çizgileri bir anda silivermiş ve genç adamın yüzünde Hope’u pek hayrete düşüren çocuksu bir ifade belirmişti.

Genç kız, onun bu halini ilk defa görüyordu. Paul’un aksileşmiyeceğini hissettiği ve hâlâ Madelaine’in terzideki hiddetini düşündüğü için birdenbire, “Paul,, dedi. “Balayına gidecek miyiz?,,

Genç adamın gözlerinde o müstehzi pırıltı belirmişti, “Âdet değil midir bu?,,

— Fakat Madelaine... Genç kız birdenbire susuverdi.

— Madelaine ne söyledi.

— Senin beni balayına götürmeğe cüret edemiyeceğini..

Hope, Paul’un kızıp bağıracağını zannetmişti. Fakat genç adam bir müddet sesini çıkarmadı. Sonra da sakin, sakin, “Onun sinirleri bozuk,, dedi. “Bazan aklına böyle şeyler esiyor. Madelaine bir şeyi tutturdu mu, onun suyuna gitmek daha iyidir,,

Sukutu hayal, Hope’a cesaret vermişti nedense, “Madelaine haklı mıydı? Beni balayına götürmeğe cesaret edemiyecek misin?,, diye sordu.

Paul müstehzi bir tavırla, “Ben korkak değilim, Matmazel,, dedi. “Bunu ispat etmek için size madalyalarımı

gösterebilirim. Fakat makûl olmıyan kadınlardan ödüm patlar. Bilhassa bir şeyi tutturdukları zaman... Maamafih, balayı masraflarımızı nasıl olsa ödiyeceksin. İstedğin yere gideriz...,

— Kapri'ye gidelim mi? Genç kız bu meseleyi fazla düşünmemiş, onun için de aklına ilk gelen yeri söyleyivermişti.

Paul, “Çok romantik,, diye mırıldandı. “Bu gün o tellerden birine telgraf çekerim.,,

Genç kız, balayından vazgeçtiğini söylemek istedi fakat aklına müstehzi birkaç kelime de gelmedi.

Bu sırada Rahip Victor da telaşla içeri girmişti. Ufak tefek, sağlam yapılı, orta yaşlı bir adamdı. Yumuk gözleri hem şefkat ve hem de zekâ doluydu.

Paul tebessüm ederek, “Hatırladığımdan daha da çirkinmişsin muhterem Peder.,, dedi.

Rahibin çirkin, fakat sevimli yüzünde garip bir ifade belirdi. Adam bir an mütereddit bir tavırla durdu, sonra da Paul'u büyük bir sevgiyle kucakladı.

— Yavrum, birbirimizi uzun zamandan beri tanırız, başımızdan türlü hâdiseler geçti. Fakat akıllandığını pek sanıyorum.

Paul usulca, “Öyle,, dedi. “Henüz akıllanmadım.,,

Rahip Victor, Hope'a dönerek İngilizce konuşmağa başladı. “Memleketimize hoş geldiniz, Miss. Danials. Kusura bakmayın, sizi tebrik etmekte geciktim,, Paul'a baktı. “Benim işim Miss Danials'la. Kendisiyle hususi surette konuşmak istiyorum.,,

Genç adam içini çekti. “Pekalâ. Ben kahveye gidiyorum. Onu çabuk gönder.,,

Rahip Victor, pencereye yaklaşarak, kahveye doğru yürüyen Paul'un arkasından uzun uzun baktı. Sonra da düşünceli bir tavırla, “Birkaç sene evvel,, diye mırıldandı. “Paul de l'Abris'le ben kardeş gibiydik... Birbirimize o kadar yakındık. Şimdi ise... Aramızda köşkoca bir uçurum var.,,

Hope, samimî bir merakla, “Ne oldu?,, diye sordu.

— İşgal sırasında onunla gizli mukavemet teşkilâtında çalışıyordu. Bir gün şansımız döndü ve Almanlar bizi yaladı. Paul'la beni Marsilya civarında bir hapishaneye gönderdiler. Orada iki ay kaldık... Hem de aynı hücrede.,,

Genç kız bir an rahibin Paul'dan uzun uzun bahsedeceğini, karanlık kalmaş noktaları aydınlatacağını unmuştu. Fakat adam birdenbire susarak, pencerenin önünden ayrıldı ve gidip eski bir koltuğa oturdu.

— Demek yakında evleniyorsun?

— Evet, efendim.

— Peki birbirinizle açıkca konuştunuz mu?

— Ne demek istediğinizi anlıyamadım.

Rahip Victor, "Meselâ,, dedi. "Paul'un ilk karısını öldürmüş olmasında şüphe ettiklerini biliyor musunuz?,,

— O öldürmemiş ki!.. Hope'un itirazı kendisine bile pek çocukça gelmişti.

Rahip, genç kızı müşfik nazarlarla süzdü: "Bu hâdisse hakkında ne biliyorsunuz, yavrum.,,

— Hiç bir şey bilmiyorum.

Kızın bu itirafı adamı hiç şaşırtmamıştı. Başını sallayarak: "Aileyi gayet iyi tanırım,, dedi. "Size bu hâdiseden bahsedeceklerini pek sanmıyordum zaten.,,

— Paul'un karısını öldürdüğüne inanamazsınız!

Rahip, kızın sözlerini sâkin bir tavırla tashih etti: "Ben inandığımı söylemedim zaten, yavrum. Fakat Paul'un karısını öldürmüş olması ihtimal dahilindedir. Zaten bunu Paul'un kendisi de bilmiyor.,,

Hope: "Nasıl olur?,, diye atıldı. "İnsan birini öldürüp öldürmediğini bilmez mi?,,

İşin garibi, Paul'u idamdan da bu kurtardı. Avukatı cinayet işleyip işlemediğini bilmeyen bir adamın dâva edilemeyeceği iddiasındaydı. Bu fikrini de kabul ettirdi.

Bu, o kadar beklenmedik bir şeydi ki Hope, bir an Rahibin ne demek istediğini de anlayamadı. Sonra usulca: "Yani, dedi. Yani Paul deli mi?,,

— Bir bakıma öyle..

Genç kız bunu kabul edemedi: "Buna inanamam.,,

— Siz Paul'u hiddetlendiği veya üzüldüğü zaman gördünüz mü?

— Herkes hiddetlenebilir, muhterem Peder. Hattâ siz bile.

Adam başını salladı, "Evet. Bilhassa yaşım ilerledikçe, eski soğukkanlılığımı da kaybediyorum. Siz, amnezi'nin ne demek olduğunu biliyorsunuz tabii.,,

— Evet. Hâfıza kaybı.

— İşte, bazan müthiş bir üzüntü, fazla içki içmek ve kafadan yaralanmak geçici bir amnezi'ye sebep oluyor. Paul'da bunların hepsi vardı.

Hope birdenbire korkuyla titredi: "Kafadan yaralanmak mı?,,

— Evet. Paul'un kafasının arkasında gümüş bir levha var.. Harpte kafasından yaralanmıştı o. Kafatasını o şekilde yamadılar.,, Yüzünde sert bir ifade belirmişti: "Hastahanedен çıktıktan sonra ordu, kendisini mühim bir vazifeyle Washington'a gönderdi. İşte Paul, Dorothy ile orada tanıştı, kısa bir müddet sonra da evlendiler. Anladığıma göre, bu pek büyük bir hatâ idi.,,

Hope, birdenbire kıskançlığının yeniden alevlenmiş olduğunu hissetti: "Nasıl bir kadındı o?,,

Rahip, lâkayt bir tavırla omuzunu silkti: "Pek de iyi bir insan değildi sanırım. Fakat bütün mesele şu, Matmazel. Kadının öldürüldüğü gece Paul'la müthiş surette kavga etmişler, sonra kadın arabasına atlayarak kulübe gitmişti. Paul mahkemede, kavga sırasında baş ağrısının bütün arttığını söyledi. "Dorothy çıkıp gittikten sonra doktorun vermiş olduğu uyku ilâcından aldım ve yattım.,, dedi. "Bundan başka bir şey hatırlamıyorum. Sonra sabahleyin altıda polisler gelip beni uyandırdılar!.,, Rahip bir an susarak Hope'a baktı. Sonra: "Kadını saat beş buçukta sütçü buldu.,, diye devam etti. "Otomobilinin altında kanlı bir kaya parçası vardı. Üzerinde Paul'un parmak izleri bulunan bir kaya parçası. Üstelik, Paul'un o gece giydiği elbiseler de kan içindeydi.,,

Genç kızın gözlerinin önünde korkunç bir sahne belirmişti şimdi. Rahibin anlattıklarına göre, birkaç güne kadar evleneceği adam, Dorothy'yi bir kaya parçasıyla öldürmüştü. Genç kız bu hakikati büyük bir sükûnetle kabul ettiğinin farkındaydı. Buna kendisi de şaşıtı.

Uzun bir sessizlikten sonra: "Belki tıbbî bakımdan bu mümkündür.,, dedi. "Paul'un çok hiddetlendiği takdirde birini öldürebileceğine de inanırım. Fakat anlattığınız şekilde değil.,,

Rahip Victor ellerini açtı: "Hindi Çini'deki harp sıra-

sında mecbur olduğu zaman düşmanları da o şekilde öldürmüştü.,,

Adamın mantıkî sözleri de genç kızın inancını sarsmamıştı. Sadece merak saikasıyla sordu: “Yani siz Paul’un ilk karısını öldürdüğüne mi inanıyorsunuz?,,

Rahip yorgun yorgun başını salladı “Bilmiyorum, Miss Daniels. Eğer emin olsaydım, bu evliliğe mâni olmak için elimden gelen her şeyi yapardım.,,

Adamın kararsızlığı, genç kızın şüphelenmesine sebep olmuştu. “Beni korkutup, bu izdivactan caydırmak mı istiyor sunuz?,,

— Korkutmak mı?

— Deminden beri evleneceğim adamın ilk karısını öldürdüğünü, günün birinde benim de aynı âkibete uğrayacağımı imâ etmeğe çalışmıyor musunuz?

— Size hakikati anlatmak vazifemdi. Ben de bunu yaptım, işte.

Genç kız ısrar etti. “Fakat neden?,,

Rahip Victor ağır ağır ayağa kalktı. “Paul Amerika’da beş sene hastanede yattı. Beşinci senenin sonunda Paul’u Sağlık Komitesinin karşısına çıkardılar. Doktorlar onun kanunî bakımından normal olduğuna karar verdi. Fakat evlilik onun âsâbını bozabilir... Eğer şatoya yerleşmek niyetindeyseniz, vaziyet daha da tehlikeli demektir.,,

— İhtarınıza teşekkür ederim, efendim.

Rahip, mahzun mahzun tebessüm etti. “Yani Paul’la her şeye rağmen evleneceksiniz.,,

— Evet. Hope bir an her şeyi olduğu gibi anlatmağı düşündü. Fakat sonra bundan vazgeçti.

Rahip Victor ağır ağır, kelimeleri tarta, tarta. “Benim işim bir hayli çok,, diye başladı. “Onun için herkese basit dertler için beni rahatsız etmemelerini söylerim. Fakat sizin vaziyetiniz başka. Onun için bir şeye üzülseniz, hemen bana gelin. Belki... Vaziyet vehamet kesbetmeden bir şeyler yapabiliriz.,,

Rahibin ihtarı diğerlerinin aksine gayet açıktı..

Paul'la Hope, kısa ve sade nikâh merasiminden sonra hemen şatoya döndüler. Misafirler çoktan gelmişlerdi. On beş, yirmi kadın, Madelaine'in gelinin giyinmesi için ayırdığı odaya dolmuş, genç kızı bekliyordu. Hepsinin de soyadları başkaydı. Birtakım İspanyol, İtalyan, Portekiz ve hattâ Alman isimleri.. Fakat hepsi de l'Abris ailesine mensuptular.

Kadınlar ince, cırlak sesleriyle konuşup duruyorlardı. Fakat Hope'un onları dinlediği bile yoktu. Genç kız derin düşüncelere dalmıştı. Kendi kendine, "Madelaine neden böyle değişti?,, diye sorup duruyordu. Kadının tavırları bir hayli soğuk ve resmiydi.

İki gece evvel, Hope dayanamamış ve yemek sırasında Kapri'deki otellerden birinde yer ayırttıklarını söyleyivermişti. Balo'dan usulca ayrılıp, arabayla Perigord'a gidecek oradan da Paris Ekspresine bineceklerdi. Ertesi günü de Paris'ten Roma'ya uçacaklardı. Hope, neşeli bir tavırla bunları anlatırken Madelaine'in elindeki kristal kadeh, parmaklarının arasından kayarak yere düşmüş ve parça parça olmuştu. Kadının yüzünde de hayret dolu bir ifade vardı. Sonra bunun yerine müthiş bir kin ve hiddet almıştı.

Hope, Madelaine'nin düşmanca tavırlarını izaha çalışıyordu. Kadın, son derecede mütehakkimdi. Meçhul bir sebep dolayısıyla onların balayına çıkmamalarına karar vermiş bu arzusunun yerine getirileceğini de sanmıştı. Paul'la Hope'un emirlerine karşı gelmesi kadını fena halde kızdırmıştı, tabii. Genç kız, "Evet,, diye düşündü. "Madelaine'in düşmanca tavırlarının sebebi bu,,

Bu sırada içeri giren berber, genç kızı daldığı bu karanlık düşüncelerden uyandırdı. Hope'un saçlarını son bir defa daha tarayacak ve genç kıza duvağını takması için yardım edecekti.

Sonra Madelaine sert bir sesle, "Hanımlar,, dedi. "Vakit geldi...,

Hope. diğerlerinin odadan çıkmasını bekledi. Hizmet-

çi Marie'nin yardımıyla gelinliğinin kuyruğunu düzelttikten sonra merdivenin başına gitti. Tabii her şeyi bir iki gün önce iyice prova etmişlerdi. Buna rağmen, aşağıda ciddi bir tavırla beklemekte olan Paul'u görünce bayağı şaşaladı. Rüya görüyordu herhalde. "Evlenen ben miyim?," diye düşündü. "Hayır, hayır bu imkânsız.,"

Uykuda yürür gibi, Paul'un yanında yerini aldı. İzdivaçlarını takdis eden Rahip Victor'un neler söylediğini duymuyordu bile. Paul'un koluna dokunması üzerine bu kısa merasimin de sona ermiş olduğunu farkederek, kocasıyla birlikte bahçeye çıktı. Misafirler de arkalarından geliyorlardı. Hope güneşli avluda bir an durakladı. Annesiyle üvey babası Adrian mermer basamaklarda beklemekteydiler.

Paul onu yavaşça merdivenden indirdi. Bir taraftan da, "Üzülme,, diye fısıldıyordu. "Hayal görmüyorsun. Onlar hakikaten buradalar, küçüğüm. Sana haber verecektim, fırsat bulamadım.,"

Hope'un korkusu geçmişti. "Buraya nasıl gelmişler? Nerede olduğumu kimden öğrenmişler?,"

Genç adamın müsamahakâr ve müstehzi bir tavırla güleceğini sanmıştı. Fakat Paul düşünceli düşünceli, "Hakikaten,, dedi. "Bu enteresan bir sual. Ben işin iç yüzünü öğrenirim.,"

Şatonun önündeki geniş çimli sahanın tam ortasına yüksekçe bir yer yapılmış, bunun üzerine de sırma işlemeli kırnızı kadife örtüler yayılmıştı. Tam ortada da çiçeklerle süslenmiş iki koltuk vardı. Hope'la, Paul bunlara oturdular ve sırayla yanlarına gelen vadidekilerin tebriklerini kabul etmeğe başladılar.

Bu merasim Hope'un çok hoşuna gitmişti. Batmakta olan güneşin son ışıkları etrafı tatlı bir pembeliğe bürüyor, etraftan neşeli sesler ve kahkahalar aksediyordu. Genç kız şatodaki balo'nun böyle samimî bir hava içinde geçmiyeceğini biliyordu tabii.

L'Abris ananesine göre, "Hope'un baloya da gelinliğiyle iştirâk etmesi lâzım geliyordu. Elbisesini ancak yola çıkacağı zaman değiştirebilecekti. Bir hayli geç kaldıklarını bilen Paul, kızı, Madelaine'in ayırdığı odaya götürdü.

— Hizmetçi iğne, iplik ve limonla seni bekliyor. Bayılıp ayılman, üstüne başına yeniden çeki düzen vermen için

tam on dakikan var. Hope'u yanağından öperek uzaklaştı.

Genç kız odanın kapısını açtı, sonra da donmuş gibi eşikte kala kaldı. Hizmetçi Marie gitmişti. Şimdi onun yerinde annesi Edwina beklemekteydi.

Hope, "Burada ne işin var?," dedi.

— Bunu sonra konuşuruz. Sen şimdi saçlarını düzelt. Hizmetçi, gözlerine kompres yapman için soğuk suyla pamuk getirdi.

Genç kız gitgide artan hiddetini yenmeğe çalışıyordu. "Sana bir sual sordum anne. Burada ne işin var? Nerede olduğumu kimden öğrendin? Buraya neden geldin?,"

Edwina memnun memnun tebessüm etti. "Ne de çok sual soruyorsun. Neyse, cevap vereyim de için rahat etsin. Adrian'la ben düğüne dâvet edildik. Kont hazretlerinin halinden balonun şeref misafirleri olduğumuzu da anladım.,,

Hope sinirli sinirli, "Burada kalmanı istemiyorum,, diye homurdandı.

— Saçmalama, şekerim. Edwina pamukları soğuk suya batırarak iyice sıktı. "Haydi şuraya uzan da, gözlerine kompres yapalım. Senin evlenmek üzere olduğunu duyunca hiddetimden deliye döndüm. Fakat buraya gelince kızgınlığım geçiverdi. Bir mucize bu, Hope. Ne kadar da kibar insanlar! Tabî l'Abris'lerin, Fransa'nın en eski, en asil ailelerinden biri olduğunu biliyorsun.,,

Genç kızın gözlerinde müstehzi bir pırıltı belirmişti. "Damat hakkında neler biliyorsun bakalım?,"

— Bir kere çok yakışıklı bir adam... Sonra esrareniz mahzun bir hali de var. Tıpkı roman kahramanlarına benziyor.,,

Hope, annesinin ne demek istediğini anlamıştı, "Yani... Dorothy Waring hadisesini kastediyorsun... Öyle değil mi?,"

— O hadiseyi düşünme, şekerim. Normal bir erkek onun gibi bir kadına tahammül edemezdi. Arkadaşlarımdan öğrendim, Dorothy Waring son derecede ahlâksızmış. Durmadıktan âşık değiştirmiş.

Hope, annesinin kendisiyle barışmasına bayağı sıkılmıştı. Edwina onları affetmeseydi ne iyi olacaktı. O zaman kızıyla damadını görmek istemiyecek, onlarla meşgul olmayacaktı. Fakat şimdi Fransız asilzadelerine karşı duydu-

ğu hayranlık yüzünden Hope'la Paul'un peşini bırakmıyacaklı.

Genç adam kapıdan başını uzattı. "Hazırmısın Hope?,,

Edwina âdeta bir kuş gibi cıvıldağa başladı. "Şato pek güzel, Paul. Balo'nun da harikulâde olacağından eminim. Korkarım bizim New-York'daki apartmanımızı hiç beğenmiyeceksin.,,

Odadan çıkarak merdivenlere doğru yürürlerken, Hope birdenbire durarak annesine döndü. "Şimdi aklıma geldi... Burada olduğumu kimden öğrendiğini hâlâ söylemedin.,,

Edwina cilveli cilveli güldü. "Bunu küçücük bir kuş kulağıma fısıldadı. Haydi artık, aşağı inip baloyu açın bakalım.,,

Hope, balo'nun başından beri dans ediyordu. Eski ananeye uyarak, her erkek misafir, gelini bir kere dansa dâvet etmişti. Genç kız yorgunluktan neredeyse bayılacaktı, ayakta zor duruyordu artık. Neyseki Paul piste çıkarak, ona yaklaştı. "Artık elbiseni değiştirmenin zamanı geldi, yavrum..., Birlikte yukarı çıkarılarken de gülerek, "Michele hâla beni büfede kıstırdı.,, dedi. "Ve çok genç evlenen bir erkeğin vazifeleri hakkında uzun bir nutuk çekti. Anlıyacağın, tam yarım saat traş etti. Allahtan sen onun eline düşmedin.,,

Bavullar aşağıya indirilmişti. Madelaine'in hizmetçisi, Hope'u odada bekliyordu. Genç kızın giyinmesine yardım edecekti. Paul onu kapıda bırakarak uzaklaştı.

Hope, hizmetçi kendi kendine konuşmuş gibi, "Ah, şu erkekler de,, diye homurdanmağa başlayınca kadar, kapının önündeki çamur lekelerin farkına varmadı. Evet, Paul'un biraz evvel durduğu yer iyice çamurlanmıştı. Genç adamın söylediğine göre, büfe açıldığından beri Michele halanın yanından ayrılmamıştı. Fakat bu çamurlu ayak izlerinden de Paul'un yalan söylediği anlaşılıyordu. Demek ki o birara dışarıya çıkmıştı. Lâkin bu o kadar lüzumsuz bir yalandı ki Hope üzerinde durmadı bile. Sadece, "Herhalde bahçeye çıktığını unuttu,, diye düşündü...

Otomobil, vadinin dönemeçli yollarından süratle ilerlemekteydi. Hope'la Paul arkada yanyana oturuyor, fakat konuşmuyorlardı. Maamafih bu sessizlik hiç de sıkıcı değildi. Bilâkis... Genç kız kendisini gayet rahat hissediyordu. Hayatından memnundu.

Paul, kolunu onun omuzuna atmış, öbür eliyle de bileğini sıkı sıkı tutmuştu. Fakat bu hareketinde sevgiden ziyade büyük bir şefkat vardı.

Hope, tam uykuya dalmak üzereyken, araba müthiş bir fren gıcirtısıyla durdu. Paul doğrularak uykulu uykulu, "Ne oluyor?," dedi.

Yolun tam ortasında siyah, küçük bir kamyon durmaktaydı. Şişman, pembe yanaklı bir polis memuru, şoföre aldırmadan, arabanın arka kapısını açtı. "Mösyö de l'Abris? Ben de tahmin etmiştim zaten. Derhal şatoya dönmenizi istiyorlar.,,

Paul sabırsız bir tavırla, "Şu kamyonu yolun ortasından çekerseniz, istasyona gider ve şatoya telefon ederim., dedi. "Bakalım ne olmuş? Haydi ne duruyorsunuz? Bizim fazla vaktimiz yok. Madamla trene yetişmemiz lâzım.,,

— Mösyö, galiba ne demek istediğimi anlamadınız. Sizden resmen şatoya dönmenizi istiyorlar., Sonra Paul'un cevabını beklemeden, dönerek şoföre kısa bir emir verdi. "Hemen şatoya git... Arabayı hızlı sürmene de müsaade ediyorum.,,

Hope, Paul'un bu sözleri dinlemeyeceğini, şoföre yollarına devam etmelerini söyleyeceğini sanmıştı. Fakat genç adam sıkıntılı bir tavırla omuzunu silkerek arkasına yaslandı.

Kız, hem şaşırmış, hem de endişelenmeğe başlamıştı. "Bu tatsız bir şaka olmasın?," diye mırıldandı.

Paul hiddetle homurdandı. "Eğer öyleyse bu meçhul şakacı dostumuzun elimden çekeceği var. Görür o.,,

Şatonun önündeki avluda birkaç araba ve bir sürü de

polis memuru vardı. Buna rağmen, köylülerin çayırdaki eğlenceleri ve içeride de balo halâ devam etmekteydi.

Memurlardan biri onları alarak, küçük salona götürdü. Adam anlaşılan kati emir almıştı. Genç çiftle tek kelime bile konuşmadı. Kapı, arkalarından kapanırken, Hope de aileyle tanıştığı geceyi hatırladı. Salonda yine aynı küçük gurup vardı. Tekerekli sandalyesiyle şöminenin önünde oturan Kont... Dalgın dalgın sigara içen Alain... Ve bir köşede sakın bir tavırla iş işliyen Madelaine...

Kont Louis de l'Abris ciddî bir tavırla, "Sizi geri döndürdüğüm için çok müteessirim,, dedi. "Fakat başka çare yoktu,, Hope'a döndü. "Annen bir kaza geçirdi, yavrum. Korkarım ö...,,

Genç kız, hayretle adama bakıyor, onun ne demek istediğini de bir türlü anlıyamıyordu. Edwina'ya bir şey olmazdı. İmkânsızdı bu.

Paul, Hope'u bir koltuğa oturttu. "Sözü uzatma, baba kadın öldü mü?,,

Alain,, "Evet,, diye mırıldandı. Bembeyaz çehresiyle o anda küçücük bir çocuğa benziyordu.

Kont, artık dramatik tavırlarından vazgeçmişti. "Polis onu yukarı çıkarmağa çalışacak. Üvey baban da onların yanında, Hope. Memurlara annenin cesedini Magnosc'daki morga götürmelerini söyledim,,

Genç kız yavaş yavaş annesinin hakikaten ölmüş olduğuna inanmağa başlıyordu. Bu hakikati olduğu gibi kabul etmekteydi. Ne bir üzüntü duyuyordu. ne de pişmanlık.

Paul, "Kaza nasıl olmuş?,, diye sordu. "Bunu biliyor musunuz?,,

Kont omuzunu silkti, "Gillian'ın taburesinin hemen arkasındaki derin hendeğe yuvarlanmış...,,

Hendeğin derinliğini, dipteki sivri kayaları hatırlayan, Hope titremeğe başlamıştı.

Yaşlı adam, "Savcı da polisle beraber vaka mahalline gitti,, diye devam etti. "Adam hemen tahkikata başlamak niyetinde tabii,, Genç kıza baktı, "Fakat seninle konuşmak isteyeceğini pek sanmıyorum, yavrum.,,

Fakat Hope daha yerinden kalkarken kapı açılarak içeriye Savcı Blanchard, Komiser Lamartin ve Adrian Bollan girdi. Kızın üvey babasının olanlara bir türlü inanmadığı

o kadar belliydi ki. Yüzünde hem hayret ve hem de ıstırap dolu bir ifade vardı. Hiç sesini çıkarmadan ağır ağır yürüyüp, bir koltuğa çökercesine oturdu.

Kont âdeta küstah denilebilecek bir tavırla, “Hugot’ya haber gönderdim., dedi. “Gelsin, Hope’a uyku ilâcı versin. Kızcağızın hali berbat. Mösyö Adrian Bollan’ın da bu gece bize yardım edebileceğini pek sanmıyorum. Onun da odasına çıkması doğru olur.,,

Bir taktik hatâsıydı bu. Zira Savcı Blanchard son derecede kendini beğenmiş, ukalâ bir adamdı. Kendisine emir verilmesinden de hiç hoşlanmazdı. Sert bir tavırla, “Bu hususta kararı daima savcı verir, Kont hazretleri., diye homurdandı.

İki erkek bir an düşmanca nazarlarla birbirlerini süzdüler. Sonra Kont omuzunu silkerek başını çevirdi. “Özür dilerim... Fakat bu feci kaza hepimizi üzdü. Üstelik çok da yorgunuz.,,

Blanchard soğuk soğuk, “O halde bu işi bir an evvel halledelim., dedi.

Komiser Lamartin, siyah kaplı defterini açarak okumağa başladı. “Mösyö Adrian Bollan ölen kadının isminin Daisy Edwina Bollan olduğunu söyledi. Kendisi 1910 da Amerika’da doğmuş...,

Hope uyuşmuş gibiydi. “Annemin göbek adının Daisy olduğunu bilmiyordum., diye düşünüyordu. “Ne kadar da yaşlıymış?., Birdenbire Edwina’ya acımağa başladığını hissetti.

Komiser Lamartin devam etti. “Anlaşıldığına göre ölümü kafatasının kırılması sebep olmuş. Cesedi, ilerideki çiftliklerden birinde oturan Mösyö ve Madam Fregon bulmuş. Saat onu yirmi geçe...,

Paul, “Cesedi nasıl bulmuşlar., diye sordu.

— Tesadüfen. Yoksa ceset orada haftalarca kalabilirdi. Fregon’lar bahçedeki eğlenceden erken ayrılmışlar ve evlerine kestirmeden gitmeğe karar vermişler... Yani hendeğin hemen kenarındaki patikadan. Bilirsiniz, orası pek fazla kullanılmaz. Madam Fregon, hendeğin dibinde bir şey olduğunu farketmiş ve bunu kocasına da göstermiş..., Lamartin bir an sustu. Sonra da, “Şimdi., dedi. “Madam Edwina Bollan’ın hendeğin kenarında neden durduğunu öğrenmemiz lâ-

zım. Mehtap ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu. Herhalde kadın hendeğin ne kadar derin olduğunu da gördü.,,

Madelaine sakın bir tavırla, "Madam Edwina Bollan yalnız mıydı, acaba?," diye sordu.

— Öyle gözüküyor. Taburenin arkasındaki toprakta yalnız bir kişinin ayak izleri var.

Kont mütereddit bir tavırla, "Bu hadise birkaç şekilde izah edilebilir., dedi. "Madam Edwina Bollan'ın şatoya ilk defa bu gün geldiğini unutma, Blanchard. Balo salonu çok sıcaktı. Hemen hemen misafirlerin ekserisi hava almak için terasa çıktı. Belki zavallı Madam Bollan da biraz dolaşmağa karar verdi.,,

— Belki... Fakat taş döşeli yoldan gidebilirdi. Ayaklarında açık sandallar vardı. Herhalde topraktan yürüyüp onları kirletmek istemezdi. Taş döşeli yolun Gillian'ın kameriyesine doğru gitmediğini de unutmayın.,,

— Hafızan yerinde, Blanchard... Fakat mesele o değil. Madam Edwina Blanchard bahçede dolaşırken kameriyei görmüş, ileride vadinin ışıklarının parladığını farketmiş olabilir. O zaman hendeğin kenarına çok yaklaşmış olduğunu bilmeden manzarayı daha iyi seyretmek için taburenin yanından dolaşmıştır.,,

Blanchard somurtkan bir tavırla, "Bu kabil., diye mırıldandı. "Başka izah tarzları olduğunu söylemişsiniz. "Onları da dinliyelim, bakalım.,

— Edwina Bollan, M. Hope de l'Abris'in annesiydi. fakat buraya yeni gelmişti. Belki baloda kendisine şatonun tarihçesi anlatıldı. Gillian'ın kameriyesinden bahsedildi.... Hattâ kadının acıklı hikâyesi detekrarlandı..., Kont başını salladı. "O zaman Madam Edwina Bollan'da kameriyei görmek istediği için balo salonundan çıkarak doğrudan doğruya oraya gitti.,,

Bu da ihtimal dahilindeydi tabii. Bu izahattan pek de memnun kalmıyan Blanchard istemiye istemiye onların yatmasına müsaade etti.

Hope'a, Paul'un ısrarı üzerinde giyinme odasına bir yatak yapıldı. Genç adam, kıza yakın olmağı, o seslendiği takdirde hemen yanına gitmeği istiyordu. Doktor Hugot, Hope'a ilâç verdikten sonra Paul'un onu bir iki dakika görmesine de müsaade etti.

Genç adam kızın yatağının kenarına oturarak, ona dokunmadan, "Olanları düşünmeğe çalış, küçüğüm., dedi. "Uyuman lâzım.,

Hope acı acı. "Balayı da bundan daha mesut bir şekilde başlıyamazdı., diye mırıldandı.

— Üzülme, üzülme... Sonra birdenbire müstehzileşiverdi. "Madem şansın döndü. Burada kalmamız daha iyi. Allah vermesin trende veya Kapri'de başımıza büyük bir felâket gelebilirdi.,

— Ama hiç olmazsa o zaman yanımızda başkaları bulunmazdı.

Paul uzun uzun genç kızın yüzüne baktı. Gözlerindeki alaylı ifade de kaybolmuştu. "Böyle düşünme, yavrum. Doktor Hugot, hattâ, Rahip Victor sana insanın çok üzüldüğü zaman aklına garip şeyler geldiğini etraflıca anlatabilir... İşte sen de şimdi öyle yapıyorsun. Annenin ölümü hiçbir şeyi değiştirmede ki.,

— Fakat artık hiç kimsem yok. Yapayalnızım.

Genç adam sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. "Annen sağken de yalnız değil miydin, yavrum? Bazan yapayalnız kalmak daha iyidir., Tekrar dikkatle Hope'un yüzüne baktıktan sonra ayağa kalkarak odadan çıktı.

Bahçede müzik ve kahkaha sesleri aksediyordu. Genç kız tam uykuya dalmak üzereyken birdenbire doğruldu. Bunun sebebi dışarıdan gelen neşeli gürültü değildi. Hayır... Hope birdenbire bir şey hatırlamıştı, fakat şimdi bunun ne olduğunu da bilmiyordu. Usulca "Bu galiba annemin ölümlüyle alâkalıydı., diye fısıldadı...

— 10 —

Hope ertesi sabah müthiş bir baş ağrısıyla uyandı. Olanları düşünmeğe çalışıyor, fakat annesinin hayali de gözlerinin önünden gitmiyordu.

Birara kalkmağa davrandı. Biraz dolaşmak, aklını başına toplamak istiyordu. Fakat erkenden odasına gelmiş olan Paul, ona mâni oldu. "Doktor Hugot öğleye seni yoklıyacak.. O gelinceye kadar yat.,

Kont, Alain ve hattâ Madelaine birara genç kızı yokladılar. Fakat Adrian ortalarda yoktu. Hope buna pek mânâ veremedi, kısa bir müddet sonra da hayreti endişe halini aldı. Zira, gece unuttuğu şeyi birdenbire hatırlamıştı.

Paul'a "Annem babanın anlattığı şekilde ölmüş olamaz,, dedi. "Annemin Gillian'ın taburesinin öbür tarafına geçtiğini sanmıyorum.,,

— Nereden biliyorsun? Annen bahçede dolaşmağa çıkmıştır. Etraf karanlık olduğu için de önünü görmemiş ve hendeğe yuvarlanmıştır.

— Bir kere dün gece mehtap vardı. Ortalık gündüz gibi aydınlıktı. Bir an susarak düşündü. Sonra da ağır ağır, "Annem yüksek yerlerden korkardı,, dedi.

— Olabilir. Annen bizim bahçeyi bilmüyordu. Herhalde orada hendek olduğunu da farketmedi.

Genç kız inatla başını salladı. "Ben gece kameriyenin yanına gittim. Mehtap yokken bile, hendeğin çok derin olduğu anlaşılıyor.,,

— Küçüğüm, söylediklerinin doğru olduğunu kabul edelim. Fakat bunların hiçbir ehemmiyeti yok. Belki annen şampanyayı fazla kaçırmıştı, etrafı görececek halde değildi.

Hope, "Fakat annem sarhoş değildi,, diye ısrar etti.

Paul bir an münakaşaya devam edecekmiş gibi bir tavır takındı. Sonra da omuzunu silkerek çabucak odadan çıktı. Bir iki dakika sonra döndüğü zaman yanında Adrian vardı.

Ancak onu çok iyi tanıyanlar, adamın iyice sarhoş olduğunu anlıyabilirlerdi. Hope'u yanağından öperek, "Nasıl-sın?,, diye sordu. "Paul demin bana bir şeyler anlattı... Ak-lına yine ne geldi, Hope?,,

— Adrian sen annemin yüksek yerlerden ne kadar korktuğunu bilirdin. Demin Paul'a Edwina'nın taburenin öbür tarafına hiçbir zaman geçmiyeceğini anlatmağa çalışı-yordum.

Adam, yatağın yanındaki sandalyeye oturarak, şakak-larını oğmağa başladı. Hope'a cevap vermek niyetinde ol-madığı da belliydi.

Paul sessiz, sedasız bekledi sonra da, "E, sen ne di-yorsun, Adrian?,, diye sordu.

Adam mahcup bir tavır takınmıştı. "Edwina'nın yüksek

yerlerden korktuğunu iddia etmek saçma. O da bizim gibiydi işte. Böyle şeylerden de hiç korkmazdı.,,

Hope hayretle üvey babasının yüzüne baktı. Adrian sıkılaşmaya başlamıştı galiba, "Hatırlamıyor musun?," dedi. "Annem asansöre bile bin güçlükle binerdi. O da mücbur olduğu zaman.,,

Paul, "Şu işi halledelim artık,, diye mırıldandı. "Hope, sen babamın izah tarzını kabul etmiyorsun. O halde sence annen nasıl kazaya uğradı?,,

Genç kız telaşla, "Biri onu itmiş olabilir,, dedi. Sonra da kendini toplamağa çalışarak ağır ağır devam etti. "Dün gece şatoda kaç kişi vardı?,,

Paul omuzunu silktilti. "Üç yüz elli, dört yüz kişi...,,

— Herkes bir hayli içmişti. Öyle değil mi? Belki bahçede eğlenenlerden veya baloya gelenlerden biri şampanyayı fazla kaçırmış, flört edecek birini aramağa başlamıştı... Bahçede dolaşırken Gillian'ın taburesinin yanında bir kadının durduğunu gördü. Belki ona bir şey söyledi veya kendisine sarılmağa kalktı. Annem ona mâni olmağa çalıştı... Tam mücadele ederlerken Edwina muvazenesini kaybetti. Adam da onu tutamadı. Veya annem adanından kaçmak için geri geri gitti ve aşağı yuvarlandı...,,

Paul, yatağa oturarak, genç kızın ellerini tuttu. "Evet olabilir. Yalnız bütün bu söylediklerinden bir tek netice çıkıyor. Yani annen yine kazara ölmüş. Biliyorsun, insan üzülmediği zaman saçma sapan şeylere inanmağa başlar.,,

Resmi soruşturma Magnos'da, Belediye binasında yapıldı. Blanchard'ın bütün neşesi yerindeydi. Hattâ mütebessim bir çehreyle gazetecilere poz bile verdi.

Küçük salon tıklım tıklım doluydu. Blanchard yerini aldıktan sonra Sarğu Hakimini ciddi bir tavırla selâmladı. "Dün gece, feci bir kazaya uğrayan Madam Edwina Bollan'ın sadece ismini ve yaşını öğrenebilmiştik... Evet, sadece onun kim olduğunu biliyorduk. Fakat şimdi..., Önündeki masada duran dosyayı işaret etti. "Meselenin zannettiğimiz kadar basit olmadığını anladık. Milyonluk bir servet mevzubahis. Bu yüzden de kazayı iyice tahkik etmek zorundayız... Madam Edwina Bollan, gelinin annesiydi. Onun için şatoya gelmesi de tabii bir şeydi... Fakat..., Blanchard bir an mânalı mânalı sustu. Sonra, "Fakat Edwina Bollan kızının dü-

ğününe dâvet edilmediği gibi,, diye devam etti, “Düne kadar onun nerede olduğunu da bilmiyordu. Öyle değil mi, Mösyö Bollan?,,

Adrian başını salladı. “Şey... Evet...,,

— Peki karınız kızının nerede olduğunu nasıl öğrendi?

— Biri Paris’te kaldığımız otele telefon ederek, Hope’un evlenmek üzere olduğunu haber verdi. Şatoya nasıl gidileceğini de iyice tarif etti. Biz de hemen yola çıktık.

— Peki telefon eden kimdi?

— Bilmiyorum... Karım bir hayli sinirliydi. Belki telefon edenin kim olduğunu söylemiştir, fakat hatırlamıyorum...

Blanchard dönerek eliyle polis memurlarından birine işaret etti. Adamla bir müddet fısıldaştılar. Sonra, memur dışarı çıktı... Savcı, “Bu sabah kaza mahallinde araştırma yapıldı,, dedi. “Yerdeki izlerden oraya dün gece başkalarının da gitmiş olduğu anlaşıyor... Bu şartlar dahilinde Madam Edwina Bollan’ın, kazara öldüğüne dair hemen karar vermemiz gülünç olur. Bu sebeple bu hâdiseyle alâkalı şahısların vâdiden ayrılmamalarını da rica edeceğim,,

Bu sırada Blanchard’ın fısıldaştığı polis memuru da yüzünde muzafferane bir tebessümle tekrar Savcının yanına sokulmuştu. Blanchard adamın anlattıklarını ifadesiz bir çehreyle dinledikten sonra sesini yükseltti. “Bilhassa şatodakilere bir yere gitmemelerini tavsiye ederim. Santral memurundan öğrendiğimize göre, dün Paris’e şatodan telefon edilmiş... Yani içinizden biri Madam Edwina Bollan’a kızının evlendiğini haber vermiş. Onun kim olduğunu da elbet öğreneceğiz...,,

Hepsi sessiz sedasız şatoya döndüler. Ne konuşuyor, ne de birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı. Kont’un bir işareti üzerine onun peşi sıra kütüphaneye gittiler. Yaşlı adam, “Evvelâ birer kâdeh şarap içelim de,, dedi. “Ondan sonra da konuşuruz.,,

Adrian’ın sinirleri iyice bozulmuştu, “Ben Blanchard’ın ne demek istediğini anlıyamadım,, diye mırıldandı. “Zaten Fransızcam o kadar iyi değildir.,,

Kont, “Polisin müsaadesi olmadıkça buradan bir yere gidemeyeceğiz,, dedi.

Hope dehşetle irkilde, sonra da kendisini korumasını istiyormuş gibi bir tavırla dönüp, Paul'a baktı.

Genç adam şefkatle, "Annenin cenazesi Amerika'ya gönderilecek tabii.,, diye mırıldandı. "Adrian'la senin son vazifenizi yapmanız, cenaze merasiminde bulunmanız lâzım. Onun için Amerika'ya gitmenize müsaade edeceklerini sanıyorum. Olmazsa Amerikan Sefirinin tavassutunu rica edersiniz.,,

Madelaine, Paul'a "Ya sen?,, dedi "Sen de Amerika'ya gidecek misin?,,

— Blanchard'ın müsaade edeceğini sanmıyorum... Hayır, ben burada kalacağım.

Kont, Hope'a "Mösyö Bolla New-York'a telefon edip, lüzumlu hazırlıkları yaptırın.,, dedi. "Siz oraya gider gitmez de annenin cenazesi kaldırılır... Sen de Salıya olmazsa Çarşambaya dönersin, yavrum.,, Yaşlı Kont'un her şeyi en ince teferruatına kadar düşündüğü belliydi.

Hope inatçı bir tavırla başını salladı. "Ben henüz bir karar vermiş değilim...,, Genç kız o anda hakikaten de samimiydi...

Blanchard, ne Hope'un, ne de Adrian'ın gitmesini istiyordu. Maamafih izin almak için sefirin yardımına lüzum kalmadı. Kont'un Adliyedeki nüfuzlu arkadaşlarının yardımıyla bu mesele kolayca halledildi. Artık Adrian'la Hope, Amerika'ya dönmekte serbesttiler.

Adrian bu karara pek sevinmişti. Hope ise ne düşüneceğini bilmiyordu. Hem annesinin, cenazesinde bulunacağı istiyor, hem de Paul'dan ayrılacağı arzu etmiyordu. Fakat başka çare yoktu. Sessiz sedasız yol hazırlıklarına başladı.

Son gün, hizmetçi Marie'yle birlikte bavulları kaparlarken, Paul odasına geldi. Genç adamın yüzünde ciddi ve anlaşılması güç bir ifade de vardı. Bir müddet Hope'u süzdükten sonra birdenbire, "Ne o?,, dedi. "Gelin hanım bütün eşyalarını toplamış. Yoksa bir daha geri gelmiyecek misin küçüğüm?,,

Hope hayretle ona döndü. "Başka gidecek yerim var mı?,, diye düşünüyordu. "Başka nereye gidebilirim ki?,, Kalbi çarpmağa başlamıştı, korkuyla sordu. "Geri gelmemi istemiyor musun?,,

— Çok istiyorum. Sana ilk evlenme teklif ettiğim za-

man ciddiymdim, halâ da öyleyim. Düşüncelerim de değişmedi. Fakat yavrum, senin vaziyetin eskisi gibi değil artık. Her şey çok değişti.

— Hayır...

Paul'un sesinde hafif bir sabırsızlık vardı şimdi. "Çocukluk etme. Vaziyetin değişti tabii. Artık annen yok. İstedığın gibi hareket etmekte serbestsin. Üstelik muazzam bir servetin de var.,,

— Ömrümde ilk defa senin yanında rahat ettim. Paul... Sonra resmen evli olduğumuzu da unutuyorsun, galiba.

— Basit bir mesele bu. Seninle ölünceye kadar evli kalmaya karar vermemiştik. Öyle mi?

Hope üzüntüyle, "Bu kadar aptal olmasaydım,, diye düşündü. "Onun ne demek istediğini anladım.,, Fakat gururu genç adamla açıkça konuşmasına da mâni oluyordu. Sadece, "Yani,, dedi. "Bana kibarca ayrılmağı istediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?,,

Paul birdenbire elini uzatarak, genç kızın yanağını beklenmedik bir şefkatle hafifçe okşadı. "Hayır, küçüğüm. Benim kibarlık ettiğim yok. Sadece realist olmağa ve kaçabilmen için açık bir kapı bırakmaya çalışıyorum. Belki günün birinde bu sözlerimi hatırlarsın.,

Dönerek odadan çıktı. Onun ne demek istediğini halâ anlamamış olan Hope; odanın ortasında durmuş, şaşkın şaşkın bakınıyordu.

Hizmetçiyle sonuncu bavulu kitlerlerken, Kont Louis de l'Abris tekerlekli sandalyesiyle içeri girdi.

— Hope, avukat Mr. Bartlett senin geleceğini biliyor mu?

— Adrian ona telgraf çekti. Herhalde bizi karşılamaya gelir.

-- Tabii para meselelerini ancak cenazeden sonra konuşabilirsin. Fakat ben senin yerinde olsam bu işi fazla ihmal etmem. Vaziyet vehamet kasbetmeğe başladı.. Genç kızın hayretle kaşlarını kaldırdığını görünce de sert bir tavırla, "Paul sana bundan bahsetmedi mi?,, diye sordu.

— Hayır. Onunla bu hususta hiçbir şey konuşmadık.

Yaşlı adamın yüzünde müstehzi bir tebessüm uçuştı. "Demek oğlum fena haberi verme işini bana bıraktı. Madem sen de artık l'Abris ailesindensin, vaziyeti sana açıkça

anlatabilirim. Şatoyu kurtarabilmemiz için, gelecek haftanın sonuna kadar iki yüz elli bin dolar bulmamız lâzım.,,

Hope, "İki yüz elli bin dolar,, diye mırıldandı. "Bir servet bu.,,

Kont omuzunu silkti, "Dörtte bir milyon... Zenginler için bu pek de mühim bir şey sayılmaz. Neyseki sen de milyonerler sınıfına dahilsin artık. Mösyö Bartlett'in şatoya para yatırmaya itiraz edeceğini pek sanmıyorum.,,, Sanki Hope'a bir lütufta bulunmuş gibi de bir hali vardı. "Biliyorsun, ben ölünce şato Paul'a kalacak. İnşallah torunlarım olur ve onlar da l'Abris arazisini işletirler.,,

Hope, Kont'un kendisine kibarca şantaj yaptığını anlamıştı. "Ya para verirsin, ya da kocanla çocukların hava alır,, demek istiyordu.

Yaşlı adamın dediği gibi, para o kadar mühim değildi. Hope'un buna aldırdığı veya üzüldüğü de yoktu, zaten. Genç kızı asıl üzen şey, Paul'un bu mevzuu kendisine hiç açmamış olmasaydı..

— 11 —

Cenaze merasiminden biraz sonra Hope, Odrian'la anesinin Central Park'a bakan apartmanına döndü. Genç kız, orada tam dört sene oturmuş olmasına rağmen, kendisini yine de bir yabancı gibi hissediyordu. Sanki apartmana değil de, bir otel dairesine girmişti. Orada kendisini alâkadar eden hiçbir şey yoktu. Biran La Croix Şatosunu düşünerek memnun memnun içini çekti. Şato onun evi, yuvası, her şeyiydi artık.

Adrian, "Apartmanda yalnız başına yatmaktan korkmıyacaksın ya?,, diye sordu. Adam henüz istikbal hakkında bir karar vermemekle beraber, apartmanda bir tek gece bile geçirmeyeceğini açıkça söylemişti.

Birdentire Hope sanki üvey babasını bir daha göremeyecekmiş gibi bir hisse kapıldı. "Korkmam Adrian, korkmam. Fakat biraz sonra Mr. Barlett gelecek. O seni de görmek istiyordu.,,

Adam av tüfeğini bavuluna yerleştirerek, "İmzalanacak kâğıtlar varsa,, dedi. "Onları kulübe gönderiverirsin,,

— Orada ne kadar kalacaksın?

— Bilmiyorum. Vaziyete bağlı...

— Adrian, para bakımından hiç endişe etme. Elbet bir çaresine bakarız. Tabii ne vaziyette olduğumuzu pekiyi bilmiyorum. Zaten Mr. Bartlett de onun için geliyor?

Adrian neşesiz bir tavırla tebessüm etti. "Ben her şeyi biliyorum, Hope. Babanın vasiyetnamesine göre, bütün para sana kalacak. Öyle olması da doğru tabii. Ben de Edwina'nın sigorta parasını alacağım. Sonra bankada da hesabım var,,

Hope'un sigorta meselesinden haberi yoktu. Adrian'ın beş parasız kalmıyacağını öğrenince bayağı sevindi. "Babamın vasiyetnamesi dolayısıyla annem esas paraya el süremiyordu. Fakat ben istediğim şekilde hareket etmekte serbestim. Sana yardım edeceğimden de emin olabilirsiniz. Tabii evvelâ Fransa'ya dönmemiz şart,,

Üvey babası başını salladı. "Benim dönmeğe niyetim yok. Bu işlerden anlıyan bir avukat arkadaşla konuştum. Fransa'ya dönmediğim takdirde bana hiçbir şey yapamıyacaklarını söyledi. Benim gidip oralarda Savcılarla uğraşacak halim yok,, Edwina'nın nefret ettiği o ince sigarlardan birini yaktı. "Kusura bakma, sanki seni ortada bırakıyor muşum gibi oluyor ama, elimden hiçbir şey gelmiyeceğini biliyorsun,,

Adrian, genç kızın ertesi günü sabahleyin uçakla Avruya'ya döneceğini biliyordu. Üvey babasının bu alâkasızlığı, Hope'u başka zaman incitirdi belki. Fakat genç kızın artık buna aldıracağı da yoktu. Zira Adrian'ın hiç de derin olmıyan sevgisine, lâkayt dostluğuna ihtiyacı kalmamıştı.

Avukat Mr. Bartlett öyle boş sözlerle vakit geçirecek insanlardan değildi. Apartmana gelir gelmez, hemen. "Edwina'nın ölümüne pek üzülmedim, yavrum,, dedi. "Annen son derecede egoist, akılsız ve etrafındakileri bedbaht etmekten başka hiçbir işe yaramıyan bir kadındı... Maamafih o kazayı merak ediyorum,,

Hope ağır ağır bütün bildiklerini anlattı.

Bu arada, avukat da bir bardağa viski koymuş ve bunu düşünceli bir tavırla yudumlamağa başlamıştı. "Annenin ka-

zaya kurban gittiğine inanıyor musun?,, diye sordu.

Genç kız bu suale başka bir sualle cevap verdi. “Mr. Bartlett, annem yüksek yerlerden korkmaz mıydı?,, Avukat tasdik makamında başını sallayınca, “Peki, Adrian’ın iddiasına ne dersiniz?,, diye mırıldandı.

— Üvey baban yalan söylemiş tabii. Fakat bunun sebebini anlıyamadım. Yaşlı adamın yüzünde garip bir ifade belirmişti şimdi... “Fakat,, dedi. “Bu bir mâna ifade etmiyebilir de... Fransız polisi işini bilir, Fakat son derecede ağırdır. En basit bir kazanın tahkikatı bile aylarca sürer. Belki Adrian işin lüzumundan fazla uzamaması için annenin yüksek yerlerden korktuğunu saklamağa çalışmıştır.,,

Hope itiraz edecek oldu, fakat yaşlı adam elinin bir hareketiyle genç kızı susturdu. “Edwina’nın ölümünden istifadesi olan yegâne insan sensin. Üvey baban, annenin cömertliği dolayısıyla lüks bir hayat sürüyordu. Tabii Edwina’nın ölümüyle bu da sona erdi artık. Onun için Adrian, annene bir şey olmasını da katiyen istemezdi.,,

Hope hâlâ şüphe içindeydi, fakat bahsi değiştirmeye uygun buldu. “Mr. Bartlett elime hemen bol para geçecek mi?,,

Yaşlı avukatın yüzü hemen ifadesizleşiverdi. Tıpkı Edwina saçma sapan taleplerle karşısına dikildiği zamanlarda olduğu gibi... “Bol paradan kasdin nedir?,, diye sordu.

— İki yüz elli bin dolar... .

Mr Barlett müstehzi bir tavırla, “Ufak bir servet,, diye mırıldandı. “Ne o yat mı alacaksın? Hoş, belki de yarış atı yetiştirmeye karar vermişsin.,,

Hope, avukata şatonun vaziyetini anlattı. “Orasını ipotekten kurtarmak lâzım.,,

Mr. Bartlett, kadehine tekrar viski doldurdu. Hem bu defa ağzına kadar, “Kanunî bakımdan para senin. İstedğini yapmakta serbestsin. Arzu edersen bir yat, arzu edersen yarış atları alabilirsin. Böyle bir müsrifliği diğer şeylere tercih ederim.,,

Hope, avukatı şimdiye kadar böyle endişeli görmemişti. Evet adam bazan kızar, bazan da aksilenirdi. Fakat genç kız adamın bu haline hiç şahit olmamıştı. “Ne var, Mr. Bartlett? Bakın ben size her şeyi açık açık anlattım.,,

— Sen Paul de l’Abris’e âşık mısın, Hope?

Bu sual genç kızı o kadar şaşırtmıştı ki vaziyeti izaha lüzum görmedi. Sadece, "Evet,, dedi. Halbuki Paul'u sevdiği de yoktu.

Mr. Bartlett rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. Fakat sesi hâlâ bir hayli sertti. "Neyse, buna memnun oldum. Ben de senin Edwina'nın seçtiği o serseriyle evlenmemek için, Paul de l'Abris'le kaçtığını sanıyordum. Onun için de sen bana vaziyeti anlatır anlatmaz, tahkikat yaptım.,,

— İlk karısının başına gelenleri biliyorum. Paul, kadını öldürmüş olamaz.

— Bu hususta jürinin fikri sorulsaydı, Paul çoktan elektrikli sandalyeye oturmuştu... Her ne hal ise... Beni bundan başka bazı şeyler de alâkadar ediyor. Harp sırasında yaptıklarına bakılacak olursa, kocan bir hayli enteresan adam. Onu pek anlıyan yok, fakat herkes kendisine hayran. Üstelik ona itimad da ediyorlar. Peki, Paul de l'Abris'in babasından hoşlanıyor musun?,,

— Çok şeker bir adam.

— Örası muhakkak. Fakat Kont aynı zamanda tanınmış bir kumarbaz da... Zaten beni endişelendiren de bu... l'Abrislerin otuz kırk sene evvel büyük bir servetleri varmış, fakat Kont idareyi ele alır almaz, har vurup, harman savurmağa başlamış. Fransızların çoğu, ecdâtlarından kalan araziye çok bağlıdırlar. Hattâ bazan bu anormal bir sevgi halini de alır. Fakat senin Kont'un, öyle olmadığı anlaşılıyor. Onun için de şimdi senin başlarını dertten kurtarmanı bekliyorlar.

Hope, "Haklı değiller mi?,, diye sordu. Suçunu bilen, eriyip giden l'Abris parasını tekrar kazanmağa çalışan Kont'un hali, genç kızın içine dokunmuştu.

Mr. Bartlett, "Belki haklılar,, diye itiraf etti. "Fakat işi emniyete de almak lâzım.,,

— Neden? Ben borçları öderim, olur biter. Hepimiz de rahat ederiz.

— Kont yeniden borçlanıncaya kadar tabî... Onun şatoyu tekrar ipotek etmiyeceğinden emin misin?

Hope, istemiye istemiye avukata hak verdi. Evet, hakikaten böyle bir tehlike mevcuttu. "Sözlerinizin doğru olduğunu kabul edelim. O zaman ne yapmamı tavsiye edersiniz.,,

Avukat kısaca, "Elinde bir silâh olması lâzım,, dedi. "Ben Bordo'ya iyi bir avukat bulurum. Borçları onun vasıtasıyla ödetiriz. Fakat bu senin adına yapılır. Böylece iki şeyi temin etmiş olursun, hem şato ailede kalır, hem de Kont orasını tekrar ipotek edemez,,

Hope, esas itibariyle bu plânı kabul ediyordu. Lâkin onun da itiraz edeceği bazı noktalar vardı. "Fakat Dordonnelular beni henüz avaralarına kabul etmiş değiller. Eğer ben söylediğiniz şekilde hareket etmeğe başlarsam, bir yabancı olduğum için herkesi kendime düşman ederim,,

Mr. Bartlett başını salladı. "Yok, canım. Her şeyi benim üzerime atarsın olur biter. Benim aksi ve cimrı bir adam olduğumu, senin arzularını nazarı itibara almayıp, işi bildiğim şekilde halletmeğe kalktığımı söylersin: Sana inanırlar tabii. Maamafih meseleyi onlara hemen açma. Bir emri vâkiyle karşılaşmaları daha iyi olur. Ben bu işi birkaç gün içerisinde hallederim. Senin de artık servetinle alâkalanmam, genç ortaklarımla da tanışman lâzım. Ben ilâni-haye yaşıyacak değilim...,

Hope, "Fakat ölünceye kadar da paramı kontrol edeceğin belli,, diye düşündü. Şimdi kalbinde hiddetle minnet birbirleriyle çarpışıyordu. İstemiye istemiye, "İstikbalim sizi neden bu kadar endişelendiriyor?,, dedi. "İnkâr etmeyin. Bir hayli endişeli olduğunuz belli,,

— Buna cevap vermeden evvel ben sana bir sual sorayım. Ben bu para meselesini halledinceye kadar bekliyecek misin? Şatoya her şey olup bittikten sonra dönmen daha doğru olur.

Hope, "Peki,, dedi. Korkaklık ettiğini biliyordu, fakat artık aldıracak halde de değildi.

Avukat içkisini bitirerek ayağa kalktı, "Senin orada, yabancıların arasında yaşaman hiç hoşuma gitmiyecek. Allah bilir ya, orada doğru dürüst bir doktor bile yoktur,,

Başka zaman, yaşlı adamın bu sözleri Hope'u güldürürdü. Onun yerine ciddi bir tavırla, "Ben birdenbire ölürsem ne olur?,, diye sordu.

— Vasiyetnamen var mı? Genç kızın yüzündeki ifadeden böyle bir şey olmadığını anlamıştı. Dönerek kanepenin kenarına ilişti. "Eğer vasiyetname yapmadan ölürsen, bütün paran kocana kalacak,,

Hope kendi kendine, "En doğrusu da bu,, dedi. Fakat Adrian'ı da unutmaması lâzımdı. "Ya Alain?,, diye düşündü. Çocuğun babasına, annesine ve Paul'a muhtaç olmasını nedense istemiyordu... Bunu avukata da anlattı.

Yaşlı adam onu dikkatle dinledikten sonra, "Pekalâ,, dedi. "Böyle bir vasiyetname hazırlarız. Bunu hemen yapmamızı istiyor musun?,,

Etrafa para dağıtmağa başlamadan evvel, mağrur l'Abriş'lerin düşüncelerini öğrenmesi lâzımdı, "Hayır... Yalnız Adrian hakkında olanı hazırlayın. Ona ayrıca para verilmesini de istiyorum. Diğerleri hususundaki kararımı da size birkaç hafta sonra bildiririm.,,

Mr. Bartlett'in bu işten hiç hoşlanmadığı belliydi. Fakat, adam münakaşaya da kalkmadı. "Allahtan, insan isterse her gün bir vasiyetname yazabilir... Fakat daima bunların sonuncusu nazarı itibare alınır.,, Birdenbire o avukatça tavırlarından vazgeçerek, samimiyetle, "Vaziyeti Adrian'a anlatırım,, dedi. "Fakat bence insan vasiyetnamesinden kimseye bahsetmemelidir. Avukatı hariç tabii.,,

— Fakat Adrian'la, Paul'un her şeyi bilmeleri daha doğru olur. Mr. Bartlett. Sonradan bir anlaşmazlık çıkmasını istemem.

Avukat biraz da hiddetli bir tavırla, "Kocanı buraya getirsen de kendisine göz kulak olsak,, diye domurdandı.

Hope bir an, "Keşke,, diye düşündü. Acaba Paul Amerika'ya gelmeği ister miydi? Son-on beş sene zarfında şatodan kaçmak, kurtulmak için elinden geleni yapmıştı... Buna rağmen Hope, Paul'un ecdadından kalan araziye ne kadar bağlı olduğunu yavaş yavaş anlamağa başlıyordu... Hayır, Paul'u Amerika'ya getirmesi imkânsızdı, onun...

O gece Hope, odasında yapayalnız yatarken, istikbali bitaraf bir şekilde düşünmeğe çalıştı.

Mr. Bartlett, Paul'a âşık olup olmadığını sormuştu ona. Belki de kocasına tâ başından beri âşıktı... Onu seviyordu... Bu düşünce kalbinin derin ve yakıcı bir hasretle dolmasına sebep oldu. Kendi kendine, "Eğer Paul'a âşıksam,, dedi. "O zaman aramızdaki hoş münasebeti farkına varmadan bozabilirim. Evet, kalbim müthiş bir hatâ yapmama sebep olabilir...,,

Sonra da, "Fakat artık çok geç,, diye düşündü. "Eğer Paul'a hakikaten âşıkсам, elimden hiçbir şey de gelmez...,

— 12 —

Mr. Bartlett, dört gün sonra Hope'un Avrupa'ya dönmesine izin verebildi. Fakat Atlantik'deki fırtına dolayısıyla genç kız Barselona'ya çok geç indi ve aktarma yapaçağı uçağı da kaçırdı. Şatoya ancak ertesi akşam gelebildi.

O yokken sadece bir tek mühim değişiklik olmuştu. Erkekler, Hope'u büyük bir sevinçle karşıladılar... Madelaine ise ortalarda yoktu.

Dağlarla kaplı her mıntıkada olduğu gibi, Dordonne'da bir yaz havasına bürünmüştü. İnsan bayağı aldanıyor, artık havanın hiç bozılmıyacağını zannediyordu. Hope'u terasa çıkardılar. Jules sofrayı oraya kurmuş, tabakların yanına çiçekler koymağı da unutmamıştı.

Masanın başına geçen Kont, konyak kadehini kaldırarak, "Geldiğine ne kadar sevindiğimizi söylememe hacet yok. yavrum,, dedi. "Seni öyle özledik ki...,

Paul da, "Sen yokken beni meşgul etmek için ellerinden geleni yaptılar,, diye tebessüm etti. "Daireni hazırlamak için de herkes esir gibi çalıştı.,,

Genç adamın bütün neşesi üstündeydi o akşam. Hope yan gözle Paul'u süzüyor, bu değişikliğin sebebini anlamağa çalışıyordu. Kocası hakikaten görüldüğü gibi rahat ve mesut muydu? Yoksa Hope'un bilmediğı bir sebepten dolayı rol yapmağa mı başlamıştı? Genç kız, "Ne tuhaf,, diye düşündü. "Evvelâ hiç bir şey düşünmeden onun teklifini kabul ettim. Fakat şimdi Paul'a âşığım, bu yüzden de onu tahlile çalışıyorum.,,

Sonra gülümseyerek, "Madelaine nerede?,, dedi.

Kont, "Paris'te, ablasının yanında,, diye cevap verdi. "Arada sırada medenî insanlara karışması hiç te fena olmuyor.,,

Alain içini çekti, "Doğrusu çok imreniyorum.,,

— Annen tatili hak etti. Eğer sen çalışmaktan biraz hoşlansaydın, para kazanır ve istediğin yere de giderdin.

Çocuk bir kahkaha attı, "Ne yapayım, babacığım, sana çekmişim ben.. Biliyor musun, şu anda Paris'te olmayı o kadar isterdim ki.. Herhalde sen de Cichaud'un çiftliğindeki uyuz tavukların yerine, at yarışlarına gelmiş olan şık ve güzel kadınları seyretmeyi tercih ederdin.,,

Kont, "Her şeyi o uyuz tavuklara tercih ederdim., diye cevap verdi. "Neyseki kadere boyun eğmesini öğrendim.,, Hope'a bakarak gülümsedi: "Maalesef ecdadımız bize 'bu araziye bırakmış. Gelirimiz ancak karnımızı doyurmağa yetiyor. Onun için de buradan uzaklaşamıyoruz. Halbuki, diplomat veya asker olmayı, uzaklara gitmeyi tercih ederdik.,,

Paul güldü, "O işi ben yaptım.,,

— "Evet.,, Kontun gözlerinde müstehzi bir pırıltı belirmişti. "Mesuliyetlerini hiç kaale almadan başını alıp gittin.,,

Oğlu, "Orası öyle., dedi. "Fakat bazı sebepler vardı.,,

Hope'un merakla beklemesine rağmen, fazla bir izahat da vermedi. Genç kız, "Gerard haklı., diye düşünüyordu. "O, bu topraklara bağlı. Fakat zaman zaman şatodan kaçmasının da bir sebebi var. Bunu muhakkak öğreneceğim.,,

Yaşlı Kont, Hope'un elini tuttu, "Belki bu işi Paul'un yapması lâzım, fakat burada en büyük benim. Onun için sana teşekkür etme vazifesi de bana düşüyor. Şatoyu kurtardığın için sana minnettarız, yavrum. Bunun hem bizler ve hem de vadililer için ne demek olduğunu biliyorsun.,,

Hope mahcup olmuştu. "Kâğıtların size verilmesini istemiştin., diye kekeleydi. "Neticede şato sizin. Fakat Mr. Bartlett ısrar etti.,, Bir taraftan da suçlu suçlu düşünüyordu: "Bu bir dereceye kadar doğru.,,

Diğerleri Hope'un etrafını almışlardı. Teferruatın o kadar mühim olmadığını söyleyip duruyorlardı. Alain bardağını kaldırarak genç kıza tebessüm etti, "La Croix şatosunun yeni sahibesinin şerefine içelim.,,

Hope minnetle, "Beni de aralarına aldılar., diye düşündü. "İsterse kont, yine eskisi gibi hareket edip, kumar oynamaya başlasın. Ben şatoyu ona geri vereceğim. Avukatlar fikir verip, insanla münakaşa edebilirler, fakat her şeye de mâni olamazlar. Yarın Mr. Bartlett'e yazıp, şatoyu kontanınde etmek için lüzumlu formalitelerin tamamlanmasını bildirileceğim.,, Yaşlı adama baktı, "Mr. Bartlett, şatonun bir

kaç güne kadar yine sizin olacağını söylemişti.. Öyle olmasını da istiyorum.,,

Kont onu şefkatle öptü, “Herhalde artık ecdadım mezarlarında rahat uyur.,,

Genç kız birdenbire istediği zaman pekâlâ kurnazlık ediverceğini anlamıştı. “Tatili hak eden yalnız Madelaine değil,, dedi. “Sizin de seyahate çıkmanız iyi olur. Biraz dinlenirsiniz.. Ailemin sıhhatini kazanmasına yardım etmek isterim doğrusu.,,

Alain sigarasının dumanını havaya doğru üfledi, “Peki, l’Abris seyahat fonuna ne kadar yardım edeceksin bakalım, Hope? Bunu öğrenmem lâzım, tabii. Ancak o zaman hazırlığa başlayabilirim.,, Yüzünde son derece ciddî bir ifade de vardı.

Hope, “Bin beş yüz sana,, dedi. “Bin beş yüz de kont hazretlerine. Yeter mi?,,

Genç kızın cömertliği onları çok şaşırtmıştı. Memnun memnun tebessüm etmeğe başladılar. Bir taraftan da nereye gideceklerini düşünüp duruyorlardı.

Kont âşikâr bir sevinçle, “Jules bana yardım eder,, dedi. “Ben sabah trenine yetişirim.,, Gözleri de heyecanından pırıl pırlıdı artık.

— Ben otobüsle Bordo’ya gider, oradan uçağa binerim. Buraya da ancak dolarlar bittikten sonra dönerim.

Nedense Alain bu son sözleri söylerken Hope’un yüzüne bakamamıştı.

Genç kız ise, “Nereye gideceklerini açıklamak istemiyorlar,, diye düşünüyordu.

— 13 —

Yemekten sonra Paul, Hope’u kendi hususi dairelerine çıkardı. Burası iyice temizlenmiş, yerlere eski ffakat kıymetli halılar serilmişti. Dairenin o kasvetli hali de kalmamıştı. Küçük şirin salon, baştan aşağı parlak renkli çiçeklerle doluydu.

Genç kız, “Bu kadar kısa zamanda âdeta bir mucize

yaratmışsınız,, dedi. "Burası o kadar güzel ki.. Teşekkür ederim, Paul.,,

— Evvelâ çiftliklerden birine taşınmayı düşünmüştüm. Sonradan muhafazakâr bir tarafım olduğunu farkettim. Ne olursa olsun, şatoda kalmamız lâzım.

Eliyle etrafı işaret etti, "Burasını Alain süslemeğe ça-
lıştı. O dekoratör olsaydı keşke. Hakikaten çok muvaffak olurdu. Senin burasını beğendiğini duyunca pek sevinecek.,,

Hizmetçi, Hope'un bavullarını boşaltıp, eşyalarını yer-
leştirmiş, banyoyu da doldurmuştu. Hope, için için cesare-
tini takdir ederek, "Sadece bu kadar zahmete kalkışmış ol-
masını üzüliyorum,, dedi. "Bilhassa bu şartlar altında.,,

Paul, kaşlarını çattı, "Ne demek istiyorsun?,,

— Burada ilelebet kalacak değiliz. Bunu hatırlatmak istemiştım. Halbuki bu daire insanda daima oturulacak bir yermiş gibi bir tesir bırakıyor.

Paul pencereye doğru yürüyerek, vadiyi seyretmeğe baş-
ladı. "Orası öyle.. Çünkü l'Abris ailesinin reisi daima bu dai-
rede otururdu. Sana, annemin yatak odasını verdik. Annem
öldükten sonra babam, Madelaine'le evlendi ve eski an'ane-
ye aldırmıyarak, başka daireye geçti. Fakat senin anlatmak
istediğin nedir? Babamla Alaine'e seyahat etmeleri için pa-
ra verdin. Buradan ayrılmadan evvel son bir cömertlik yap-
mak mı istemiştin?,,

Hope, son kozunu oynayan bir kumarbaz edâsiyle,
"Anlaşmamız öyle değil miydi?,, diye sordu.

Genç adam sabırsız bir tavırla cevap verdi, "Evet.,,

— O halde ortada itiraz etmen için hiçbir sebep yok.
L'Abris ailesi en sıkıntılı zamanlarımda bana yardım etti.
Şansım varmış ki ben de bu minnet borcunu ödeme fırsatı-
nı buldum. Seninle bana gelince.. Tâ işin başında aramız-
daki münasebetin mahiyetini, derecesini kararlaştırmıştık..

Paul, üzgün üzgün tebessüm etti: "Ve tâ başındanberi
benden çabucak ayrılmaman için dua ediyordum. Sonra
Amerika'ya gittin. O zaman sana ne kadar alışmış olduğu-
mu da anladım. Ömrümde hiç kimseyi senin kadar özleme-
dim, Hope.,,

Bu sözlerinden çok, gözlerindeki yarı mahcup, yalvarış
dolu ifade, genç kıza tesir etmişti. Bacakları titriyordu, ne-
redeyse yere yığılıverecekti. Bilmediği, anlayamadığı gariip

bir heyecanın tesiriyle, Paul'a arkasını döndü: "Şu fermuarı açar mısın? Elim yetişmiyor.,,

Genç adam bir an tereddüt etti, sonra da Hope'un istediğini yaptı. Paul'un ellerinin teması, kızın kararının katileşmesine sebep olmuştu. Elbisesini çıkararak, götürüp giyinme odasına astı. Sonra yine sâkin bir tavırla Paul'un yanına döndü, "Burası pek havasız.. Pencereyi açsana.,,

Fakat genç adam yerinden kıınıldamadı bile. Hayran hayran Hope'u seyrediyordu. Birdenbire göz göze geldiler. Şimdi odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Sonra genç adam boğuk bir sesle: "Ne kadar güzel olduğunu unutmuştum., diye mırıldandı.

Bir an mütereddit bir tavırla durdu. Hope ise, bütün sevgisi gözlerinde, sessiz sadasız bekliyordu. Birdenbire Paul atılarak, onu kendine çekti. Genç kızın çenesini tutup kaldırdı ve dudaklarından uzun uzun öptü. Zaman durmuştu sanki.. Sonra genç adam hafifçe geriye çekilerek, Hope'u kucağına aldı, "Ne kadar da aptalmışım? Sana deli gibi âşık olduğumu pek geç anladım.,,

Yatak odasının kapısını ayağıyla kapattı..

Hope'la Paul başbaşa fevkalâde iki hafta geçirdiler. Her gün birbirlerinde başka başka yenilikler keşfediyorlardı. Saadetten sarhoş olmuş gibiydiler. **Hope, Paul'un kendisini sevdiğine bir türlü inanamıyordu. Ne harikulâde bir mucizeydi bu. Kocasının kendisine karşı duyduğu sevgiyi düşündükçe kalbi minnet ve sevinçle dolup taşıyordu. Artık Hope'un da bir tek gayesi vardı: Paul'u mesut etmek.. Onun için yapmayacağı fedakârlık, göğüs germiyeceği sıkıntı yoktu.**

Hope'un kendisine karşı olan itimadı ve saadeti de gün geçtikçe artıyordu. Bu arada genç kadın bir şey keşfetti: Paul'u fena halde kıskandığını.. Kim bilir kaç kadın, kocasının o dayanılmaz cazibesine kapılmış, kendisini genç adamın kollarına atmıştı. Öyle anlarda Hope'un gözlerinin önünde güzel kadınlardan müteşekkil bir ordu belirliyordu. Fakat hiç olmazsa bu kadınlar, isimsiz birer hayaletten ibarettiler. Halbuki Dorothy hiç te öyle değildi. Belki sonunda Paul,

eski karısından nefret etmişti ama, herhalde başlangıçta onu seviyordu.

Nihayet bir gün dayanamıyarak, “Şimdiye kadar bana Dorothy’den hiç bahsetmedin,, dedi. “İstemezsen bu mevzuu bir daha açmam tabii. Fakat elimde değil, bu meseleyi merak ediyorum.,,

Paul, müteyakkız bir tavırla, “Öğrenmek istediğin nedir?,, diye sordu.

— Meselâ.. Onu sevip sevmediğini..

Paul hafifçe tebessüm etti, “Bu tefsire bağlı, küçüğüm! Dorothy’e âşık olduğumu hiçbir zaman düşünmedim. Fakat onu beğeniyordum. Dorothy müthiş cazibeliydi. Erkeklerin başını döndürmesini de bilirdi.,,

— Onunla bu yüzden mi evlendin?

— Belki.. Belki bilmiyerek, “Bu kadın yalnız benim olmalıdır,, diye düşünüyordum. Dorothy’nin âşıkları çoktu..

İçini çekti, “Beni o sırada bir vazifeyle Washington’a göndermişlerdi. Kore harbinden sonra o medenî hayat bana pek tatsız geldi. Dorothy ile evlenmemin bir sebebi de canımın sıkılmasıydı zannederim. Neyse, bir akşam, bir tanıdık beni bir kokteyl partiye götürdü. İşte Dorothy ile orada tanıştım. Ondan sonra da yakamı bırakmadı zaten.,,

Hope, kocasının yüzündeki yumuşak ifadeyi farkederek, “Başlangıçta araları çok iyimiş herhalde,, diye düşündü.

Paul devam etti: “O zamana kadar çok kadınla tanışmıştım, fakat Dorothy gibisini görmemiştim. Son derecede küstah, aklına eseni yapan, şirin ve cazip bir mahlûktu. Benimle evlenmeyi de aklına koymuştu. Sonradan evliliğin kendisini kurtaracağına inandığını anladım. Dorothy, kendi kendisinden kurtulmak istiyordu.,,

— Nesi vardı onun?

— Dorothy hastaydı. Karşısına çıkan her erkeğin kendisine âşık olmasını ister, bunun için de elinden geleni yapardı. Bundan başka, içkiye çok düşküncü. Arada sırada keyif verici zehirler alır, sonra da sınırlarının düzelmesi için müsekkin ilâçlar içerdi.,, Müstehzi bir tavırla tebessüm etti: “Üstelik onda ahlâk namına da bir şey yoktu. Anlayacağın, mükemmel bir kadındı. Dorothy.,, Bir an düşünceli düşünceli sustu, sonra da, “Fakat kendisinden ayrılacağımı söyler söylemez akıllanıverirdi. Birkaç gün doğru dürüst hareket

eder, sonra da içkiyi fazla kaçırıp, “Canın isterse,, diye haykırırdı. “Benim sana ihtiyacım yok.. Senin esirin değilim ben!! derdi. Zavallı,,

Hope’un kıskançlığı geçivermişti. Şimdi hem Dorothy’e hem de Paul’a acıyordu. “Eğer o hâdisе olmasaydı, ondam ayrılır mıydın?,, diye sordu.

— Tabii. Kararımı vermiştim zaten. Bunu o son gece kendisine de söyledim. Bana inanmadı.

— Ona ne oldu, sevgilim? Bunu bana anlatmak istemez misin?

— Olanlar gayet basit, küçüğüm. Fakat bunları ispat imkânsız. O gece Dorothy, ya kulübün barında veya yolda bir erkekle karşılaştı.

Paul, o feci günleri hatırlıyordu artık. Gözleri kısılmış, sesi iyice boğuklaşmıştı. “Dorothy, erkeklere yüz vermekten, sonra da onları ortada bırakmaktan çok hoşlanırdı. O gece de öyle oldu herhalde. Fakat adam orada kalmayı istemiyordu. Dorothy’nin gitmesine mâni olmağa kalktı. Mücadeleye başladılar. Dorothy uzun boylu, oldukça kuvvetli bir kadındı. Boğuşurlarken, adam birdenbire kendini kaybetti. Dorothy elinden kurtulduğu takdirde belki de polise haber verecekti. Çılgın gibi dönüp yerden bir taş kaptı,,

Hope’un dehşetten ağzı kurumuştu.

Paul acı acı, “Muhakkak ki kaatilin yüzü gözü tırmık içindeydi,, dedi. “Fakat polis benden şüphelenmekten başka kimseyle meşgul olmağa vakit bulamadı. İşte böylece adam da yakasını kurtardı,,

Hope, bu korkunç hâdiseden daha fazla bahsedilmesini istemiyordu. Fakat mazinin aralarında kapkara bir gölge gibi yükselmesine de razı değildi. Her şeyi açıkça konuşmaları, sonra da o kanlı geteyi unutmaları lâzımdı. “Rahip Victor bana olanları anlatmış,, dedi. “Hâdiseyi en ince teferuatına kadar biliyordu,,

— Polis, benim hâdisе mahallinde olduğumu katî delillerle ispat etti. Hakikati meydana çıkarabilmek için avukatımla doktorlara da başvurduk. Beni ipnotize ettiler. Fakat nafi.. Ne o gece olanları ne de cinayet mahalline gidişimin sebeplerini hatırlayabildim. Rahip Victor, sana Dorothy’i benim öldürmüş olabileceğimi de söyledi mi?

— Evet, söyledi.

Paul omuzunu silkti: “Kimbilir. Amnezi tuhaf bir şey. Bazan bir iki dakika sürüyor, bazan da birkaç saat.. Kendine geldikten sonra da o müddet zarfında ne yaptığını bir türlü hatırlamıyorsun. O esnada halin tavrın gayet normal, fakat hâfızan çalışmıyor, şuur altın da öyle.,,

Hope, gözlerinin dolduğunu hissetmişti, “Rahip Victor’a senin katil olmadığını, olamayacağını söyledim, sevgilim.. Buna inanıyorum.. Peki, doktorlar ne diyor?.,

— Yaralanmış olan hücreler sağlamlastıkça iyileşeceğimi ve günün birinde bu dertten büsbütün kurtulacağımı söylüyorlar. Fakat ruhî ve fizikî bakımdan muntazam bir hayat sürmem, hiç heyecanlanmamam da lâzım. Onun için, kocanın boş boş bakmağa başladığını farkeder etmez, hemen evden kaç., Eğilip Hope’u öptü, “Sana hiçbir zaman zarar veremem, küçüğüm. Bunu yapamam. Rahip Victor da benimle aynı fikirde. Fakat ne olursa olsun herkes benden daima şüphe edecek.,,

Genç kadın, “Fakat ben etmiyeceğim., diye düşündü. “Senden hiçbir zaman şüphe etmiyeceğim.,,

Paul, başbaşa geçirdikleri o iki hafta zarfında iyice değişmişti. O eski sertliği geçmiş, bunun yerini sevgi ve şefkat almıştı. Artık sık sık gülüyor, karısıyla şakalaşıyordu.

Evvelce Mösyö Paul’a sadece hürmet eden vadililer, yavaş yavaş ona ısınmağa, kendisine karşı dostça hisler beslemeğe de başlıyorlardı. Köylülerin şatodakilere karşı hissettiği o gizli düşmanlık da gitgide zayıflamaktaydı.

Paul’un halindeki değişiklik köylülerin çok hoşuna gitmekle beraber, bir kısmı yine endişelenmekten de geri kalmıyordu. Hope’u vaziyetten Gerard haberdar etti. Yaşlı adam müsait bir zaman kolladı tabii ve nihayet genç kadını havuzun başında resim yaparken yakaladı. Paul, Madeleine’in kır atıyla gezmeğe çıkmıştı.

Gerard, evvelâ havadan sudan bahsetti, sonra da mevzua giriverdi: “Araziyle alâkalı meseleleri münakaşa etmek hiç te kolay değil. Kont hazretleri hemen mevzuu değiştirir. Mösyö Alain ise söylediklerimi dinlemez bile. Tabii geriye Mösyö Paul kalıyor.,,

Hope, yaptığı resme hoşnutsuz nazarlarla baktıktan sonra bunu bir tarafa fırlatarak, temiz bir kâğıt aldı, “Fakat Paul anlattıklarınızı her halde dinler. Öyle değil mi?.,

— Son günlerde, tıpkı harpten evvel olduğu gibi, araziyle alâkalanmağa başladı, Madam...

Yaşlı adam düşünceli düşünceli başını salladı, “Vadidekiler büyük bir ümide kapıldılar. Bu da doğru değil tabii,, Hope’un yüzünde beliren hayret dolu ifadeyi farkederek birdenbire sustu. Anlaşılan vaziyeti genç kadına daha başka şekilde izah etmesi lâzım geliyordu.

— Madam, dedi. Bazı çiftçiler Mösyö Paul’la konuşup kendisine dertlerinden bahsetmişler. O da bunları pek yakında halledeceğine dair söz vermiş.

— Söz vermişse muhakkak halleder.

— İnşallah. Size açıkça itiraf edeyim, Madam. Bizi endişelendiren Mösyö Paul’un bu neşeli ve samimî hali.. Evvelce de böyle olurdu. Harp biter ve o da şatoya dönerdi. Yine şimdiki gibi herkesle neşeli neşeli konuşur, onların dertleriyle meşgul olurdu. Fakat birkaç zaman sonra biz, bunun ne demek olduğunu anladık. Mösyö Paul neşelenmeğe, herkesle dostluk etmeğe başladıktan bir iki hafta sonra şatodan çıkıp giderdi.,,

Hope merhametle, “Paul’un evden kaçmasına sebep olan neydi acaba?,, diye düşünmeğe başlamıştı. Genç adam yavaş yavaş karısına açılmağa alışıyordu Belki günün birinde ona şatodan uzaklaşmasının sebeplerini de anlatacaktı.

Gerard, genç kadının başka bir âleme dalmış olduğunu anlamıştı. Büsbütün açık konuşmağa karar vererek: “Madan, dedi. Şunu öğrenmek istiyorum. Mösyö Paul yine yakında şatodan ayrılacak mı? Herkesin ümidi onda.,,

Hope, “Bilmiyorum, Mösyö Gerard,, diye mırıldandı. Bu ihtimal genç kadını bayağı korkutmuştu.

Yaşlı adam sıkıntılı sıkıntılı öksürdükten sonra, “Zamanı gelince, bu şatonun sahibesi olmak hoşunuza gitmez mi, Madam?,, dedi.

— Eğer Mösyö Paul, şatodan başka hiçbir yerde mesut olamayacaksa, evet..

Bu cevap Gerard’ı tatmin etmişti, “Mösyö Paul gibi erkekler tek başlarına karar vermekten hoşlanırlar,, diye mıldandı. “Fakat bir kadın belli etmeden kocasına istediğini yaptırabilir.,,

Birkaç gün sonra Paul, bu mevzuu kendiliğinden açtı.

Hope'la kırlarda dolaşmağa çıkmışlardı. Bir ara genç kadın dönerek şatoya doğru baktı. "Ne tuhaf.. Buraya gelili pek az oldu, fakat bana sanki senelerdenberi şatoda oturuyormuşum gibi geliyor.,,

Paul, "Burasını ne kadar sevdiğimi biliyor musun?,, diye sordu.

— Tahmin ediyorum. Fakat bir ara şatodan nefret ettiğine inanmağa başlamıştım. Duyduğuma göre burada fazla kalamaz birkaç hafta sonra kaçiverirmişsin."

— Orası öyle.. Şatoya her dönüşümde vaziyetin eskisinden daha da feci olduğunu anlardım. Borç gitgide artar, arazi iyice ihmal edilirdi. Fakat elimden hiçbir şey gelmiyeceğini bilmeme rağmen bir müddet sonra dayanamaz, tekrar dönerdim. Bana sanki çok sevdiğim biri, amansız bir hastalıktan ölüyormuş gibi gelirdi. İmkânsızlıklar içinde kıvrılır, fakat hiç bir şey de yapamazdım.

Hope usulca, "Fakat hasta belki tedavi edilebilir,, dedi. "Bu da pekâlâ mümkün.,,

Paul hafifçe güldü; "Daha doğrusu hasta krizi atlattı. Fakat henüz vaziyetinde bir değişiklik yok. Küçüğüm. Bu hayatî bir mesele. Onun için hemen karar verme. Aceleye lüzum yok. Ömrünün sonuna kadar bu şatoda oturabilir misin? Burada mesut olur musun? Tabii arada sırada seyahate çıkarız. Fakat sonunda yine dönüp dolaşıp buraya geliriz. Onun için iyi düşün. Burada oturmayı istiyor musun?,,

Hope kararını çoktan vermişti. "Evet.. Burada yaşamak ve burada ölmek istiyorum.,,

Paul eğilerek, genç kadının burununun ucuna hafif bir öpücük kondurdu; "İnşallah pişman olmazsın, yavrum.,, Bir ağaca dayanarak uzun uzun vadiye baktı. Sonra da büyük bir heyecan ve ümitle karısına dönerek, "Hope,, dedi. "Hope! Burasını eski haline sokabiliriz! Bunu beraber yapabiliriz, küçüğüm!,,

Paul'un heyecanı Hope'a da sirayet etmişti. "Tabii, sevgilim,, diye cevap verdi. "Bize artık kimse mâni olamaz! Öyle değil mi?,, Elinden gelen her şeyi yapacak, kocasının hayallerinin hakikat haline gelmesine yardım edecekti, "Söyle, sana nasıl yardım edebilirim?,, .

— Evvelâ Mösyö Barlett'ten lüzumlu parayı alman lâzım. Ondan sonra da bana her işte yardım edeceksin. Şa-

toyu tamir için iyi bir mimar bulacağız. Çiftlikleri mükemmel bir hale sokacağız. Bahçelerin tanzimi için birkaç bahçıvan tutacağız.,, Gülümsedi, “Bunlar tamamlandıktan sonra daha bir sürü işimiz olacak. Anlıyacağın, önümüzdeki otuz sene hiç durmadan çalışacağız. Ancak ondan sonra dinlenebiliriz.,,

Bu mesele Mr. Barlett’in hiç hoşuna gitmiyecekti tabii. Hope endişeyle, “Kaç para lâzım?,, diye sordu.

Paul hemencecik cevap verdi, “Evvelâ yüz elli bin dolar. Altı ay sonra yüz bin, elli bin de yedek.,,

Genç kadın ağır ağır, “Bir hayli para,, dedi. Mamafih bunu şikâyet eder gibi değil de hayretle söylemişti.

— Evet.. Fakat yapılacak çok iş var..

Sesinde hafif bir sabırsızlık belirmişti. “Belki paranı başka bir işe yatırmak istersin, küçüğüm. Bana yardım etmeğe mecbur değilsin.,,

Hope, Paul’a sarıldı: “Mr. Bartlett istediğini düşünsün, ben paramı şatoya harcayacağım. Fakat babanla Madelaine ne diyecek? Şatoya şimdiden sahip çıktığımızı zannetmesinler?,,

Paul bir kahkaha attı, “Neler de düşünürsün!. Onların şatoyu hiç sevmediklerini biliyorsun. Burasını ikinci bir Versailles haline de getirsek, yine de bu nefretlerini yenemeyiz. Onlar La Croix şatosunu daima bir hapishane addettiler. Kaçıp kurtulamadıkları bir hapishane. En iyisi onlara biraz cep harçlığı vermek. O zaman bizim işimize de karışmazlar.,, Karısına sıkı sıkı sarıldı, “Demin de söylediğin gibi artık bize kimse mâni olamaz!,,

Fakat yanıliyordu Paul.

Ertesi günü akşam üzeri Madelaine ânide şatoya döndü. Ve yine o akşam, Paul’un arap atı, genç adamı üzerinden fırlatıverdi..

— 14 —

Hope o akşam üzeri alış veriş için Bordo’ya gitmişti. Kazayı şatoya döndükten sonra öğrendi.

Daha kapıdan girer girmez Madelaine karşısına dikilerek o buz gibi haliyle: "Paul demin attan düştü,, dedi. "Fakat yarası ağır değil. Tedavisi yapıldı, şimdi yukarıda yatıyor.,,

Hope sapsarı kesildi; "Paul! Paul!,, Tam merdivene doğru koşacakken Madelaine onu kolundan yakaladı, "Kendine gel biraz.. Telâş edecek bir şey yok. Paul tâ küçüklüğündenberi ata biner. Onun da bizim gibi kaza geçirdiği çok olmuştur. Evet, bugün büyük bir tehlike atlattı, fakat Hugot vaziyetten memnun. Röntgen de alındı. Kırık filân yokmuş.,,

Kadının sâkin hali, Hope'un endişesini biraz olsun gidermişti. "Çok şükür,, diye düşünüyordu. "Vaziyeti ağır değilmiş.,, Sonra birdenbire Madelaine'in onun yukarı çıkmasına mâni olmak ister gibi tam merdivenin önünde durduğunu farketti.

Evliliklerinin üçüncü haftası olması dolayısıyla kocasına aldığı hediyeği göğsüne bastırarak, "Ben hemen onun yanına çıkayım,, dedi.

Madelaine yerinden kıınıldamadı bile, "Acele etme, şekerim. Hugot'nun aşağı inmesini bekle.,,

Kapının yanında durmakta olan uşak Jules de tasdik makamında başını salladı.

Hope kendi kendine, "Benden bir şey saklıyorlar,, dedi. "Benden bir şey saklıyorlar.,, Bütün vücudu buz gibi kesilmişti, tirtir titriyordu.

Genç kadın, Madelaine'i bir tarafa itip, yukarıya koşmağa hazırlanırken, Doktor Hugot da merdivenin başında belirdi. İki kadın hemen ona doğru döndüler. Sessiz sadasız bekliyordardı şimdi. Doktor Hugot, Madelaine'e gözleriyle bir sual sordu, kadın da usulca başını salladı. Adam, ağır ağır aşağıya inerek Hope'un önünde durdu, "Renginiz sapsarı, Madam. Korkacak bir şey yok. Paul gayet iyi.,,

-- Kendisini görmemem için bir sebep var mı?

-- Hiç bir sebep yok, Madam. Fakat evvelâ sizinle görüşmemiz lâzım.,, Madelaine'e baktı, "Müsaadenizle Kontes hazretleri.,, Sonra Hope'u kolundan tutarak yandaki küçük salona götürdü.

-- Paul'un halini biliyorsunuz tabii. Bu kazadan sonra da kendisine hususî bir ihtimam gösterilmesi lâzım. Neyse

kafatasında çatlak filân yok. Sadece ensesi berelenmiş. Fakat ne yazık ki bunlar da o eski yaranın olduğu yere pek yakın. Şişler ininceye kadar bazı şeyler olabilir. Hafif bir heyecan, ehemmiyetsiz bir üzüntü tehlikeli neticeler doğurabilir. Onun için Paul'un iyice istirahat etmesi şart.,,

Hope'un korkusunun yerini sabırsızlık almıştı şimdi, "Ne yapmamı istiyorsunuz, Doktor?,,

Genç kadının açık sözlülüğü, Doktorun bir an şaşalmasına sebep oldu. Sonra adam, "Sizin gibi genç ve güzel bir karısı olan adam, her halde kolay kolay istirahat edemez,, diye mırıldandı.

Hope hayretle sordu, "Yani, benim buradan gitmemi mi istiyorsunuz?,,

— Ne münasebet Madam. Fakat hastamızın iyileşmesi için iyice dinlenmesi, heyecanlanmaması şart. Kontes hazretleri hizmetçilere, eşyalarını başka odaya nakletmelerini söyledi.,,

Belki tıbbi bakımdan Doktor haklıydı. Fakat Hope hidetle, "Bakalım Paul buna ne diyecek, Doktor?,, diye cevap verdi. "İsrarınız yersiz. Kocam buna hiçbir zaman razı olamaz.,,

Doktorun dudaklarında belli belirsiz, müstehzi bir tebessüm uçuştı, "Paul buna razı oldu bile, Madam.,,

Doktor neden yalan söylüyordu? Yoksa Madelaine'le birlikte onun kocasını görmesine mâni olacağını mı sanmaktaydı. Hope ayağa fırlayarak kapıya koştu. Doktorun kendisini durdurmağa çalışacağını da sanıyordu. Fakat adam yerinden kıılmadadı bile. Genç kadın merdivenlerden çabucak yukarı çıktı.

Oda yarı karanlıktı. Yastıklar kaldırılmış ve Paul'un boynu askıya alışımtı. Başında da bir buz torbası vardı genç adamın. Mamafih rengi yerindeydi, gözleri de açıktı. Hope mütereddit bir tavırla yatağa yaklaştı, sonra da birdenbire donmuş gibi olduğu yerde kalakaldı. Kocasının yüzü tanınmıyacak haldeydi. Fakat kaza dolayısıyla değil. Doktorunda söylediği gibi, Paul kafasından yaralanmıştı. Yüzüne gelince, çehresinin hatları yine aynıydı tabii. Fakat mânası o kadar değişmişti ki sanki şimdi Paul değil de, bir yabancı yatıyordu. Genç adamın yüzünde o eski sevgi ve şefkatten

eser yoktu. Şimdi bunun yerini soğuk bir lâkaydi almıştı, işte o kadar..

Tebessümü' bile neşesizdi Paul'un. Hope'a bakarak, "Ne rezalet değil mi, küçüğüm?,, dedi. "Neyse, hiç olmazsa boynumu kırmadım. Hugot yarın biraz kalkıp dolaşabileceğimi de söyledi.,,

— Doktor, başka odada yatmamın doğru olacağını iddia ediyor. Dinlenmen, hiçbir şey düşünmemen lâzımmış. Birdenbire susuverdi. Ona, "Bunu sen de istiyor musun?,, diye sormağa cesareti yoktu.

Paul, "Bu pek hoşuma gitmiyor tabii,, dedi. "Fakat Doktorun tavsiyesini kabul ettim.,,

Hope ellerinin titremeğe başladığını farkederek kendi kendisine kızdı, "Pekâlâ, fakat neden, sevgilim?,,

Genç adam sabırsız bir tavırla, "Kafadan yaralanmanın ne demek olduğunu bilirim,, diye homurdandı. "Onun için iyice dinlenmem, iyileşmeğe çalışmam lâzım.,,

— Peki, ben seni görebilecek miyim?

Müstehzi bir ifade genç adamın yüzünü aydınlattı. O anda eski Paul olup çıkmıştı. "Her halde Madelaine'le Hugot ziyaret saatlerini tespit ederler,, dedi. "Altıyla yedi arası.. Rica ederiz hayvanlara yiyecek de vermeyin! Tıpkı hayvanat bahçesinde olduğu gibi, değil mi küçüğüm?,,

Hope, olanları anlamağa çalışıyor, fakat işin içinden de çıkamıyordu. Kalbinden bir ses, kocasının onu görmek istememesinin pek mühim bir sebebi olduğunu söylüyordu. Fakat Hope'un gururu fena halde incinmişti bir kere, artık hiçbir şeyi düşünecek halde değildi. Odadan kaçmak istermiş gibi bir tavırla döndü.

Fakat Paul elini kaldırarak, onu durdurdu, "Mösyö Barlett'le konuşup para meselesini hallettin mi?,,

Hope, bir saat evvel kocasına müjde vermek için neşeyle şatoya doğru yola çıkışını düşünüp içini çekti. Fakat artık vaziyet o kadar değişmişti ki.. İfadesiz bir sesle, "Mr. Barlett'le konuştum,, dedi. "Evvelâ bu iş pek hoşuna gitmedi. Fakat şatonun ne kadar kıymetli olduğunu izah edince, razı oldu.,, Avukat, onun şatoyu tekrar konta vermek istemesinden de hiç memnun kalmamış, fakat Hope'un inadı karşısında boyun eğmekten başka çare de bulamamıştı.

— Parayı ne zaman almağa başlayacaksın?

— Bugün Paris'teki bankaya yüz bin dolar gönderilecekti. Gelecek hafta da yüz elli bin.

Paul çabucak, “Müşterek hesabımıza mı?,, diye sordu.

Hope, evlendiği gün kendisine verilen parayla, Paul'un bütün itirazlarına rağmen, Paris'teki bankada kocasiyle müşterek bir hesap açmıştı.

— Bilmiyorum.

Paul, “Öyleyse hemen bir telgraf çek ve paranın müşterek hesabımıza yatırılmasını istediğini bildir,, diye emretti.

— Peki.. Fakat neden bu kadar acele ettiğini anlıyamadım.

Paul'un sesinde derin bir keder vardı, “Senin anlayamadığın şey çok zaten.. Bunları hiçbir zaman anlamanı da istemem.. Haydi sen git artık. Nerdeyse bakıcılarım gelip, kafesin kapısını kitlerler,,

Hope'un eşyalarını, yatak odasından diğer daireye taşımakta olan hizmetçi Marie de genç kadının aklını büsbütün karıştırdı.

Ufak tefek bir kadın olan Marie, omuzunun üzerinden endişeyle kapıya doğru bakarak, “Jules'le demin konuştuk,, dedi. “Buradan gitmeniz çok daha iyi olur, Madam,,

Hope şaşkın şaşkın, “Neden gideyim?,, diye mırıldandı. “Burası benim evim,,

Marie ellerini oğuşturmağa başlamıştı. “Bunun sebebini size söyleyemeyeceğim. Zira Jules de, ben de ne olduğunu bilmiyoruz. Fakat ortada bir şeyler döndüğü belli. Yalvarırım, buradan gidin. Dün gece iskambil falınıza da baktım,,

Nedense bu fal lâfı Hope'un bütün endişesini giderivermişti. Hafifçe tebessüm ederek, “Fala o kadar inanma Marie,, dedi. “Ben küçükken dadım fala bakmış ve günün birinde dünyanın en meşhur balerini olacağımı söylemişti,,

Marie, genç kadının ellerine sarıldı, “Bana inanın, Madam. Burada tehlikedesiniz. Yalvarırım gidin. Çabuk gidin. Bir müddet sonra tekrar gelirsiniz,,

Hope da gitmeyi düşünmüyor değildi. Marie'nin sözlerine inandığından değil tabii. Fakat kocasının bariz lâkaydisi onu en ince yerinden yaralamıştı. Şatodan uzaklaşmayı, her

şeyi, her şeyi unutmayı istiyordu. Fakat biraz daha sabretmesi, vaziyeti iyice anlamağa çalışması da lâzımdı.

Kontla Alain, ertesi günü Paris'ten döndüler.

Bu evvelâ Hope'u çok sevindirdi. Onların kendisine yine eskisi gibi muamele edeceklerini, l'Abris ailesinin sevilen bir ferdi olduğunu göstermek için ellerinden geleni yapacaklarını sanıyordu. Fakat yaşlı adamla oğlu döndükten birkaç saat sonra yanılmış olduğunu da anladı. Madelaine'le Paul'daki hastalık neyse, şimdi bu kontla Alain'e de sirayet etmişti. Fakat, yine son derece kibar ve naziktiler, fakat o eski samimî tavırlarından vazgeçivermişlerdi. Üstelik o zamana kadar İngilizce veya Paris Fransızcasıyla konuşmalarına karşılık, şimdi o anlaşılması güç Dordonne lehçesiyle görüşüyorlardı.

Sonra Hope'den bazı şeyleri sakladıkları da o kadar belliydi ki.. Genç kadın, yanlarına yaklaşıncı birdenbire susuyor veya mühim meseleleri Paul'un odasında münakaşa etmeyi daha uygun buluyorlardı.

Daha da fenası, şatodaki hizmetçilerin de yavaş yavaş değişmeğe başlamalarıydı. Evvelce Hop'a dostça tebessüm edip, onunla konuşmağa çalışırken, şimdi hepsi de genç kadına aldırıyor, hattâ onu görmemezlikten geliyorlardı.

Adam yerine konmamak feci bir şeydi tabii. Fakat etrafındakilerin kendisini alâkadar eden bir şeyi bildiklerini ve bunu da ondan saklamağa çalıştıklarını hissetmek, daha da korkunçtu.

Fakat günün birinde Hope, kendine beklenmedik bir müttefik buldu. Alain'in sevgilisi Babette Pelisse..

Genç kadın, şatonun boğucu havasından kaçmak için artık sık sık havuzun başına gidiyor ve orada oturup saatlerce resim yapıyordu.

Yine böyle bir sabah, dalgın dalgın çalışırken Babette Pelisse, mahcup bir tavırla yanına sokuldu, arkasında durarak sessiz sedasız yaptığı resmi seyretmeğe başladı.

Hem evdekilerin ve hem de vadililerin bariz düşmanlığı yüzünden, Hope, kızın kendisine sokulmasına bayağı şaşmıştı. Hiçbir şey söylemiyor, Babette'in konuşmasını bekliyordu. Nihayet kız usulca, "Ben de resim yaparım, Ma-

dam,, dedi. "Fakat sizinki gibi manzara değil. Ben daha ziyade model çizerim. Elbise modelleri.. Küçükken Paris'teki mekteplerden birine gitmeyi çok istedim. Durmadan da hayal kurar, günün birinde pek meşhur bir terzi olacağımı düşünürdüm. Fakat sonra annem öldü, babam da yapayalnız kaldı. Ben de tabii Paris'e gidemedim. Şimdi sadece oyalanmak için resim yapıyorum.,,

Hope, " Kıza bana yaklaşmamasını söylememişler,, diye düşünüyordu. "Telâşlanıp onu da kaçırmıyayım,, Sâkin bir tavır takınmağa çalışarak hafifçe gülümsedi. "Modellerini bana gösterebilirsin. Belki Bordo'daki terzime bunlardan birini yaptırırım.,,

Genç kızın gözleri bir an sevinçle parladı. Sonra da içini çekerek, "Bir ara Alain de öyle söylemişti,, dedi. "Fakat sonradan terzinin çok para istediğini öğrendik. Siz her halde meşhur terzilerin defilelerine gidiyorsunuz, Madam? Marie teyzem bana, sizin elbiselerinizden sık sık bahsedir. Harikulâde tuvaletleriniz varmış.,,

Hope, Babette'e annesinin kendisini götürdüğü defilelerde gördüğü elbiseleri tarif etmeğe, mankenleri anlatmağa başladı. Babette'in Marie'nin akrabası olduğunu ilk defa o gün öğreniyordu. Kendi kendine; "Alain kızı hakikaten seviyorsa,, dedi. "İşler iyice karışacak. Babası onun hizmetçinin yeğeniyle evlenmesine katıyen müsaade etmez,, Yavaş yavaş sözü genç adama getirdi.

Madamın alâkası Babette'in çok hoşuna gitmişti. Samimiyetle: "Alain'le çoktanberi sevişiyoruz,, diye itiraf etti. "Kendisini hemen her gün görürdüm. Fakat bir aydır bize uğradığı bile yok. Belki de başka birine âşık oldu.,, İçini çekti. "Zaten babam da benim çiftçilerden biriyle evlenmemi istiyor. Eğer Alain yine eskisi gibi her gün gelseydi, ben de evlenmemek için bir bahane üydürmek zorunda kalacaktım.,,

— Peki, hiç Alain'le evlenmeyi düşünmedin mi?

Babette, hayretle ona baktı: "L'Abris ailesine mensup biriyle nasıl evlenebilirim? Bu imkânsız bir şey!,,

Kız, bu konuşmadan sonra iki kere daha gelip Hope'ı gördü. Genç kadın, onu âdeta heyecanla bekliyor, Babette uzaktan gözükmür gözükmür rahat bir nefes alıyordu. Bir kere Hope'un kendi yaşında bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Sonra kızıdan vadidekilerin kendisine birdenbire düşman olmalarının sebebini öğrenmeyi de istiyordu. Arkadaşlıkları ilerledikçe Babette de ona açılacak ve muhakkak ki bu meselelerin içyüzünü de anlatacaktı.

Fakat günün birinde Babette gelmekten vazgeçti.

Hope kendi kendine, “Ne yaptım ki?,” diye soruyordu. “Ne yaptım? Ne yaptım?,”

Şaşkınlığı yavaş yavaş müthiş bir çekingenlik halini almağa başlamıştı. Artık sinirleri de iyice bozulmuştu genç kadının. Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini de bilmiyordu. Nihayet dayanamıyarak Doktor Hugot’ya gitti.

Adama vaziyeti anlattıktan sonra, “Son zamanlarda artık Paul’la da konuşamaz oldum,” dedi. “Alain de beni dinlemiyor.,,

Doktor ona cevap vereceği yerde, tansiyonunu ölçmeğe başladı. Sonra da “Madam,” diye mırıldandı. “Size tâ başında Paul için üzülmemenizi söylemiştim. O gitgide düzeliyor. Fakat diğer taraftan siz.. Müthiş bir sinir buhranı geçirmek üzeresiniz. Beni görmeğe geldiğinize de memnun oldum. Yoksa ben şatoya uğramak mecburiyetinde kalacaktım. L’Abris’lerin hepsi de halinizden endişe ediyor.,,

— Sebep?

— Sebep meydanda değil mi?

— Belki.. Fakat hem şatodakilerin, hem de vadidekilerin bu âni düşmanlığı...

Doktor hemencecik onun sözünü kesti, “Ben de bunu anlamağa çalışıyordum, Madam. İnsanın sinirleri bozulunca her şeyi de gözünde büyültmeğe başlar.,,

— Yani böyle bir şey yok da ben hayal mi görüyorum..

— Öyle bir şey söylemedim. Fakat vücut yorulur, sinirler de zayıflarsa, o zaman insanın kafası da iyice çalışmaz ve en ehemmiyetsiz şeylerin bile üstünde durur. Yani “habbeyi kubbe,, yapar. Sizin açık havaya ihtiyacınız var. Bence nehirde balık avlamanız iyi olur.,, Hope’a bir şişe uzattı. “Yatmazdan evvel bundan birkaç damla için. Hem sinirlerinize iyi gelir, hem de rahatça uyumanızı temin eder.,,

Balık avlama meselesi nedense Hope’un da hoşuna gitmişti. Sonradan, çok sonradan düşündüğü zaman, şatodakilerin hepsinin o mahut gün nereye gittiğini gayet iyi bildiklerini de hatırladı.

Mintakadaki nehrin, Fransa'nın en tanınmış balıkçıları-
nı cezbetmesine rağmen, l'Abris ailesi bu sporla hiç meşgul
olmazdı.

Hope'un balığa çıkma arzusunu müsamahakâr tebes-
sûmlerle karşıladıktan sonra, genç kadının yanına Gerard'ı
vermeyi kararlaştırdılar. Hattâ bu konuşmaya Paul bile
katıldı.

Ertesi sabah, yola çıkmadan evvel kont, yaşlı kâhyaya,
"Madamı Rüzgârlı Köşe'ye götür,, diye emretti. "Sakin baş-
ka yerde avlanmasın. Rüzgârlı Köşe, hakikaten emin bir
yerdir. Bir kere cereyan azdır. Sonra geçenlerde tanıdıklar-
dan biri bu sene orada balıkların pek bol olduğunu söyledi.,,

Gerard, jeepi hızla sürerken, Hope da etrafına bakını-
yordu. O kadar çok yokuş inip çıkmış, sağa sola o kadar
çok sapmışlardı ki genç kadın, artık nerede olduklarını bil-
miyordu. "İyi ki yalnız değilim,, diye düşünmekteydi. "Yok-
sa muhakkak kaybolurdum.,,

Nihayet, dimdik iki kayanın arasındaki ince yoldan
nehrin kıyısına indiler.

— İşte "Rüzgârlı Köşe,, madam.

Nehir burada genişliyor ve oldukça durgun, küçük bir
göl halini alıyordu. Kıyıda çakıllar vardı. Öğle vakti olma-
sına rağmen burası, arkada dimdik yükselen sarp kayalar
yüzünden iyice loştu.

Gerarda kutudan yem alarak, dikkatle oltanın ucuna
taktı, "Bu işi iyi bilir misiniz, Madam?,,

Hope mütereddit bir tavırla, "Şimdi anlarsın, Gerard,,
dedi. Yaşlı adam, oltayı Hope'a uzatarak, genç kadının bu-
nu suya atışını seyretti. Sonra da başını sallayarak, "İyi,,
diye mırıldandı. "Yalnız acele edip, balıkları kaçırmayın.
Ben bir saat sonra gelirim. Tutacağınız balıkları memnu-
niyetle taşıyacağım tabii.,,

— Gidiyor musunuz?

— Rüzgârlı Köşe'de sadece bir tek kişi balık avlayabi-
lir, Madam. Aksi takdirde ben de bugün oltamı getirir ve
iş de asardım. Hoş, yapılacak bir sürü şey var!,,

— Mösyö Gerard, sana bir şey sormak istiyorum..

Yaşlı adam ağır ağır geri döndü. Genç kadının anlata-
caklarını dinlemek istemediği de o kadar belliydi ki.. Hope,
"Neden herkes bana düşman?,, dedi. Sonra da telâşla ilâve

etti, “Tabii şatodakileri kasdetmiyorum.,, Gerard’ın gözlerindeki ifadeden bunu söylemesine lüzum olmadığını da anlamıştı. Buna rağmen tekrarladı. “Şatodakileri kasdetmiyorum. Fakat vadililer.,,

Gerarda sigarasını ağır ağır yaktı. Sonra da, “Bunun sebebi asılsız bir dedikodu, Madam., diye mırıldandı. “Bu dedikodunun nasıl çıktığını bilmiyorum. Fakat herkese asılsız oluşunu anlatmağa çalıştım. Ama dedikodunun doğru olmasından korktukları için bana aldırmadılar bile.,,

Hope’un kalbi çarpmağa başlamıştı, “Bu dedikodu neymiş? Bana anlatır mısın, Gerard?.,

Yaşlı adamın bir hayli sıkıldığı belliydi. Uzun uzun düşündükten sonra, “Bu dedikodu sağlam bir kaynaktan çıkmış., dedi. “Madam, şatoya binlerce dolar sarfetmekten vazgeçmiş. Mösyö Paul’u da ikna etmiş tabii.. Kont hazretleri ölür ölmez, şato ve bütün arazi satılacakmış. L’Abris ailesi sizi caydırmağa çalışmış fakat muvaffak da olamamışlar.,,

Hope’un hiddetten yüzü bembeyaz kesilmişti. Bu haince dedikodunun şatodan çıktığını anlamıştı genç kadın. “Bunların hepsi de yalan, Mösyö Gerard., diye cevap verdi. “Pek yakında şatoda tamirat başlayacak. O zaman doğru söyleyip söylemediğimi anlarsınız.,,

Gerard’ın yüzünün ifadesi değişmedi. Onun da Hope’a pek fazla inanmadığı anlaşılıyordu. “Buna çok memnun oldum, Madam. Hikâyenin daha devamı da var. Siz, Mösyö Paul gelsin gelmesin, vadiden ayrılacak ve bir daha da buraya dönmiyecekmişsiniz.,,

Sonra dönerek, çabucak genç kadının yanından uzaklaştı. Hope, hiç kımıldamadan duruyor ve onun arkasından bakıyordu. Gerard’ın kendisine tam mânasiyle inanmamış olmasına rağmen, adama yine de minnettardı. Onun sözlerinden şatodan bir iki gün ayrılmakla vadidekilerin itimadını büsbütün kaybedeceğini anlamıştı.

— Bu yalanı kim uydurmuş olabilir? diye düşündü. “Eline ne geçecek?.,

O kadar dalmıştı ki oltanın kenarda bir yere takılmış olduğunu neden sonra farkettil. Yandaki kaya, gölün üzerine doğru granitten bir raf gibi uzanmaktaydı. Genç kadın da bunun altına diz çökerek suya doğru eğildi ve oltayı çekirtirmeğe başladı.

Hayatını da bu kurtardı zaten..

Birdenbire gök gürültüsünü andıran müthiş bir ses duyuldu. Hope olduğu yerde donmuş gibi kalmıştı.

Evvelâ iri kayalar suya doğru yuvarlandı. Bunları taşlar ve topraklar takip etti. Nehir iyice köpürmeğe başlamıştı artık. Gürültü sona ermiyor, sarp granitlerde aksı sedalar yaparak devam edip gidiyordu.

Granit rafın altında yatan Hope'a hiçbir şey olmamıştı.

Bu korkunç manzara ve şiddetli gürültü, genç kadını iyice sersemletmişti. Birtakım sesler duymasına rağmen bir türlü cevap veremiyordu. Sonra birdenbire yukarıdan yuvarlanmış olan kayaların, kendisini oraya diri diri gömmüş olduğunu farkederek acı acı haykırmaya başladı.

Onu iki kişi bu karanlık mezardan kurtardı: Gerard ve Adrian Bollan. Yaşlı kâhyanın çehresi korku ve dehşetten iyice sararmıştı. Sanki Hope'a bir şey olmadığına bir türlü inanamıyormuş gibi genç kadına dokunup duruyordu. Koyu renkli elbiseleri yırtılmış ve kirlenmiş olan Adrian ise biraz daha sâkindi. Arka cebinden yassı bir şişe çıkararak Hope'a konyak içirdi. Gerard başını sallıyor, durmadan da: "Yarabbi!,, diyordu. "Yarabbi! Bir mucize bu! Bir mucize!,,

Adrian da şişeyi başına dikerek, oldukça neşeli bir tavırla, "Allah benim gibi serserilerle, Hope gibi masumları korur,, diye cevap verdi. "Bir daha kiliseye gittiğin zaman her ikimiz için de mum dik. Yalnız ben şimdi şunu öğrenmek istiyorum. Bu mıntakada sık sık heyelân olur mu?,,

— Hayır, Mösyö. Daha pek küçük yaşta bize dikkatli olmasını öğretirler.

Hope'la Adrian'ın yüzündeki ifadeden onların ne demek istediğini anlamadıklarını farketmişti. "Yani,, dedi. "Ufak bir çakılın kayması, bazan bir heyelâna sebep olabilir. Meselâ bu çakıl, sadece bir kökün tuttuğu büyükçe bir taş çarpar. Taş yuvarlanıp bir kayayı iter. Nehrin kıyısındaki bazı yerlerde son derece dikkatli hareket etmek lâzımdır. Ben küçükken iki Alman öğretmen, böyle bir heyelân neticesinde ölmüşlerdi. Mamafih son senelerde artık böyle bir şey olmuyordu. Tabii arada sırada bir iki kaya parçası yuvarlanır.. Zaten balıkçıların çoğu, "Rüzgârlı Köşe,, ye gelmekten hiç hoşlanmazlar.,,

Adrian bir ağaca dayanarak başını kaldırdı, "Tam yukarıda ne var?,,

— Şato, Mösyö. Biz şimdi, şatonun kuzey doğusundaki tenis kortlarının tam altındayız.

Hope, yardıma muhtaç olmadan yürüyebileceğini anlamıştı. Adrian'ı da jeep'e alarak, adamı kiraladığı arabayı bıraktığı yere kadar götürdüler. O da bu arada şatoya gelişinin sebebini anlattı. "Bir arkadaşım beni Norveç'e davet etti,, dedi. "Fakat Fransız polisinin benim Avrupa'da olduğumu öğrenip başıma dert açmasından çekindim. Zira Blanchard'dan her şey umulur. Onun için evvelâ buraya uğrayıp vaziyeti anlamağa karar verdim. Sonra kızımın ne âlemde olduğunu öğrenmeyi de istiyordum.,,

Hope, üvey babasının elini minnetle sıktı. "Benim Rüzgârlı Köşe'de olduğumu nerden öğrendin?,,

— Tabii evvelâ şatoya uğradım. Madelaine kalmam hususunda ısrar etti. Sonra da senin nerede olduğunu anlattı.

Hafifçe güldü: "l'Abris'ler bana, buranın yolunu da tarif ettiler. Ben kızımı, sâkin sâkin balık tutarken bulacağımı sanıyordum. Onun yerine koskoca kayaların üzerine devrilisini seyrettim.,, Konyak şişesini tekrar başına dikti.

Gevard şaşkın şakın, "Fakat ben sizi yukarıda, tepede gördüm, Mösyö,, dedi. "Nehre inen yolun hemen hemen yüz metre yukarısındaydınız.,,

Adrian birdenbire ciddileşiverdi, "Tabii.. Kayaların yuvarlanmağa başladığını duyunca, hemen kendime saklanacak bir yer aradım.,,

Felâket haberi şatoya çoktan ulaşmıştı. Hope'la yanındakiler, avluya girdikleri zaman, Paul'un da karısını aramak üzere adam toplamakta olduğunu gördüler.

Paul'un yüzü sapsarıydı. Bir an hiç kımıldamadan, uzun uzun Hope'a baktı. Ondan sonra da hafif bir iniltiyle ileriye doğru atılarak karısını kucağına aldı ve merdivenlerden çıkardı.

Paul'ün kollarındayken Hope, genç adamın sevgisinin kendisini görünmeyen, sıcacık bir örtü gibi sardığını hissediyordu. O anda her şeyin düzeleceğine, o üç hafta süren mesut balayına tekrar dönebileceklerin inanmak, o kadar

kolaydı ki.. Genç kadın, “Beni sevdiğini hatırlaması için ölüm tehlikesi atlatmam lâzım galiba,, diye düşündü. Sonra da memnun memnun içini çekti.

Fakat bu saadet pek kısa sürdü. Paul, onu Marie'ye teslim ettikten sonra odadan çıkıp gitti.

Mamafih o akşam yemekte l'Abris'ler onunla eski günleri hatırlatan bir samimiyetle meşgul oldular.

İlk hareket Alain'in'den geldi. Genç adam, masada ona yaklaşarak, diğerlerine meydan okurmuş gibi bir tavırla ya-nağından öptü, “Aramıza hoş geldin, Hope. Doğrusu bugün ödümüzü patlattın.,,

Madelaine de, “Paul'un seni göz önünden ayırmaması daha iyi olur,, diye ilâve etti. “Çok korktuk, fakat sanki hiçbir şey olmuş gibi hareket etmek için de elimizden geleni yaptık.,,

Kont, şarabından bir yudum aldı, “Hope, yavrum, müt-hiş bir ölümden kurtulduğuna çok sevindik tabii. Fakat bu meseleyi izam etmenin de hiç lüzumu yok. Hâdiseyi düşünö düşünö gözünde büsbütün büyütürsün sonra. Bunu da tabi-atin mahut cilvelerinden addetmek daha doğru olur. Neyse, artık bu mevzuu burada kapalım.,, Karısına döndü, “Rene, seni Brezilya Sefaretinin balosunda görmüş, sevgilim. Harikulâde güzelmışsin.,,

Madelaine sâkin bir tavırla, “Bir ahababım da senin ku-lüpte her akşam oynadığını müjdeledi,, diye cevap verdi.

Alain neşeyle güldü, “Ne mükemmel aile. Herkes bir tarafta geziyor ve birbirine de rastlamamağa çalışıyor.,,

— Canınızı sıkamak istemem. Fakat bu neşeli konuşma-nızı kesmek ve “tabiatın mahut cilvelerinden,, söz açmak zorundayım.

Adrian akşam üzerindenberi içmekteydi. Gözleri iyice kızarmıştı. Dili de hafifçe dolaşıyordu.

Kont kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Peki hangisinden bah-setmemizi arzu edersiniz? Zelzeleden mi? Yoksa sellerden mi?,,

— Heyelân bahsini tercih ediyorum. Benim bu hususta bir hayli tecrübem vardır. Bugünkü hâdisi beni biraz dü-şündürdü. Anladığıma göre, buraya bir iki haftadır hiç yağ-mur yağmamış. Her halde taşların kendi kendilerine hareket

etmediklerini biliyorsunuz. Ekseri kayaların muvazenesini su bozar.,,

Şimdi masadakilerin hepsi de onu dinliyordu. Hope ise üvey babasının imâsını anlamış ve bu yüzden de bir hayli endişelenmişti.

Adrian, "Bazan da şiddetli bir fırtına buna sebep olur,, diye devam etti. "Tabii işin içine insan karıştı mı, o zaman mesele de tamamiyle değişir.,,

Madelaine itiraz etti, "Rüzgârlı Köşe'ye bakan sarp kayaları siz de gördünüz, Mösyö Bollan. Bir insanın oraya tırmanması imkânsız!,,

Adam, "Evet,, dedi. "Oraya tırmanmak imkânsız. Fakat tepeden atılan bir iki irice taş bu işi görmeğe kâfi. Onun için de sarp kayalara tırmanmanın lüzumu yok.,,

Kont tebessüm etti, "Alkol muhayyilenizi iyi çalıştırıyor galiba, Mösyö Bollan.,,

Adrian kıpkırmızı kesildi, "Öyle mi dersiniz? Son zamanlarda tenis kortlarının bulunduğu tarafa gittiniz mi? Bir kenarda iri iri taşlar var. Bir çocuk bile onları yukarıdan atıp, aşağıdaki kayalara isabet ettirebilir.,,

Paul'un ciddî çehresinde de müstehzi bir ifade belirmişti. "O halde şatodan birinin bu hâdiseye bilhassa sebebiyet verdiğine inanıyorsun, Adrian.,,

— Benim neye inandığım veya neye inanmadığım o kadar mühim değil, Paul. Heyelâna buradan isteyerek veya kazara atılan bir taşın sebebiyet vermiş olması da pekâlâ mümkün.,, İçkisini bir nefeste bitirerek ayağa kalktı. "Özür dilerim. Fakat artık gidip yatmak istiyorum.,,

Kont onu kapıda durdurdu: "Barî size bir şey söyleyeyim de içiniz rahat etsin, Mösyö Bollan. Bizim köylü çocuklar taş atmaktan çok hoşlanırlar. Sonra kullandıkları kestirme yolu da hemen kortların yanından geçer.. İyi geceler.,,

Hope, daha sonra odasında Adrian'ın sözlerinin uyardığı şüpheleri unutmak için Paul'un şefkatini ve şatonun birdenbire değişiveren havasını düşünmeğe çalıştı. Evet, belki l'Abris'ler onunla yine eskisi gibi samimî olacaklardı. Her şey düzelecekti.

Fakat iki gün sonra cereyan eden bir hâdisе, Hope'a vaziyetin ne kadar ümitsiz olduğunu bir kere daha hatırlattı. Genç kadının kendi kendisini aldatması da imkânsızdı artık.

O gün şatoda bir bayram havası vardı. Alain'in Costa Brava'ya gitmekten olan Parisli arkadaşları şatoya uğramış, Kontla Madelaine'in ısrarı üzerine geceyi orada geçirmeğe karar vermişlerdi. Paul hariç, bu neşeli misafirler hemen hemen herkesin hoşuna gitmişti.

Alain arkadaşlarını eğlendirmeye çalışıyor, her odadan bir kahkaha sesi aksediyordu.

Hope kederli kederli, "Keşke şato her zaman böyle olsa,, diye düşünmekteydi. "Fakat bu kabil değil ki.,,

Paul'un mağmum ve durgun hali de genç kadını üzmekteydi. Kocasını misafirlere neden yaklaşmıyordu? Nesi vardı?

Hope bir ara Alain ve iki arkadaşıyla tenis de oynadı. Yüzüne bayağı renk gelmiş, gözleri parlamaya başlamıştı. O anda geçirdiği sıkıntılı günleri, üzüntülerini de unutmuş gibiydi. Elbisesini değiştirmek için şatoya dönerken, kendi kendine de bir şarkı mırıldanmaktaydı. Merdivenlerden çabucak çıktı, koridordan seker gibi ilerledi ve tam odasının kapısına yaklaşırken, yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde kala kaldı. Odasında biri acı acı feryat ediyordu. Hizmetçi Marie'ydi bu.

Genç kadın bir atılıştaki kapıyı açtı ve sonra da eşikte durakladı. Marie, elini ağzına götürmüş, dehşetle yerde yatan kediye bakıyordu.

Aşçının kedisi Max'dı bu. Simsiyah, uzun tüylü, küçücük bir hayvancağızdı. Şimdi yerde, Hope'un yatağının yanında ıstırapla iniyor, ağzından köpükler geliyordu. Genç kadınla hizmetçi şaşkın şaşkın ona bakarlarken, kedinin küçücük vücudu bir iki defa titredi. Hayvan acı acı bağırdı. Sonra da susuverdi. Ölmüştü.

Hope, evvelâ ne olduğunu anlayamadı. Bir kediye, bir de hayvanın hemen yanındaki küçük lekeye bakıyor, düşünmeye çalışıyordu. Sonra birdenbire vaziyeti kavrayıverdi.

Komotun üstündeki şişe devrilmiş ve ilâcın bir kısmı

yere dökülmüştü. Bu yapışkan mayiın kokusu Max'ın hoşuna gitmiş ve hayvancağız ilâcı yalamağa kalkışmıştı.

Zavallı Max, oburluğuna kurban gitmişti anlaşılan..

— Zehirlenmiş o.

Hope scsinin titremesine bayağı şaştı. “Evet, zehirlenmiş. Onu Mösyöye gösterelim.,,

Marie hâlâ korkuyla kediye bakıyordu. Fakat Hope'un sözlerini duyar duymaz, yerinden ok gibi fırlayarak Max'ın yanına diz çöktü. Sanki suçüstü yakalanmış gibi bir tavırla kediye önlüğüne sarıverdi.

— Madam yanılıyor. Max zehirlenmiş değil. Zavalıcık hastaydı zaten. Zaman zaman böyle nöbeti tutardı. Herkes onun fazla yaşamıyacağını da biliyordu. Karnında bir/şey vardı, Madam. İsterseniz başkalarına da sorun.

Kucağında ölü kedi, çabucak odadan çıktı.

Hope acı acı, “Evet,, diye düşündü. “Kime sorarsam sorayım, bana bundan sonra Max'ın daima hasta olduğunu söyleyecekler. Hattâ, “Daha yavruyken hastalanmıştı zavallı,, diyecekler.,,

Marie'nin bu beklenmedik yalanı hattâ ihaneti Hope'u çok sarsmıştı. Sonra kendi kendisine acımdan vazgeçerek vaziyeti tahlile çalıştı.

Kedi, Hugot'nun verdiği ilâcı yaladığı için ölmüştü. Hem de çabucak. Hope, “Fakat bana hiçbir şey olmadı,, diye düşündü. Genç kadın, Doktorun sözünü dinlemiş, her akşam ilâçtan biraz içmişti. Artık şışeyi yarılammıştı bile..

Kendi kendine, “O halde üç ihtimal var,, dedi. “İlâç, hayvanlara yaramıyor veya bir gecede terkibi değişti.,, Tabii Hope'un kanını donduran asıl üçüncü ihtimaldi, “Veya ilâca biri zehir karıştırdı.,,

Genç kadının kafası altüst olmuştu. Buna rağmen harekete geçmeden evvel şüphelerinde yanılıp yanılmadığını öğrenmesi lâzım geldiğini biliyordu.

İlâcı tahlil ettirmekten başka çare yoktu. Hope, “Bunu ancak Doktor Hugot yapabilir,, diye düşündü. “Tabii belki onun da bu işte parmağı var. Ama başkasını da tanımıyorum. Elimde delil olmadıkça hiçbir şey ispat edemem.. Peki, ilâcı tahlil ettirirsem ne olacak?,, İçini çekti, “Hiç olmazsa

o zaman Paul, birinin beni öldürmeğe çalıştığına inanır ve yardıma da çalışır.,,

Hugot, ilâcı lâboratuarında tahlil ederken, Hope da muayene odasında bekledi. Hâdiseyi adama olduğu gibi, hiç süslemeden anlatmış, Hugot ise onu sessiz sedasız, fakat gitgide artan bir endişeyle dinlemişti.

Fakat tekrar genç kadının yanına döndüğü zaman yüzü tamamiyle ifadesizdi. "Madam,, dedi. "Bu ilâçta hiçbir şey yok., Hope, inatla, "Fakat kedi ıstırapla kıvrana kıvrana öldü,, diye cevap verdi.

— Olabilir. Fakat kedinin bu ilâçtan zehirlendiğini sanmıyorum. Gözlüklerinin üzerinden dikkatle genç kadına baktı. "Belki küstahlık ediyorum, Madam. Fakat kedinin hakikaten öldüğünden emin misiniz? Onu muayene ettiniz mi? Kalbini dinlediniz mi?,,

— Buna lüzum yoktu. Kedinin öldüğü belliydi.

Fakat Hope tereddüde kapılmağa başlamıştı.

Bunu farkedenden Doktor, müşfik bir tavırla: "Nehirde başınıza gelenlerden sonra sinirleriniz iyice bozulmuş,, dedi. "Eğer on güne kadar halinizde bir salâh görmezsem bir sinir doktoruna gitmenizi tavsiye edeceğim.,, Pencereye doğru yürüdü. "İşte Paul da arabayla geldi. Demin şatoya telefon ettim ve onu buraya çağırdım.,,

Hope fena halde kızmıştı. Doktorlar, hastalarının sırlarını saklamakla mükellef değiller miydi? Genç kadın, kedi hâdisesini, Paul'a münasip bir zamanda anlatmağı düşünmüştü. Bu da artık kâbil değildi işte... Belki de doktor bu yüzden hemen Paul'u çağırmıştı. Hope, "Eğer öyleyse,, diye düşündü. "Düşmanlarımdan biri de Hugot...,,

Paul, onu doğrudan doğruya şatoya götüreceği yerde nehre giden yola saptı. Bir müddet hiç konuşmadan sessiz sedasız ilerlediler. Sonra genç adam, nehrin kıyısında otomobili durdurarak, Hope'a döndü. "Hugot sinirlerinin iyice bozulduğunu söyledi, küçüğüm... Hattâ bir kriz geçir-menden de korkuyor.,,

Hope, "Belki Hugot haklı,, dedi. "Fakat bir bakıma

ben de haklı olabilirim.. Evvelâ o enteresan heyelan.. Sonra ilâcımdan içip kıvrana kıvrana ölen kedi..,

Paul başını arkaya yaslayarak gözlerini kapadı. "Adrian'ın bütün iddialarına râmen yağmur yağmadığı zaman da heyelân olur. Hâ aklıma gelmişken söyliyeyim... Bu gün ovde ufak bir münakaşa oldu. Üvey baban da sinirlenip şatodan ayrıldı.. Kediye gelince.. O iyileşti bile..,

Adrian'ın şatodan birdenbire ayrılmış olması, Hope'u fena halde üzdü. Demek artık, l'Abris'lerin arasında tek başına kalmıştı.

Paul, "Galiba senin sinirlerin benim yüzümden bozuldu,, diye devam etti. "Dorothy feci bir şekilde öldü. Şimdi sen de hayatının tehlikede olduğuna inanıyorsun.. Psikolojik bir şey bu,, Hope'a çatmıyordu. Bilâkis sesi gayet müşfik, tavırları da son derece müsamahakârdı. "Zaten derdim başımdan aşkın, küçüğüm. Allah aşkına bir de sen çıkma.. Neyse, her şey yakında sona erecek..,

Tabii yine her zamanki gibi ne demek istediğini de izah etmedi

Fakat yorgun ve bitkin halinden, müthiş bir mücadelede girişmiş olduğu anlaşılıyordu. Hope, usulca, "Ben yardım edemez miyim?,, diye sordu.

Paul gözlerini açarak bir an dikkatle karısının yüzüne baktı. Sonra da lâkayt bir tavırla, "Sen Hugot'un sözlerini dinle, kafi,, dedi. "İstirahat et.. Hiçbir şeye de üzülme..,

Alain'in arkadaşları İspanya'ya doğru yola çıkmış, şato da yine o eski sessizliğine bürünmüştü. Artık neşeli haykırışmalar, şen kahkahalar duyulmuyordu. Fakat galiba misafirlerin yine de bir faydası dokunmuş, l'Abris'ler Hope'u adam yerine koymamaktan vazgeçmişlerdi.

Genç kadını endişeyle karşılayıp, Paul'un anlattıklarını dikkatle dinlediler. Madelaine, Hope'un hemen yatması hususunda ısrar etti. Hattâ Marie onu yatırıncaya kadar da başında bekledi.

Alain, yengesinin baş ucuna oturarak neşeli hikâyeler ve şakalarla onu oyalamağa çalıştı. Gözlerinde Hope'un kalbini ısıtan, ona endişelerini unutturan mahcup bir sevgi de vardı.

Kont ise gelinini akşam yemeğinden sonra ziyaret etti. Tekerekli sandalyesini karyolaya yaklaştırarak, kibar bir tavırla Hope'un elini öptü. "Bu gece her zamankinden de güzelsin, yavrum., Tatlı tatlı da tebessüm ediyordu. Sonra birdenbire ciddileşerek, "Fakat halin beni biraz üzüyor,, dedi.

— Üzülecek bir şey yok ki. Sıhhatim yerinde.. Hattâ yarın sabah kalkıp biraz tenis oynamak niyetindeyim. Kendimi gayet iyi hissediyorum.

Kont kaşlarını çattı. "Bu vaziyetlerde öyle olur.,,

Hope, Kont'un şaka ettiğini belirtecek, o şirin, muzip tebessümü bekliyordu. Fakat yaşlı adam gülmedi. Hâlâ ciddî nazarlarla genç kadını süzmekteydi. Nihayet Hope dayanamıyarak, "Hangi vaziyetlerde?,, diye sordu.

— Hugot'un anlattığına göre, bazan sinirleri çok bozulan bir insan kendisini gayet iyi, gayet sıhhatli de hissedermiş..., Başını salladı, "Seninle açık konuşalım, yavrum. Hugot alelâde vakalardan iyi anlar.. Lumbaga, boğaz ağrısı, yanık.. Fakat Hugot kendisi de bazı sahalarda fazla bilgisi olmadığını itirafdan da kaçınmaz. Bizim arzumuz üzerine, Bordo'ya Doktor Vasselet'e telefon etti.,,

Hope'un ağzı birdenbire kuruyuvermişti. "Ve...?,,

— Tabii, Doktor Vasselet, seni görmedikçe katî bir şey söyleyemez. Fakat Hugot'un anlattıkları kendisini bir hayli endişelendirmiş. Kapıya baktı. "Bütün bunları sana, Paul'un izah etmesi lâzımdı. Fakat Madelaine vaziyeti kendisine daha sonra anlatmamızın doğru olacağını düşündü.,,

Eğilerek, şefkatle genç kadının yanağını okşadı. "Dinlenmene bak.. Gençsin.. Muhakkak iyileşirsin, Hugot her gün seni görmeğe gelecek.. Doktor Vasselet de pazar'a burada olacak.. Seni iyice muayene etmesi lâzım tabii. Maa-fafih söylediğine göre çabucak iyileşir missin.,,

Hope korkuyla, "Ya iyileşmezsem?,, diye sordu.

Kont sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. "Vasselet hastaların evlerinde tedavi edilmelerine taraftar değil. Böyle hallerde insanın sinirleri daha da çok bozulurmuş.. Eğer bir hafta içerisinde vaziyetin düzelmezse, o zaman Vasselet seni kendi kliniğine yatıracak. Orada tedavi daha kolay tabii.,,

Hope, müthiş bir paniğe kapıldığını belli etmemeğe çalışıyordu. Aksi takdirde Kont, onun hakikati bütün a-

çıklığıyla gördüğünü anlıyacaktı. Sanki Kont'un bu alâkasından çok memnun olmuş gibi, minnettar bir tavırla başını salladı. Yaşlı adam hiçbir şeyden şüphelenmemiştir. Onu yatağından öptükten sonra odadan çıktı.

Hope'un bütün arzusu şatodan kaçmaktır artık. Kapı Kont'un arkasından kapanır kapanmaz, o da yataktan fırladı...

Fakat kendini toplaması ve vaziyeti iyice gözden geçirmesi lâzımgeldiğini de biliyordu. Yatağın kenarına iliserek, "Bakalım buradan kaçmama müsaade edecekler mi?," diye düşündü. "Buna göz yumacaklar mı?,"

Kendi sualine yine kendisi cevaplandırdı tabii. "Hayır. Beni ya öldürecekler ya da tımarhaneye kapatacaklar.. Onun için de gayelerine erişinceye kadar beni ellerinden kaçırmamağa çalışacaklar.. Evet, ya bir kazaya kurban gideceğim.. Ya da tımarhanede çürüyeceğim...,"

— "Peki içlerinden biri bana yardım edemez mi?"

Paul'un ona bir faydası yoktu. Dorothy Waring'in ölümünü saran esrar, genç adamın gözlerini kör etmişti, âdetâ. Onun için de sevdiklerinin aynı tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bir türlü kabul edemiyordu. Bu yüzden daima bir izah tarzı da bulmaktaydı. .

Hope bunu biliyor, fakat Paul'a yine de itimad ediyordu. Fakat diğerleri.. Diğerlerine gelince, hepsi de Hope'un can düşmanıydılar.. Çok sevdiği Kont, hayran olduğu Madelaine, neşeli şirin Alain.. Hattâ Gerard, Hugot ve hizmetçiler...

Genç kadın bir ağın içine düşmüştü, kurtulması hemen hemen imkânsız gibiydi.. Üstelik fazla vakti de yoktu.

Birdenbire, "Bana Adrian yardım edebilir,, diye düşündü. "Herhalde elinden geleni yapar.. Ona haber gönderebilsem.. Tabii buna da mâni olmağa çalışırlar. Fakat elbet bir yolunu bulurum.,, Rahip Victor'un da faydası dokunabilir.. Tabii eğer o da bu korkunç plâna dahil değilse...,"

Birdenbire ağlamaya başladı. "Yarabbi! Neden? Neden? Neden? Neden beni öldürmek istiyorlar?,"

Bu sualin. cevabını bulduğu takdirde, yılanların kurduğu bu tuzaktan kurtulması ihtimali de vardı..

Aklına Edwina'nın kokteyl partilerinden biri geldi. Orada tanıştığı meşhur bir avukat kendisine insanların üç

sebepe dolayısıyla cinayet işlediklerini anlatmıştı: Para... Kin.. Aşk..

Fakat bu meseleye bunların hiçbiri de uymuyordu. Öldüğü takdirde parası Paul'a kalacaktı tabii.. O halde? O halde.. Paul'un bilmeden yardım ettiği, işlerini kolaylaştırdığı biri, sebepsiz yere Hope'u öldürmeğe hazırlanıyordu..

— 16 —

Hope, şatoda hapişti artık... Tabii etrafındakiler bunu kendisine belli etmemeğe çalışıyorlardı. Genç kadın da sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmaktan başka çare bulamamıştı. Ne olursa olsun, l'Abris'lerin şüphelerini uyandırmamalı, onlara belli etmeden kurtuluş çareleri aramalıydı. İşte bu yüzden de hasta olduğuna kendisi de inanmış gibi hareket ediyor, Doktor Hugot ve l'Abris'ler ne derlerse onu itirazsız yapıyordu.

Doktor Hugot onu tekrar görmeğe geldi tabii... Hope'u ortadan kaldırmak için emîn bir usul buluncaya kadar veya onu Vasselet Kliniğine kapatıncaya kadar bu komediye devam edecekleri anlaşılıyordu. Adam, genç kadını yüzünde ciddî bir ifadeyle güya muayene ederken, Madelaine de, sanki Hope'un sıhhatiyle çok yakından alâkadarmış gibi endişeli bir tavırla yatağın ayak ucunda bekledi.

Hope, az kalsın kendini tutamıyarak, "Kâfi!, diye haykıracaktı. "Kâfi! Bu oyuna son verin artık!... Ne yapacaksınız yapın! Annem'den kalan servetin üzerine oturmak için dalavere çevirdiğinizin farkındayım! Ahlâksızlar...,

Muayenenin sonunda Doktor Hugot, başını ağır ağır sallıyarak, "Bir değişiklik yok,, dedi. "Madam de l'Abris iyileşmek istemiyor galiba?,,

Genç kadın ters bir şey söylememek için dudağını ısrırdı. Madelaine'in güzel çehresinde ise artık anlayamadığı, tahlil edemediği garip bir ifade belirmişti. "Ne yapacağız?,, diye sordu.

— Tedaviye devam edeceğiz, tabii.

— Ya yine iyileşmezse?

— O zaman da kararlaştırdığımız gibi, Vasselet'den yardım istiyeceğiz. O nasıl olsa buraya gelecek. Madamı muayene edip, bize ne düşündüğünü söyler. Neticede benim bu sahada fazla bir tecrübem yok.

Hope birdenbire gülümsedi. “Evet, Kont l'Abris de geçen gün aynı şeyi söylüyordu.,,

Ani bir sessizlik oldu. Doktor Hugot'la Madelaine birbirlerine baktılar. Genç kadının ne demek istediğini, bu sözlerin altında gizli bir mâna olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

Hope ise söylediklerine pişman olmuştu. Vaziyeti idareye çalıştı, “Vasselet hakikaten iyi bir mütehassısmış... Herhalde beni çabucak tedavi eder.,, Doktor Hugot'a tebessüm etti, “Maamafih sizin beni iyileştireceğinizden, Doktor Vasselet'e lüzum kalmıyacağından da eminim.,, İçin için de, “Haydi bakalım.,, diyordu. “Bu sözlerimden ne mâna çıkarırsanız çıkarın.,,

Hugot kıpkırmızı kesilmişti. Madelaine'e bir göz attıktan sonra eğilerek âletlerini toplamağa başladı. Kadın ise, bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Odaya yine derin bir sessizlik çökmüştü. Sıkıntılı, gariplik bir sessizlik...

Nihayet Hope, “Bana ilâç verecek misiniz, Doktor?., diye sordu. “Sinirlerimin yatışması için yeni ilâçlar?.,

Hugot, ağır ağır döndü. “Hayır Madam. Bence size ilâç değil, daha ziyade istirahat lâzım... Dinlenmeli, kendinizi fazla yormamalı ve bilhassa üzölmemeğe çalışmalısınız...,,

Genç kadının yüreği “Hop., etti. Galibâ kendisini öldürmekten vazgeçmişlerdi artık. Onun Vasselet Kliniğine diri diri gömölmesini tercih ediyorlardı. Belki de cinayetin meydana çıkması ihtimali onları korkutmuştu. Halbuki, Hope'u kliniğe kapadıkları takdirde, kimse kendilerinden şüphelenmiyecekti.

Hope, “Neyse..., diye düşündü. “Beni öldürmiyecekler ya! Vasselet gelinceye kadar belki, Adrian'ın yardımıyla buradan kurtulurum.,, Sonra birdenbire bütün vücudu buz gibi kesildi. “Ya kurtulamazsam? Yarabbi! Ya beni tınarhaneye kaparlarsa?., Bütün korkusuna, kalbinin duyduğu

dehşetten âdeta durmak üzere olmasına rağmen, yüzü hâlâ sakindi.

Doktor Hugot tekrarlıyordu, “Kendinizi fazla yormamalısınız, Madam. İyice dinlenmeniz lâzım... Öyle uzun yürüyüşlere, gezintilere çıkmak yok. Hergün bir saat kadar odanızın balkonunda güneşlenirsiniz. Bir de aşağıya inip terasa kadar gider gelirsiniz... Yanınızda daima birinin bulunması da şart...,,

Hope, “Yani bir gardiyan,, diye düşündü.

— Zira, âni bir baygınlık geçirmeniz imkân dahilinde Onun için sizi hiçbir zaman yalnız bırakmamaları lâzım...

Madelaine ağır ağır, “Marie’yle diğer hizmetçiler bu işi nöbetleşe yaparlar,, dedi.

Hugot başını salladı. “İyi olur...,, Sonra Hope’u ciddi bir tavırla selâmlıyarak, kapıya doğru yürüdü. “Geçmiş olsun, Madam. Ben yine gelirim...,,

Madelaine, genç kadını uzun uzun süzdükten sonra, çabucak doktorun peşinden çıktı. Şimdi Hope onların alçak sesle konuşa konuşa koridordan ilerlediklerini duyuyordu.

Hope, çok geçmeden boş yere ümitlenmiş olduğunu anladı. Şatodağiler onu daima bir göz hapsinde tutuyor, hiçbir zaman yalnız bırakmıyorlardı. Adrian’a haber göndermesi imkânsızdı. Adama telefon etmeği düşündü. Fakat, üvey babasının nerede kaldığını bilmiyordu. Üstelik l’Abri’slerin bunu duydukları takdirde şüpheleneceklerini biliyor, tabii bundan da çok korkuyordu.

Marie veya başında sırayla nöbet bekliyen hizmetçilerin de bir faydası yoktu. Kadınlar onunla fazla konuşmak bile istemiyor, sual sorduğu takdirde de kısa cevaplar veriyorlardı. Ümitsizlik ve korku genç kadının kalbini kemirmeğe başlamıştı. Geceleri yatakta, bir sağa, bir sola dönüyor, “Ya kaçamazsam?,, diye çırpınıyordu. “Ya kurtulamazsam?,,

Fakat hapsolunduktan tam dört gün sonra, eline büyük bir fırsat geçti. Doktor Hugot’un tavsiyeleri gereğince güneşlenmek için odasının balkonuna çıkarak, şezlonga uzanmıştı. Nöbet sırası Marie’deydi. Hizmetçi kadın da bir

köşeye bir sandalye koymuş, sessiz sedasız örgüsünü örmeğe başlamıştı.

Hope, "Mösyö Paul nerede, Marie?,, diye sordu.

Kadın evvelâ duymamazlıktan gelerek cevap vermedi.

Hope'la konuşmak istemiyordu tabii. Bunu bilen genç kadın inadına tekrarladi. "Paul nerede, Marie? Cevap ver.,,

Hizmetçi başını kaldırmadan mırıldandı. "Bilmiyorum Madam. Herhalde odasındadır.,,

— Yatıyor mu?

— Bilmiyorum, Madam.

Hope, Marie'ye Paul'u çağırmasını söylemek üzereydi ki birdenbire Babette Pelisse'in bisikletle şatoya doğru gelmekte olduğunu farkederek durakladı. Gözleri parlayıvermişti. "Evet,, diye düşündü. "Belki kız bana yardım eder.. Fakat çok dikkatli davranmam lâzım. Yoksa bir daha elime böyle bir fırsat geçmez.,,

Babette Pelisse, şatonun avlusuna girinceye kadar bekledi. Sonra da ağır ağır ayağa kalktı. Marie hâlâ örgüsüyle meşguldu. Hope, balkondan içeri girerek, gardrobunu açtı, elbiselerini karıştırmaya başladı.

Marie, hemen örgüsünü bir tarafa bırakarak, "Madam,, dedi. "Yoksa giyinecek misiniz? Biliyorsunuz, bu...,

Hope, dostça bir tavırla hizmetçiye tebessüm etti. "Hayır, Marie, hayır... Doktor henüz giyinmeme müsaade etmiyor. Zaten benim de öyle giyinecek, süslenecek halim yok. İçimden saçımı bile taramak gelmiyor..., Dolaptan mavi bir emprime çıkardı. "Babette aşağıda, avluda. Onu görünce kendisine bir elbise vaad etmiş olduğumu hatırladım.. Hem de tâ ne zaman! Bütün bu kargaşalık arasında kıza verdiğim sözü unutmuştum. Çok ayıp oldu, ama ne yaparsın? Haydi, Marie, Babette'i çağırırver..., Marie bir an durakladı. Sonra da sessiz sedasız odadan çıktı. Neticede yeğenine elbise vereceklerdi.

Psikolojik bir kumardı bu ve neticede de Hope kazandı. Babette Pelisse'e elbise vaad etmemişti tabii... Fakat kız bir hayli aç gözlüydü, bu yüzden de genç kadını ele vermedi. Bilâkîs çabucak Hope'un odasına geldi.

— Babette, işte bahsettiğim elbise. Kusura bakma, biraz geç oldu.

Kız, "Rica ederim, Madam,, dedi. "Ne zararı var?...,

Kumaşı okşarmış gibi muayane etmesinden, tatlı tatlı gülümsemesinden, elbiseye bayıldığı belliydi. Fakat, Marie'nin yardımıyla bunu giyerken, iri, çekik gözlerinde de garip bir ifade belirmişti... Bakışlarıyla Hope'a, "Bana bunu vermekteki maksadın nedir?,, diye soruyordu sanki. "Karşılığında ne istiyorsun? Seninle elbise hususunda hiçbir şey konuşmamıştık... Bu yalanı neden uydurdun?,, Sonra başını çevirerek, aynadaki hayaline hayran hayran baktı. Fakat elbise Hope'un tahmin ettiği gibi biraz uzuncaydı.

Marie, "Zararı yok, Babette,, dedi. "Ben bunu sana kısaltıveririm... Dur, elbiseyi çıkarma. Gidip toplu iğne getireyim de eteğin boyunu alalım.,, O zamana kadar Hope'u bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyen hizmetçi kadın, hiçbir şeyden şüphelenmediği için, memnun bir tavırla odadan çıktı.

Genç kadın, Babette'le yalnız kalır kalmaz, çabucak, "Bu elbiseye uygun bir yüzüğüm var,, diye fısıldadı. "Hem de gök yakut. Şimdiye kadar hiç takmadım...,, Mücevher kutusundan yüzüğü çıkarırken, kızın güzel yüzünde de hem memnun, hem hırslı ve hem de endişeli bir ifade belirmişti. Gözlerini mavi pırıltılar saçan gök yakuttan alamıyordu, artık. Hope, yüzüğü ona uzatarak mırıldandı. "Buna karşılık, ben de senden bir şey istiyorum, Babette,,

Yüzüğü âdeta kapacakmış gibi öne doğru atılan kız, birdenbire durakladı.

Hope, "Merak etme,, dedi. "Merak etme. Senden fena veya yapılması güç bir şey istemiyorum. Sadece birine bir haber götüreceksin, işte o kadar.,,

Babette hâlâ kımıldamadan duruyor, fakat gözlerini de yüzükten ayıramıyordu. "Evet. Madam...,,

Hope, "Üvey babam, Mösyö Adrian Bollan birkaç gün önce şatodan ayrıldı,, diye fısıldadı. "Kendisini hiç görmüş müydün?,,

— Hayır, Madam.

— Orta yaşlı. Uzun boylu bir Amerikalı o. Zannedersem, hâlâ vadide bir yerde kalıyor... Buradan gitmediğinden eminim. Onu muhakkak bulmalısın, Babette. Evvelâ, Magnos'daki otele bak. Eğer orada değilse civardaki diğer otellere ve pansiyonlara telefon et. İstedğim öyle güç bir şey değil, Babette.

Kız yüzüğü çabucak alarak, parmağına geçirdi. Sonra da, yan yan Hope'a bakarak, "Değil..., diye mırıldandı. "Değil, Madam... Fakat bu iş, hem zaman ister... Hem de para. Öyle değil mi?,,

Hope, aç gözlü kızın vaziyetten iyice istifade etmek istediğini anlamıştı tabii. Telaşla çekmeyi açarak, para çantasını aldı. Bir taraftan da, "Ya bütün paralarımı almışlarsa, ne olacak?,, diye düşünüyordu. "Kız, bu işi parasız yapmağa razı olmaz!,,

İneyneki çantasında birkaç buruşuk banknot vardı. Rahat bir nefes alarak, bunları Babette'in eline sıkıştırdı.

Kız, "Şimdi anlatın,, diye fısıldadı. "Üvey babanıza ne söyleyeceğim?,,

— Kendisini bu gece muhakkak görmek istediğimi... Bir an telaşla dönerek, dışarıyı dinledi. Ona koridordan biri yaklaşıyor gibi gelmişti. Sonra yanıldığını anlıyarak, rahat bir nefes aldı. Titremeğe başladığının farkındaydı. Boğulur gibi, "Üvey babama söyle,, dedi. "Şatodakilere katiyyen gözükmessin! Anlıyor musun? Buraya geldiğini kimse görmemeli. Muhakkak otomobile binsin, fakat arabayı da dışarıda, şatonun duvarlarının önünde, karanlık bir köşeye bıraksın... Tam on birde Gillian'ın kameriyesinde olsun. Anladın mı? Tam on birde. Ben kendisini orada bekliyeceğim...,

Babette, "Ya Mösyü Bollan'ı bu gün bulup da haber veremezsem?,, diye sordu.

Hope, bir an durakladı. Bu hiç aklına gelmemiştir işte... Sonra çabucak cevap verdi. "Eğer onu bu gün bulamazsan, o zaman kendisine şatoya yarın gece, saat dokuzda gelmesini tembih et,,

Evet, ertesi gece daha erken kaçabilecekti. Zira, l'Abri'slerin Marki Boulon'un şatosuna yemeğe davetli olduklarını biliyordu. Üstelik Marki'nin şatosuna arabayla ancak bir saatte gidilirdi...

— Ne yazık bu gece evdeler, diye düşündü. "Erkenden sofraya oturacak, yemekten sonra da biraz birç oynayacaklar... Saat onda da odalarına çekilecekler... Her zamanlı gibi...,

Fakat tahminlerin aksine, l'Abris'ler o gece her zamanki gibi hareket etmediler.

O akşam Paul, yemek salonuna inmeden, Hope'un odasına uğradı. Kaç gündür genç kadını aramamış, ona bir haber göndermek lüzumunu da duymamıştı. Bu yüzden Hope onu gayet soğuk ve lâkayt denilebilecek bir tavırla karşıladı.

Genç adam, bir köşede iş işleyen asık suratlı hizmetçiye, "Haydi,, dedi. "Dışarı,,

— Fakat, Mösyö Paul...

— Dışarı! Ben buradayım! Ben gittikten sonra yine gelirsin.

Hizmetçi sesini çıkarmadan çabucak dışarı fırladı.

Paul şimdi odanın ortasında durmuş, dikkatle Hope'a bakıyordu. Sert hatlı, yorgun çehresi hafifçe kızarmıştı. Gözleri garip garip parlıyordu. Elinde de bir viski kadehi vardı. Usulca, "Küçüğüm,, diye mırıldandı. Sesi gayet boğuk çıkıyordu. "Küçüğüm..., Hope titredi. Kocasına karşı duyduğu kırgınlık hemencecik geçmişti.

— Paul, dedi. "Neden...,

Fakat genç adam yine birdenbire değişivermişti.

Hope'a cevap vermeden, viskisinden bir yudum aldı. Bir hayli içmiş olduğu da belliydi.

Genç kadın endişesini belli etmemeğe çalışarak, "Mühim bir hâdiseyi tesit etmek niyetindeysen,, diye mırıldandı. "Bari doktor içki içmeme müsaade edinceye kadar bekle...,

Paul, sinirli sinirli güldü. "Tesit etmek mi? Bunu da nereden çıkardın, küçüğüm?.. Evet, belki o da olacak ama daha vakit var..., Viski kadehini ışığa doğru tutarak, şöyle bir baktı, "Ben bunu ilâç yerine içiyorum...,

Hope, "İlâç yerine mi?;, dedi.

— İlâç yerine ya! Ancak bu sayede kendime hâkim olabiliyor, soğuk kanlılığımı da kaybetmiyorum.

— Ne demek istiyorsun, Paul?

Genç adam başını yana eğerek, karısına bir müddet baktı. Sonra da omuzunu silkerek, "Hiç,, diye mırıldandı. "Hiçbir şey demek istemiyorum.. Lâf olsun diye söyledim. Sen benim saçmalarım aldırma, yavrum.,,

Hope, üzüntüyle dudağını ısırđı. “Ya... Öyle olsun... Ona her şeyden çok kocasının bu hali dokunuyordu. Neden böyleydi, Paul? Ne oluyordu?”

Genç adam, karısının ne düşündüğünü anlamıştı tabii... Ağır ağır Hope’un yanına geldi. Ona doğru eğilerek, “Aldırma küçüğüm... dedi. “Aldırma... Elbet her şey düzelir...,”

— Bundan emin misin? Genç kadının gözleri dolmuş sesi titremeğe başlamıştı.

— Tabii eminim... İlk karşılaştığımız akşamı hatırlıyor musun? Sana, en karanlık anlarda bile ümit kesilmesinin doğru olmadığını söylemiştim.

— Evet, “İnsan düşünürse, vaziyetinin hiç de o kadar ümitsiz olmadığını anlar...,” Demiştin.

Paul başını salladı. “Öyle ya...,”

Hope içini çekti. “Bilmem ki... Bazan haklı olduğunu düşünüyorum, bazan da...,” Sözlerini tamamlamıyarak birdenbire sustu.

Kocası, çabucak elini uzatıp, onun ışıktaki yaldızlı gibi parlayan sarı saçlarına usulca dokundu. “Hope...,” Sonra da sanki parmakları yanmış gibi birdenbire doğrularak, viskisini başına dıktı.

— Paul, rica ederim, ne var? Bir derdin olduğunu biliyorum. Bana anlatamaz mısın? Ben yardım edemez miyim?

Genç adam, sanki karısı kendisini tokatlamış gibi birdenbire irkildi. Yüzü de sapsarı kesilmişti. Gözlerini kısarak dikkat dikkatli Hope’a baktı. Sonra da çekilerek “İyi geceler, küçüğüm...,” diye mırıldandı.

— Paul...

Genç adam, karısının yalvarış dolu sesini duymanın gibi dönerek, çabucak odadan çıktı.

Hope ise artık üzüntüyle hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, bir taraftan da, “Bana neden açılmıyor?,” diye düşünüyordu. “Neden hiçbir şeyi anlatmıyor?,” Paul’ün halinden onun sessiz ve gizli bir mücadeleye girişmiş olduğunu anlıyor, bu yüzden de gitgide korkmağa başlıyordu. Üstelik, bu mücadelenin sona ermek üzere olduğu da belliydi...

Hope karanlıkta bekliyordu... Elektriği söndürmüş, gözlerini de baş ucundaki fosforlu saate dikmişti.

Bir taraftan da “Allahtan, hizmetçinin yanımda yatması için ısrar etmiyorlar,, diye düşünüyordu. “O zaman buradan katiyen kaçamazdım...,

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Hope zaman zaman delice bir arzuya kapılıyor, ne olursa olsun kapıyı açıp dışarıya fırlamayı arzuluyordu. Onu beş geçe koridordan bir ayak sesi aksetti... Sonra da bir kapı usulca kapandı...

Hope, olduğu yerde büzülmüş oturuyordu. Birdenbire pencerenin altından birtakım sesler aksetti ve genç kadın bir kedi çevikliğiyle o tarafa doğru atılarak, camı usulca araladı. Görünürde kimseler yoktu, fakat mırıltılar kâh yükseliyor, kâh alçalıyor ve bazan da duyulmaz oluyordu. Nihayet genç kadın, seslerin ,odasının altındaki küçük salondan, geldiğini anladı.

Pencereyi iyice açarak, sarktı ve o zaman Madelaine’in sesini de tanıdı. Kadının bir şeye müthiş surette kızdığı beliydi. “Bu ne cüret!,, diyordu. “Bu ne cüret!,, Bağırmıyordu. Fakat sakın sesindeki buz gibi kin ve nefret Hope’u titretti. Madelaine böyle kimе kızmıştı acaba? Nefesini tutup dinlemesine rağmen, kadının kiminle konuştuğunu da bir türlü anlıyamadı.

Madelaine’in tekrar, “Bu ne cüret,, diye homurdandığını duydu. “Küstah budala!,,

Sonra bir kapı, vürularak kapandı, Hope da hemen pencereden çekildi. Aradan bir iki dakika geçti... Genç kadın şimdi dikkatle dışarıyı dinliyordu. Koridordan hafif, pek hafif bir ses aksetti. Biri ayaklarının ucuna basarak yürüyordu anlaşılan: Nihayet hiçbir ses duyulmaz oldu...

Hope biraz bekledi... Sonra da kendi kapısını aralıyarak dışarıyı dinlemeğe koyuldu. Şato derin bir sessizliğe bürünmüştü, çıt çıkmıyordu artık... Genç kadın usulca kapıyı kapadı. Vakit gelmişti. Çabucak giyinmeğe başladı.

Hava iyice bozmuştu artık... Uzaklarda gök gürlüyordu,

On bire on kala Hope da harekete geçti. Kapıyı açarak, yavaşça dışarıya süzüldü. Bir an bekledi... Kapıyı sıkı sıkı kapamayı da unutmamıştı. "Ne olur ne olmaz," diye düşünüyordu. "Aralık durduğunu görüp, şüphelenebilirler... Beni şatodan çıkmadan yakalarlar..., Korkuyla ürperdi. "Kendine gel kızım, böyle şeyleri düşünmenin sırası değil...,

Koridordan ilerliyerek merdivenin başına gitti. Orada bir an mütereddit bir tavırla durdu, sonra da basamaklardan birer ikişer atlıyarak aşağıya indi. Neyseki merdiven fazla gıcırdamamıştı. Buna rağmen, tekrar durup etrafı dinledi. Terasa soldaki camlı kapıdan çıkınağa karar vermişti. O tarafa doğru duvara sürüne sürüne giderken, ânide çakan bir şimşek, yolunun üzerindeki beklenmedik mâniayı aydınlatıverdi. Kont Louis de l'Abris'in tekerlekli sandalyesiydi bu.

Hope bir an donmuş gibi olduğu yerde kaldı. Kafası gördüğü hakikati bir türlü kabul edemiyor, göğsü kuru, ümitsiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kont, Jules kendisini soyup yatağına yatırınca kadar tekerlekli sandalyesinden kalkmazdı... Kalkamazdı... Fakat şimdi, şimdi sandalye boştu işte. Hem de salonda duruyordu.

Hope, bu hâdiseyi kendi kendine izaha çalıştı. Muhakkak bunun makul bir sebebi vardı... Olmalıydı... En sonunda genç kadın bu imkânsız gibi gözüken hakikati kabul etmek zorunda kaldı.

Kont yürüyebiliyordu...

Evet, herkesin kötürüm zannettiği Kont, yürüyebiliyordu. Ne demekti bu? Kont bu hakikati neden herkesten saklıyordu? Hope, "Belki de herkesten değil de, sadece benden,, diye düşündü. Fakat bunun sebebini de izah edemedi.

Terasa açılan camlı kapı aralıktı. Bunun Kont'un yürüyebilmesiyle hiç alâkası yoktu belki, fakat Hope hiç şaşırmadı. Artık şaşıracak halde de değildi. Sadece çok dikkatli davranmasının lâzım geldiğini biliyordu, işte o kadar.

Eski broker perdenin altına büzülerek, hiç kımıldamadan birkaç dakika bekledi... Kendisine asırlar kadar uzun gelen birkaç dakika... Karanlıkları dinliyor, etrafı görmeğe

çalışıyordu. Nefesini de tutmuştu.

Fırtına vâdiye doğru yaklaşıyordu artık. Şiddetli gök gürültüleri, şatonun pencerelerini sarsmaktaydı.

Hope, "Adrian fırtınadan hiç hoşlanmaz,, diye düşündü. "Onun için de kameriyede fazla beklemes. Ne yapıp yapıp bir an evvel oraya gitmeliyim.,,

Kalbi deli gibi çarpıyor, kulakları uğulduyordu. Kapıyı usulca iterek, terasa süzüldü.

Yine durup etrafı dinlemeğe çalıştı. Sonra gölgelerin arasından yavaş yavaş ilerlemeğe başladı.

Kendi kendine de, "Acele etme,, diyordu. "Acele etme.. Dikkatli ol.. Her şey bu geceye bağlı.. Adrian'ı bul, ondan sonrası kolay.,,

Birdenbire kanı damarlarında dondu.. Sağ taraftan hafif bir ayak sesi aksetmişti. Kafasının emirlerine aldırımıyarak, iç güdüsüne uydu. Merdivenlerden inmeğe karar vermişken, birdenbire yandaki parmaklıkların üzerinden öbür tarafa süzüldü. Bütün bunlar birkaç saniye içinde olmuştu.. Şimdi bahçede, çiçeklerin arasındaydı.

Doğruldu.. Yine etrafı dinledi.. Hiçbir ses yoktu..

Birkaç adım attı ve tam o sırada ay da bulutların arasından sıyrılıverdi.. Bahçe şimdi gündüz gibi aydınlanmıştı. Hope'un hemen saklanması lâzımdı tabii. Sağda, iri pazılardan meydana gelmiş, yeşil bir duvar yükselmekteydi. Genç kadın kendisini o tarafa attı. Rahat bir nefes aldı.. Sonra da acı acı haykırmamak için dudaklarını ısırıldı. Tam önünde biri yatıyordu.. Boş gözlerle aya bakan bir genç kız. Babette Pelisse'di bu. Kızın güzel çehresinde hayret dolu bir ifade vardı. Ölüm onu anide yakalamıştı anlaşılan.

Hope, ihtiyar Gerard'ın sesini duyuyordu şimdi. "Uzaktan size çok benziyor, Matmazel.. Babette Pelisse.. Uzaktan size çok benziyor, Matmazel.. Babette Pelisse.,, Adamın sesi gitgide yükseliyor, kulaklarında gök gürültüsü gibi uğulduyordu.

Hope, "Beni affet, Babette,, dedi. "Beni affet.. Biri müthiş bir hatâ yapmış.. Seni ben zannederek öldürmüş.. Kimbilir sonradan ne kadar şaşırıldı? Ne komik değil mi, Babette? Çok komik, Çok. Mavi bir emprime ve yüzük karşılığında hayatını satın aldım. Evet, bir elbiseyle bir yüzüğe.,,

Bir el Hope'un ağzını kapadı.. İkinci bir el ise, genç kadının boynunu kavradı. Baş parmağını da hafif, hattâ müşfik bir şekilde Hope'un boğazına dayamıştı. Zavallı nefes alamıyordu artık.

Sonra, uzaklardan gelir gibi, Paul'un sesini duydu. "Çok müteessirim, küçüğüm, çok müteessirim.,,

Kocasının elleri, o sevgili, biçimli elleri hafifçe tekallüs etti. Fakat Hope hiçbir acı duymuyordu. Üstelik artık korkmuyordu da. Aksine.. Rahatlamış, hattâ kalbi minnetle dolmağa başlamıştı. O ıstırap dolu haftaları da unutmuştu, şimdi sadece Paul'la geçirdiği mesut saatleri hatırlıyordu. Evet, kocası onu çok mesut etmişti.. "O güzel günleri hatırlıyarak ölmek ne hoş,, diye düşündü.

Fakat eller artık boğazında değildi. Paul, omuzlarını tutmuş, kendisini şiddetle sarsıyordu. "Hope! Kendine gel! Hope! Hope!,,

Genç kadının gözleri kararıyordu. "Ben ölmeğe razıydım, Paul. Başladığın işi bitirmeliydin.. Bu daha iyi olurdu.. Evet, daha iyi olurdu.,,

— Ne oluyorsun, Hope? Zavallı Babette'i görünce bağırmandan korktum. Onun için de ağzını kapadım.. Şimdi daha iyicesin ya, yavrum?

Neyse, Hope krizi haykırıp herkesi ayağa kaldırmadan atlatabilmişti.. Usulca başını salladı. Paul, hemen onun koluna girerek, kendisini biraz ilerideki mermer bankâ oturttu. "Biraz dinlen, küçüğüm. Sakın korkma.,,

Hope'un aklı yavaş yavaş başına geliyordu. "Ne yapacağız şimdi?,,

— Yapacak bir şey yok. Babette öldü. Polise haber vermemiz lâzım.. Babam bu işle meşgul olur. Fakat onu uyandırmadan evvel biraz bekle.. On onbeş 'dakika bana yeter... Bir an sustu sonra. "Sahi sen nereye gidiyordun?,, diye sordu. "Seni pencereden gördüm.,,

— Babette, Adrian'ı bulacak ve ona beni Gillian'ın kameriyesinde beklemesini tembih edecekti. Galiba zavallı üvey babamı bulamadı ve bana haber vermeğe geldi.

Paul'un onun söylediklerini anlamağa çalıştığı belliydi. "Adrian'ı neden görmek istiyordun? Babete'i niçin gönderdin?,, Sanki aklını başına toplamak istermiş gibi bir tavırla yumruklarını şakaklarına bastırdı.

Hope, "Kimseyi göremedim,, diye cevap verdi. "Telefon da edemedim.. Adrian'ın kaçmama yardım edeceğini umuyordum,, Karşılaştığı korkunç sahne, o müthiş kâbusu genç kadına bir an için unutturmuştu. Fakat şimdi yavaş yavaş son birkaç gün zarfında olanları hatırlamağa başlıyordu. "Sana lâf anlatamıyordum,, dedi. "Halbuki onlar her şeyi çoktan hazırlamışlardı.. Beni Bordoda'ki kliniğe göndereceklerdi.. Oradan bir daha da kurtulamıyacaktım, tabii,, Sonra usulca sordu, "Sen şimdi ne yapacaksın?,, Maamafih, Paul'un cevabını tahmin ediyordu.

Genç adam, ifadesiz bir sesle, "Dorothy hâdisesinden sonra tekrar polisin eline düşmeyi istemem, küçüğüm,, diye mırıldandı. Siyah gözlerindeki ümitsiz ifadeden neye karar verdiği de gayet iyi anlaşılıyordu.

— Şey.. Beni bırakıp gitmeden evvel, bir arzumu yerine getirir misin, sevgilim? Benimle Victor'a gelir misin?,, Hope yalvarıyordu artık. "Gelir misin, Paul?,,

— Victor'a mı Paul hayretle karısına baktı, "Neden? Bunun artık ne faydası var?,,

Hope'un endişesi gitgide artıyordu. Buna rağmen oldukça sakin bir tavırla, "Her ikimizin de onu görmesi iyi olur,, dedi. "Oturup konuşmamız lâzım.. Başka gidecek yer de yok,, Paul'un hemen itiraz edeceğini sanıyordu. Fakat genç adam sesini çıkarmayınca Hope, rahat bir nefes aldı, "Babette'i öldürdüğünden emin misin sevgilim?,,

Paul'un yorgun çehresinde hafif bir tebessüm belirdi. "Biraz realist olmağa çalış, küçüğüm.. Ben emin olayım, olmayayım, bu mühim mesele değil artık. Netice bir,,

— Eğer mücadeleden kaçınırsan, tabii öyle. Fakat ben yılmıyacağım. Victor'a gidelim, Paul. Belki o sana yardım etmeğe razı olur. Evvelce arkadaşmışsınız..

Kocasının tereddüdünü gözlerinden okumak kabildi. Hope hemen taktik değiştirdi.. Paul'un zayıf tarafından yalamaktan başka çare yoktu. "Kendini düşünmüyorsan, beni düşün, sevgilim,, dedi. "Benim de yardıma ihtiyacım var.. Sen de gittikten sonra yapayalnız kalacağım,,

— Victor sana nasıl yardım edebilir?

— Belki beni Vasselet Kliniğine kapamalarına mâni olur.

Şatonun garajına doğru koşarlarken fırtına da kop-

muştı. Şimşekler kapkaranlık semayı aydınlatıyor, rüzgâr toprağı büyük bir huşunetle kamçılıyordu.

— 18 —

Victor, “Bir dakika, Paul,, dedi. “Bir dakika.. Söylediklerinden pek mânâ çıkaramadım,, Bunda da haklıydı. Zira, genç adam fazla açılmağı istemediğı için, vaziyeti bir iki cümleyle izaha çalışmış. “Başından başlasak nasıl olur, Paul? Anladığıma göre Hope’un şatoda tehlikede olduğuna inanıyor ve onun burada, benim yanımda kalmasını istiyor-sun. Peki ama sen karını koruyamaz mısın?,,

Paul, bir kanepeye sessiz sedasız oturmakta olan genç kadına bir göz attıktan sonra, “Elimde olmıyan bazı sebepler dolayısıyla, hemen buradan ayrılmak zorundayım,, diye cevap verdi. “Uzun zaman da dönüniyeceğim.. Hope sana vaziyeti anlatır.. Oldu mu,, Ayağa kalktı, Yanağında bir a-dale şiddetle seyirmeğe başlamıştı.

Victor dikkatle genç adamı süzüyordu. “Hayır olmadı.. Bu iş hoşuma gitmiyor, Paul. Sen hiçbir şeyden kaçmazdın...,,

Paul, onu duymamazlıktan gelerek eğildi ve Hope’u öptü, “Seni seviyorum, küçüğüm. Hem de çok.. Pek çok.. Bunu hiçbir zaman unutma...,, İçini çekti. “Uzun uzun vedalaşmıyalım, daha iyi...,,

Victor hemen kapıya dikildi, “Sanki idama gidiyormuşun gibi bir halin var. Ne olduğunu, nereye gideceğini öğrenmedikçe seni bırakmam, Paul...,,

— Victor, rica ederim, kapının önünden çekil! Çok geç kaldım. Üstelik gideceğim yer de bir hayli uzak.

Hope, ifadesiz bir sesle, “Babette Pelisse öldü...,, dedi. “Öldürüldü.. Paul’a yine kriz gelmişti. Kendine geldiğı zaman Babette’in yanında ayakta duruyordu.. Şimdi kızı kendisinin öldürdüğüne inanıyor...,, Sonra olup bitenleri kısaca Victor’a anlattı.

Victor birdenbire ihtiyarlayıvermişti sanki, “İkinci bir Dorothy Waring hadisesi demek...,, Kendi kendine konuşmuş gibi bir hali vardı. “Demek Babette de aynı şekilde

öldürüldü.., Paul'a baktı, "Sen de kriz dolayısıyla hiçbir şey hatırlamıyorsun.. Hiçbir şey.. Bu yüzden de kızı öldürdüğüne inanıyorsun. Budala sen de! Sen burnunun ilerisini göremez misin hiç?,,

Eski arkadaşının istihkâr dolu sözleri, Paul'u cevap vermeğe mecbur etti. "Bu krizler bir bakıma uykuda yürümeğe benziyor. Kendine yavaş yavaş geliyor ve evvelâ nerede olduğunu da anlamıyorsun.. Benim de aklım başıma ağır ağır geldi.. Hope'un söylediği gibi, Babette'in yanında ayakta duruyordum. Ama dahası var! Üstelik kıza doğru eğilmiştim! Bahçede ne işim vardı. Allah bilir!,, Sesi büsbütün sertleşti. "Galiba ben karılarımı öldürmeğe meraklıyım! Babette'i de Hope zannettim!,,

— Alâ! Hadisenin sebebini de izah ettin. oldu bitti. Victor eski koltuğuna çökercesine oturdu. "Demek Babette bahçede, mazıların dibinde.. O halde aceleye hiç lüzum yok.. Nasıl olsa gecenin bu saatinde, böyle bir havada kimse bahçeye çıkıp onu görmez. Otur, Paul. Bu meseleyi birkaç dakika münakaşa etmekle hiçbir şey kaybetmezsin. Üstelik bunu Hope'un selâmeti için de yapman lâzım.,,

Genç adam bir an tereddüt etti. Sonra da ağır ağır, "Victor,, dedi. "Eğer tesadüflerden bahsedeceksen, vazgeç.. Haydi ilk seferki tesadüftü diyelim.. Bu geceki de tesadüf olamaz ya? Dorothy'nin öldürüldüğü gece cinayet mahallinde olduğumu Amerikan polisi ispat etti.. Bu gece kendime geldiğim zaman, Babette'in yanındaydım.. Demek ki bu sahneyi tekrarlayıp duracağım. Artık kurtuluş yok.,,

Victor, "Hani sen Dorothy Waring'i öldürmediğine inanıyordun,, diye atıldı.

Paul kısaca, "Yanılmışım,, diye cevap verdi. "Veya kendi kendimi aldatıyor, hakikati kabule yanaşmıyordum.. Ama artık vaziyeti iyice anladım. Zaten hadiseleri, başka türlü izah etmek de imkânsız.,,

— Bilâkis.. Olanlar başka türlü de izah edilebilir. Victor bir an susarak, dikkatle Paul'a baktı. "Babette'i başka biri öldürmüştür.,,

Genç adam arkadaşının sözünü kesti, "İmkânsız, dostum, imkânsız. Sana bunları kafan değil, kalbin söyletiyor. Mamafih bana hâlâ inandığın için teşekkür ederim. Keşke dediğin gibi olsaydı.. Fakat şatoda benim gibi bir deli

daha var mı? Kadınları öldürmeğe meraklı bir deli?., Ba-
şını salladı. “Yok tabii.. Katil benim, Victor. Ben! Babette-
in ölümünün kimseye bir menfaat sağlamıyacağını da u-
nutma!.,

Rahip, masasına giderek, piposunu aldı. Buna tütün
koyarken, “Bu pek hoşuna giden izah tarzı beni tatmin
etmiyor., dedi. “Evet.. İki ihtimal daha var!.,

— Ya?

— Tabii.. Biri Blanchard’ın Dorothy Waring mesele-
sini gayet iyi bildiğini düşünmüş ve cinayeti tam o hadi-
seyi hatırlatacak şekilde işlemiştir.. Yani senden şüphe e-
dileceğini bile bile bu işi yapmıştır.

— Peki ikinci ihtimal?

— Senin bahçede, Babette’in yanında kendine gelmen
hiç de mühim değil. Belki cinayet orada işlenmedi.. Belki
katil, cesedi bir yere saklamağa çalışırken senin geldiğini
gördü ve korkup kaçtı.., Victor piposunu yakarak, bir nefes
çekti. “Gillian’ın kameriyesiyle mazılar arasında kaç met-
relik mesafe var? Üç yüz, üç yüz elli. Hendekteki sivri ka-
yalar, zavallı Madam Bolla’nın ölümüne sebep oldu., Bir an
sustu. Sonra da kelimelere basa basa, “Blanchard onun ka-
zara ölmediğini bir türlü ispat edemiyor. Hâlbuki kafada
açılan yaralar hemen hemen birbirinin aynı.,

Paul’un yüzüne biraz renk gelmiş, gözleri de parlamaya
başlamıştı. Sanki hâlâ inanamıyormuş gibi, mütereddit bir
tavırla, “Victor., diye mırıldandı. “Hâdise bu şekilde de
izah edilebilir mi?.,

— Tabii! Ama Blanchard bu izah tarzını kabul eder,
etmez o da başka mesele. Zavallı Madam Bolla yabancıydı.
Fakat Babette buralı. Bu yüzden de, Blanchard’ın işi sıkı
tutması ve katili meydana çıkarması da lâzım.. Fakat bunu
ondan evvel bizim yapmamız ve suçluyu, Blanchard’a tes-
lim etmemiz daha yerinde olur.. Vaktimiz de çok az, dos-
tum.,,

Paul, “Kimi kastediyorsun?., diye sordu.

Victor sâkin bir tavırla, “Bu suali ancak sen cevap-
landırabilirsin., dedi. “Hakikat senin kafanda, Paul. Şuur-
altının derinliklerinde.,

Paul de l’Abris’in yüzünde endişeli bir ifade belirmiş-

ti. “Şuur altımın derinliklerinde neler keşfedeceğimi sanıyorsun?,,

— Hakikatleri.. Sebepleri.. Vadide olanlar er veya geç kulağıma gelir. Hope’u iki defa öldürmeğe kalktıklarını biliyorum.. Bu geceki de üçüncü teşebbüs.. Zavallı Babette.. Üstelik Hope, kendisini Vasseley Kliniğine zorla kapamak istediklerinden de emin. Bunu da unutma.. Evvelâ, bilinmeyen bir şahıs veya şahısların Hope’u şu veya bu şekilde ortadan kaldırmak istediklerini kabul etmek zorundayız.. Öyle değil mi? O halde kendi kendimize şu suali de sorabiliriz. “Neden?,, Bunu cevaplandırmak için de başlangıca dönmemiz lâzım.,, Koltuğuna yerleşerek, beklemeğe başladı.

Paul kabul edemediği bazı hakikatlerle karşı karşıyaydı şimdi... Uzun uzun düşündü, sonra da Hope’a “Gemide, ilk gece,, dedi. “Sana evlenme teklif ettiğim zaman bunun sebebini öğrenmek istemiştin.,,

— Evet, fakat sen bunu zamanı gelince anlatacağını söylemiş, bana cevap vermemiştin.

— Öyle. Peki sonradan maksadımın ne olduğunu anladın mı?

— Birkaç hafta evveline kadar bunun üzerinde durmuyordum bile.. Sonra..

Paul usulca tekrarladı.. “Sonra?,,

Hope o karanlık günleri hatırlıyarak, hafifçe titredi. Sonra da istemiye istemiye, “Bana evlenme teklif etmenin bir sürü sebebi olabilirdi.,, diye mırıldandı. “Bunları düşündüm, hattâ birer birer saydım.. O zaman müşterek bir tarafları olduğunu da keşfettim tabii.. Para.. Yani.,, Bir an tereddüt etti sonra da, “Edwina’nın zengin olduğunu anlamış veya tahmin etmiştin,, dedi. “Beni şatoya getirip evlenecek sonra da Edwina’dan para istiyecektin. Fakat anemin ölümü her şeyi değiştirdi.. Artık paranın hepsi de senin olabilirdi.,, Birdenbire eğilerek, Paul’un yanağını okşadı. “Sevgilim... Böyle düşündüm, işte.. Fakat buna fazla da üzülmedim, Hattâ, “ne zararı var?,, dedim. “Beni o kadar mesud etti ki. Bu büyük saadete karşılık biraz para vermişim, çok mu?.. Evet, hakikaten beni pek çok mesut ettin, Paul.,,

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Paul, “Evet,, diye mırıldandı. “Hakikaten öyle olabilirdi.. Fakat yanıldın, kü-

çüğüm. Ben seninle paran için değil, korkaklığım yüzünden evlendim. Korkaklığım yüzünden ya.,,

Victor, "Yani, seni Madelaine'in elinden kurtaracak birini aradığın için Hope'la evlendin,, dedi.

Paul kıpkırmızı kesildi. Arkadaşına cevap verecekti. Fakat bundan vazgeçerek, tekrar karısına döndü.. "Hakikati hiçbir zaman öğrenmeni istemezdim, küçüğüm. Fakat yüzündeki ifadeden, bundan çoktanberi şüphe etmekte olduğun anlaşılıyor..,, Cebinden paketini çıkararak, ağır ağır bir sigara yaktı. Sonra da "Evet,, diye mırıldandı. "Madelaine.. Onunla maceranız on beş sene evvel başladı.. Yani babamın sakat kalışından sekiz dokuz ay sonra.,, Halinden, yüzündeki ifadeden kendini temize çıkarmağa değil de, vaziyeti olduğu gibi izah etmeğe çalıştığı anlaşılıyordu. "Fakat bir müddet sonra kendi kendimden tikslenmeğe başladım. Vicdan azabı da çekiyordum.. Tabii eğer vicdanım varsa.. Bu maceranın sonunun gelmiyeceğini biliyordum.. Üstelik babamın vaziyeti anlamasından da korkuyordum.. Onun için şatodan kaçtım.. Hem de kaç defa.. Orduya dönüyor, harplere gidiyor ve bir kurşunun bu âzaba son vermesi için dua ediyordum.,,

Hope âni bir kıskançlıkla, "Tabii her seferinde de yine Madelaine'e döndün,, dedi.

— Hayır, hayır. Madelaine'e değil. Şatoya.. Evime.. Toprağıma.. Her seferinde de Madelaine'i ikna edeceğimi umuyordum.. Maziyi unutup, dost olabilirdik.,, Başını salladı. "Fakat bu kâbil değildi. Madelaine maziyi unutmağı, bana sadece bir arkadaş gözüyle bakmağı istemiyordu. Evvelâ ona mukavemet etmeğe çalışırdım.. Sonra da.. Babamın arazisinin bir kısmını satmış veya ipotek etmiş olduğunu öğrenirdim.. Hiddet ve ümitsizlikten çılgına dönerdim, tabii.. Ondan sonra da hiçbir şeye aldırılmazdım artık.. Nihayet şatodan ayrılmağı, beni toprağa bağlayan o kuvvetli bağları kesip atmağa karar verdim. İşte tam o sırada Dorothy karşıma çıktı.,,

Victor, "Peki,, dedi. "Dorothy, Amerika'da ölmeseydi ne olacaktı?,,

Paul omuzunu silkti, "Hiç.. Dorothy'le evlenmemiz büyük bir hâtaydı. Yaşasaydı, herhalde boşanacaktık.. Zaten o sırada beni toprağa bağlayan o derin bağları hiçbir kuv-

vetin kesip atamıyacağını da iyice anlamıştım.. Şatoyu, vadiyi hiçbir zaman unutamıyacaktım.. Benim yerim burasıydı.. Er geç La Croixa'ya dönecektim.,,

— O halde Hope'la neden evlendin?

— Buna birdenbire karar verdim.. Bir nevi kumardı bu.. Madelaine'in artık aramızda her şeyin bittiğine inanağını ümid ediyordum. O zaman yakamı bırakacak ve ben de şatoda rahat rahat yaşayacaktım.. Fakat öyle olmadı. Madelaine bizi görür görmez vaziyeti anladı. Hattâ sevmediğim bir kadınla evlenmemi pek de komik buldu.,, Yüzünde ıstırap dolu bir ifade belirdi. Sonra da kayboldu. "Yalnız Madelaine, Hope'la yalnız kaldığımız takdirde olacıklardan korkuyor, onun için de balayına çıkmamızı katiyen istemiyordu.. Diğer taraftan Hope'un aileye girmesine göz yummağa da hazırlandı.. Bunun iki sebebi vardı tabii. Birincisi.. Hope'u sevmiyordum, aramızda hissi veya fiziki hiçbir bağ yoktu. İkincisi.. Madelaine onunla parası olduğu için evlendiğime inanıyor, buna bayağı da memnun oluyordu.,, Paul bir an karısına baktı. "O Paris'teyken, Hope Amerika'dan döndü.. Babamla Alain, seyahate çıktılar.. Madelaine'in Hope'la benim şatoda yapayalnız kaldığımızdan haberi yoktu. Bunu öğrenir öğrenmez, deliye döndü. Trene atladığı gibi geldi.,, Acı acı güldü. "Yine ilk bakışta vaziyeti anladı tabii. Hope'a âşık olmuştum.. Bunu Madelaine'den saklamak için elimden geleni yaptım. Onun ne kadar tehlikeli bir mahlûk olduğunu biliyordum.,,

Victor, "Onun ne kadar tehlikeli bir mahlûk olduğunu biliyor muydun?,, dedi. "Yani Hope'un ilâcına karıştırılan zehiri mi kastediyorsun?,,

— Hayır, hayır. Madelaine hakikaten son derecede hain bir kadındır. Fakat onun cinayet işliyebileceğini pek sanmıyorum.. Ben daha ziyade Madelaine'in babama gidip her şeyi anlatmasından, kendisine yazdığım bir iki mektubu göstermesinden korkuyordum.. Bu babamın ölümüne bile sebep olabilirdi.. Madelaine bunu bana imâ da etti. Fakat Hope'a hakikaten âşık olduğumdan henüz pek emin değildi, onun için de tehdidini yerine getirmeden evvel biraz beklemeğe karar vermişti.. Şüphelerini yatıştırmak için Hope'un yanından kaçmağa, ona aldırmamağa başladım.,,

Victor kaşlarını çattı. ‘Madelaine’i uzun müddet aldatabileceğini mi sanıyordun?,,

— Evet. Bu zannettiğin kadar da güç bir şey değildi. Madelaine, başka bir kadını sevebileceğini bir türlü kabul edemiyordu zaten. Hope’la sırf parası için evlendiğini düşünüp, kendi kendisini kandırmağa çalışıyordu. Dün Paris Bankasından aldırtdığım yetmiş beş bin doları Madelaine’e verdim.. Güya bu ilk taksitti. Fakat, ‘Hope’u iyice kandırabilmem için, yalnız kalmamız daha doğru olur,, dedim. Zaten bu yüzden mücadele edip duruyorduk. Madelaine, Hope’u Vasseley Kliniğine yatırıp, paraların üstüne oturabileceğimizi iddia ediyordu. Bense Hope’la şatoda yalnız kalmağı, onların çıkıp gitmesini istiyordum. Karımla ancak bu suretle mesut olabilecektik.. Bu saadeti Hope’un parasıyla satın almağa da razıyım.,,

Genç kadın usulca, ‘Bunları bana neden anlatmadın?,, dedi.

— Nasıl anlatırdım, küçüğüm? Seni sukutu hayale uğratabilir miydim? Sen hayalinde güzel bir şato, seni seven bir aile ve sadık köylülerden meydana gelmiş tatlı, şirin bir tablo canlandırmıştın. Düşündüklerinin doğru olmadığını, etrafındakilerin parayı elinden almağa çalıştıklarını nasıl söyledim? Ancak bu hayal sayesinde yavaş yavaş hayata bağlanmağa başlıyor, kendini emniyette hissediyordun.. Bu saadeti elinden almağa hakkım var mıydı?,, Başını salladı. ‘Senden hakikati gizlemeğe ve Madelaine’le tek başıma mücadele etmeğe karar vermiştim.,,

Victor, ayağa kalkarak köşedeki dolaptan bir şişe çıkardı. Kadehlere konyak doldururken de gülerek, ‘Arada sırada ilâç içmek de lâzım.,, dedi. ‘Bilhassa böyle zamanlarda.,, Paul’la Hope’a kadehleri verdikten sonra, kendi içkisini de bir nefeste yuvarladı. ‘Şimdiye kadar neler öğrendik? Hiç.. Bildiğimiz hakikatleri tekrarladık. Bu esrarı çözebilmek için daha derinlere inmeliyiz. Hissi bakımdan Hope’u istemiyenler vardı belki, fakat maddi cihetten onun aileye girmesi herkesi memnun etmişti. Zira Hope’un büyük bir serveti vardı.,,

Paul, ‘Annesi ölmeden evvel yoktu,, dedi. ‘Bunu unutma, Victor.,,

— Malûm, malûm.. Genç kadına döndü. ‘Paul hariç,

öldüğün zaman başka kimlere para kalacak?,,

— Sadece Adrian'a. Victor'la Paul'un yüzlerindeki ifadeyi farkederek, telaşla, "Onun bu işlerle hiçbir alâkası yok!,, diye haykırdı.

Paul müstehzi bir tavırla, "Adrian gibi erkekler para için her şey yaparlar,, dedi.

— Belki.. Bir an Adrian'ın beni öldürmeğe karar verdiğini kabul edelim.. Bu pek saçma bir şey ya. Neyse.. Fakat üvey babam, annemi çok severdi. Herhalde onu ortadan kaldırmağı da aklından bile geçirmezdi. Üstelik Edwina'nın ölümü onu mali cihetten de bir hayli sarstı,, Bu pek zayıf bir müdafaaydı belki, fakat Hope, üvey babasının masum olduğuna inanıyordu..

• Hiç beklemediği halde, Paul da onun tarafını tuttu. "Hope'un Adrian hakkındaki sözlerini ben de kabul ediyorum Victor. Neticede adanı bizden daha iyi tanıyor,,

— O zaman geriye senin ailen kalıyor, Paul.

— Tabii Hope'u iki defa öldürmeğe teşebbüs eden, Madam Bollan'ı hendeğe yuvarlıyan ve zavallı Babette'i katleden hep aynı şahıssa.. Victor, galiba bir bu işin içinden çıkamıyacağız,, Yanağındaki adale tekrar seyirmeğe başlamıştı.. "Babam da, Madelaine de, Allain'de son derece realist insanlardır. Onlardan birinin sırf bana iyilik etmek için cinayet işliyeceğini aklın kesiyor mu? Yani ben paraya konayım diye Hopa'u öldürmeğe kalkarlar mı? Belki benim cömertlik edeceğimi düşünürler ama, bundan da tam mânasiyle emin olamazlar ki...,,

Victor düşünceli bir tavırla, "Orası öyle,, dedi. "Fakat daha derinlere inelim.. Madam Bollan öldü. Para Hope'a kaldı.. Hope ölürse, o muazzam servet senin olacak.. Bir de parayı senin alamadığını düşünelim. O zaman ne olur?,,

Hope atıldı. "Kanunen para Paul'un.. Hattâ ben vasiyetname yapmasam bile her şey ona kalacak...,,

— Fakat seni öldürdüğü ispat edilirse, beş para bile alamaz. Hiç kimse öldürdüğü bir insanın mirasına konamaz. Kanun böyle, Hope.

— E, para ne olur o zaman?

— Çocuklar varsa, onlara kalır. Sizin çocuğunuz yok. O zaman servetin, akrabalar arasında taksim edilir... Adamın yüzünde ciddî bir ifade belirmişti. "Paul, seni öldür-

düğü için hapse atılırsa, o zaman l'Abris'lerin onun cömertlik etmesini beklemelerine de lüzum kalmaz.. İsteyen bakara oynar.. Arzu eden, Paris'te bir apartmana yerleşir.,,

Paul, "Bu, Hope'u öldürdüğüm için idam edildiğim takdirde olur,, dedi. "Fakat Blanchard'ın beni idama mahkûm ettirebileceğini sanmıyorum. Dorothy hadisesini unutma.,,

Genç adam haklıydı. Victor bir an düşündü. Sonra da ağır ağır, "Ya kafan kesilecek,, diye cevap verdi. "Ya da tımarhaneye kapatılacaksın.. İkisinden biri.. Sana müthiş bir tuzak hazırlamışlar, dostum.,,

Paul başını salladı. "Beni hiçbir zaman tımarhaneye kapatamazlar! Claude'u hatırlıyorsun değil mi?,,

— Tabii... Nasıl hatırlamam? Tuzakı hazırlayan, senin tımarhaneye dayanıp, intihar edeceğini de hesaplamış olacak. Victor, Hope'a döndü. "Claude, gizli mukavemet teşkilâtına mensûptu.. O da bizimle beraber Almanların eline düştü. Zavallıya müthiş işkence yaptılar, fakat ağzından lâf alamadılar... Yalnız çocukcağız, işkenceye ertesi gün de devam ettikleri takdirde dayanamamaktan, her şeyi olduğu gibi söyleyivermekten korkuyordu. Bütün ricalarıma hattâ yalvarmalarına rağmen, Paul ona iyice bilenmiş bir kaşık göndermeğe muvaffak oldu.. Claude o gece bileklerini keserek intihar etti.,, Hope, Victor'un, Paul'la aralarının neden açıldığını izah etmeğe çalıştığını anlamıştı. Hiç sesini çıkarmıyor, dikkatle dinliyordu. "Bunu yapmamalıydı.. Fakat ona söz geçiremedim. Kaşığı bir yolunu bulup Claude'a gönderdi.,,

Paul ağır ağır, "Bir gün Alain'le konuşurken, ona tımarhaneye kapatılmaktansa, intihar ederim, demiştim.,, diye mırıldandı. "Yani.. Alain ne yapacağımı biliyordu.. Senin faraziyeni neredeyse kabul edeceğim, Victor. Fakat.,,

Hope'la, Victor genç adamın kendi kendisiyle mücadele edişini seyrediyor, fakat hiç seslerini çıkarmıyorlardı. Hope, "Çok ıstırap çekiyor,, diye düşündü. "Şüphe içinde kıvrımlıyor.. Halbuki suçu üzerine almağa hazırda.,,

Paul yavaşça, "Cinayet de bir nevi cesaret işidir.,, dedi. "Halbuki bizimkiler hiç de cesur değillerdir. Bitaraf bir şekilde düşünmeğe çalışıyordum, Victor. Evet, ailemin fazla ahlâklı olduğunu iddia edemiyeceğim.. Merhametleri de yoktur.. Yalnız vâdinin örf ve adetleri, l'Abris ananesi

kanlarına işlemiştir onların. Madam Bollan'la, Hope'u öldürebilirler. Fakat kendilerinden birinin mahvına sebep olacak bir şey yapmazlar.. Yapamazlar...,

Victor ısrar etti. "Artık devekuşu gibi kafanı kuma gömüp, hakikatleri görmemezlikten gelmenin zamanı geçti, Paul. Ya aileden biri, Hope'u ortadan kaldırmağa karar verip, Babette Pelisse'i yanlışlıkla öldürdü veya katil sensin. Fakat karının ilâcına zehir karıştırmadığına, kayaları üzerine yuvarlamadığına göre, demek ki bu son hadiseyle de alâkan yok.,,

Paul'un yüzünde birdenbire korkunç bir ifade belirmişti, "Biri yegâne sevdiğim varlığı ortadan kaldırmağa çalıştı! Ben vadiliyim, ne olursa olsun intikam da alacağım. Fakat realist olmamız da lâzım, Victor.. Bir kere babamı bir tarafa bırakalım, onun sakat olduğunu biliyorsun.,,

Hope istemiye istemiye, "Fakat Kont pekalâ yürüyor,, dedi. Sonra da tekerlekli sandalye hadisesini kısaca anlattı. Paul, sabırsız bir tavırla başını sallamağa başlamıştı, "Evet evet. Jules'ün söylediğine göre kol değnekleriyle yürümeğe çalışıyor.. Her gün birkaç adım.. Paris'li mütehassıs tavsiye etmiş bunu.. Zavallı babam şimdi gizli gizli ekzersiz yapıyor.. İyice yürümesini öğrendikten sonra, bir gün lâkayt bir tavırla, terasdan içeri girip, hepimizi şaşırtmak niyetinde.. Alain'e gelelim. O güçlü kuvvetlidir tabii. Fakat kimseye zarar veremez. Değil adam öldürmek, fare kapanı bile kuramaz.. Madelaine? Demin de söylediğim gibi, sevgili üvey annem şiddetten hiç hoşlanmaz.. Hoşlansaydı bile.. Victor, Babette'in halini görecektin. Kadın işi değildi o...,

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü şimdi. Hope, ümitsizliğinden neredeyse ağlamak üzereydi. Vakit yoktu. Paul'un da hiçbir şey bilmediği anlaşılıyordu. Mütereddit bir tavırla, "Sana kurulan tuzağın, diğer hadiselerle alâkası olması şart mı?,, dedi.

Paul'la Victor ona doğru döndüler, ne demek istediğini anlamamışlardı.

Hope, "Bana kim veya neden diye sorma,, dedi. "Fakat şu son bir iki gün zarfında hareketlerin veya sözleriyle birini kendine iyice düşman etmiş olabilirsin..., Yutkundu. "Dorothy hâdisesini iyi bilen birini.,,

Paul'un yüzünde acaip, anlaşılması güç bir ifade belirmişti. Birdenbire eğilerek karısını öptü. "Victor.. Çocuktan al haberi derler ya, hakikaten doğru. Hope, esrarı çözdü işte.,,

Arkadaşı, "Demek anladın,, dedi. Paul'un başını salaması üzerine de "Çok şükür!,, diye derin bir nefes aldı. "Bu mesele de halloldu. Yalnız Mösyö Blanchard'ın bizim sözümüze inanacağını pek sanmıyorum. İddiamızı ispat da etmeliyiz.

— Blanchard'la komişere telefon et. Yirmi dakika sonra şatoda olsunlar.. Sen de şapkanı al, hemen çıkalım. Bir yere uğriyacağım. Yanımda şahit olması lâzım.,,

Paul de l'Abris, nehrin kıyısındaki yoldan süratle geçti ve sonra arabayı yüksek duvarlarla çevrili küçük evin kapısında durdurdu...

— 19 —

Nihayet Doktor Hugot kapıyı açabildi. Pijamasının üstüne ipek bir rob dö şambr giymişti. Yüzü kıpkırmızı, gözleri de kanlıydı. Bir hayli içmişti anlaşılan.

Paul, oraya gelişlerinin sebebini anlatmağa lüzum görmedi. Doktoru kolundan tutarak, âdeta sürüklercesine küçük bekleme odasına götürdü. Sonra da adamı zorla bir sandalyeye oturttu. "Konuşacaksın Hugot,, dedi. "Konuşacaksın.. İster kendi arzunla, ister zorla.,,

Doktor gülmeğe çalışarak, Victor'a baktı. "Onu eve götürmeniz daha iyi olur. Baksanıza çok hasta. Bende bir ilâç vereyim....,,

Paul, elinin tersiyle Hugot'un yüzüne vurdu. Adam hafifçe inledi. "Ah.. Yapma.,,

— Haydi bakalım, başından başla ve her şeyi olduğ gibi anlat.

Victor'un çehresinde de korkunç bir ifade belirmişti. "Başka çare yok, Hugot.,,

Adam meydan okumağa çalıştı. Fakat korku ve alkol, onu mahvetmişti. Şanki her şeyi itiraf edeceğine ba-

yağı sevinliyormuş gibi bir tavırla, “Babette’i öldürmek istemiyordum.,, dedi.

— Onu Hope zannetmiştin, değil mi?

— Tabii.. Arkadan sokulduğum zaman bile şüphelenmedim. Madelaine de kuleden bizi seyrediyordu. Onun Babette olduğu aklıma bile gelmedi.. Özür dilermiş gibi bir hali vardı. “Tabii kabahat bende.. Fakat her şey o kadar çabuk olup bitti ki. Madelaine telefon edip beni uykudan kaldırdı. “Hemen şatoya gel,, dedi. “Çabuk ol,, Ben bahçeye girdiğim zaman Babette de ince yoldan geliyordu.,,

Victor, “Kontes hazretleri cinayeti nasıl işliyeceğini de tarif etti mi?,, diye sordu.

— Tabii.. Bu tıpkı Dorothy hadisesine benziyecekti...,,

— Sen her istenileni yaparsın demek? Meselâ ilâca zehir karıştırırsın? Paul’un rengi hiddetinden iyice uçmuştu.

Hugot, beklenmedik bir ciddiyet, hatta vekârla, “Ben Madelaine’i çok sevdim, Paul.,, diye cevap verdi. “Hem de senelerce... Pek kısa süren, o saadet dolu dakikaların bedelini de böyle ödedim. Belki bu bana çok pahalıya mâl oldu ama, değerdi.,,

Victor, “Tabii bu yüzden de Hope’un hayatının hiç kıymeti yoktu.,, dedi.

Adam’ın vakur hali kalmamıştı artık. Kendisine acır gibi, “Benim de esrarkeşlerden, morfinmanlardan hiç farkım yoktu.,, diye inledi. “Benimki sevgi değil, bir iptilaydı artık.. Bu yüzden de her şeyi yapabilirdim.. Madelaine lüks bir hayat sürmeğe lâyık bir kadındı. Hope ortadan kalktığı takdirde de bütün istediklerine kavuşacaktı. Onun için evvelâ Madam Bollan’ı hendeğe attı. Sonra da Hope’un üstüne kayaları yuvarladı. Ben bu iki hadisede de ona yardım etmedim.. Fakat Hope, heyelândan kurtulunca, Madelaine hemen bana koştu. Kendisine istediği zehiri verdim tabii. Fakat sonradan da korkmağa başladım. Cinayet meydana çıkabilirdi. Madelaine’e, Hope’u Vasselet Kliniğine kapatmamızın daha doğru olacağını söyledim. Rahat ve emin bir usuldü bu. Başımız da derde girmezdi.,,

Genç kadın, Hugot’un anlattıklarını dikkatle dinliyordu. Yalnız bir noktayı anlıyamamıştı. “Madelaine, size Babette’i bahçede gördükten sonra mı telefon etti? Yani onu ben zannetti ve...,,

Adam, başını salladı. “Hayır, hayır. Madelaine daha akşam üzeri sizin evden kaçıp üvey babanızla buluşacağını biliyordu. Zira, Babette hemen hemen bütün kahvelere uğrayıp, Mösyö Bollan’a haber bırakmıştı.. Zavallı Babette, pek akıllı değildi o. Hattâ vaziyeti santral memuruna bile anlatmıştı. Kadın da, bundan Madelaine’e bahsetmişti. Tabii lâf arasında..,

Hope, “Demek Babette şatoya bana haber vermeğe gelmişti,, diye düşündü. Genç kadın neredeyse ağlıyacaktı. “Herhalde şatoda birine, belki de Marie’ye vaziyeti anlattı. Ondan sonra da köye kestirmeden dönmeğe karar vererek bahçeye çıktı... Zavallı,,

— Her şeyi Madelain’le birlikte yaptık, bari birlikte de ölelim.

— Bakalım bu kabil olacak mı? Madelaine yaptıklarının hepsini inkâr edebilir. Üstelik son derecede de güzel bir kadın. Yakasını kolayca sıyırması pekâlâ mümkün.

Hugot düşünceli düşünceli gülümsedi, “İstediği kadar inkâr etsin, artık onun için de kurtuluş yok. Onun ıstırap çekme sırası da geldi. Cinayeti beraber işledik.. Bunu kolayca ispat da ederim.. Meselâ, Babette’i mazıların altına sürüklememe yardım etti. Bu arada elbisesine kan da bulaştı. Sonra Babette’in başına vurduğum kurşun boruyu bana o verdi. Boruyu sakladım tabii. Fakat, üstünde Madelaine’in parmak izleri var. Zaten o da boruyu garajdan alırken, Jules’ün kendisini gördüğünü zannediyor. Hoş, onun buna pek aldırdığı yok ya,, Dönüp Paul’a baktı yüzü âni bir hiddetle karmakarışık olmuştu, “Madelaine bu gece yalnız seni düşünüyordu.. Senin ortadan kalkmanı istiyordu. İşte o kadınlr. Deliye dönmüştü,, İçini çekti, “Ben de yanıldım tabii. Sen aramızdan çekildiğin takdirde, Madelaine’in yalnız benim olacağına inandım..,

Hope’la Paul, Victor’u orada bırakarak, dışarı çıktılar. Şatoya gidip Blanchard’ı bulmaları lâzımdı. Bir hayli geçikmiş olmalarına rağmen, Paul arabanın yanından geçip, nehrin kıyısına indi. Hope da sessiz sedasız bekliyordu. “Nasıl anladın?,, diye sordu.

— Belki bunu tâ başından beri biliyordum.. Düşmanı-

nın kim olduğunu anlamıştım... Fakat buna inanmak istemediğim için, bahaneler buluyordum.. Sonra, Babette'in ölümü beni iyice şaşırttı. Buna hiç lüzum yoktu çünkü. O zaman katilin, benden başkası olamayacağına inandım.., Hope'a baktı, "Fakat sen gözlerimi açtın küçüğüm. Seni paran için ortadan kaldırımağa çalıştıkları belliydi. Lâkin bu arada beni de ölüme mahkûm etmişlerdi. Hattâ sen artık ikinci plânda kalmıştın.. O zaman yavaş yavaş meseleyi anlamağa başladım. Müthiş bir düşmanım vardı benim. Gözü, hiçbir şeyi görmiyen, kinden çılgına dönmüş olan bir düşman... Bu Madelaine olabilirdi. Son günlerde bana iyice düşman olınağa başlamıştı. Sonra geçirdiğim krizleri, korkularımı gayet iyi biliyordu. Üstelik bunlardan istifade edecek derecede sinsi ve entrikacı bir kadındı.. Fakat, Babette'i bir kadın öldürmüş olamazdı.. O zaman Madelaine'in bir suç ortağı olduğunu anladım. Hugot'du bu. Madelaine'in sadık âşığı, Hugot., Paul sanki bir kâbustan uyanıyormuş gibi ağır ağır başını salladı.

Hope, genç adamı sorguya çekmek istemiyordu tabii. Fakat her şeyi öğrenmesi de lâzımdı. Usulca, "Madelaine neden birdenbire seni ortadan kaldırınağa karar verdi?,, diye sordu.

Paul eğilerek, ona sarıldı. "Nihayet ona karımı deli gibi sevdiğimi anlatabildim.. Sana âşıktım, sensiz yapamazdım... Bunu Madelaine'e kati bir lisanla söyledim. Hattâ, "İstersen Hope'u tımarhaneye kapa,, diye bağırdım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez! Ben beklerim! Karım Vasselet Kliniğinden çıkıncaya kadar beklerim., Tabii bu suretle idam fermanımı da kendi elimle imzalamış oldum. Madelaine onu değil de seni sevmemi katiyen hazmedemedi. Gururu kırılmıştı. Benden derhal intikam almağa karar verdi.,,

Hope başını kaldırarak ileriye, mehtabın yaldızladığı sivri tepelere doğru baktı. "Burası benim vatanım, evim, yuvam, her şeyim., diye düşünüyordu. "Her şeyim.. Artık hiç bir zaman korkmayacağım.. Çünkü yalnız değilim.,,

Paul daima yanında olacak, onu hiçbir zaman terk etmiyecekti. Hope bunu biliyordu.

**Almak ve
satmak için**

en emin

en ucuz

en tesirli

vasıta

Hürriyet

gazetesinin

SERİ İLÂNLARIDIR

Tel.: 22 69 55 - 22 48 95

